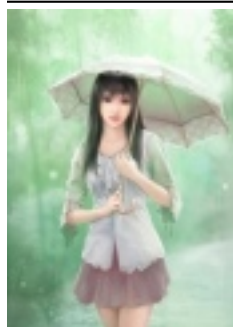

Nhật Ký Nuôi Bà Xã

Contents

Nhật Ký Nuôi Bà Xã	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Chương 1	3
3. Chương 3: Chương 2	10
4. Chương 4: Chương 3	18
5. Chương 5: Chương 4	25
6. Chương 6: Chương 5	30
7. Chương 7: Chương 4	38
8. Chương 8: Chương 5	44
9. Chương 9: Chương 6	52
10. Chương 10: Chương 7.1	58
11. Chương 11: Chương 7.2	62
12. Chương 12: Chương 8.1	65
13. Chương 13: Chương 8.2	69
14. Chương 14: Chương 9.1	72
15. Chương 15: Chương 9.2	76
16. Chương 16: Chương 10.1	80
17. Chương 17: Chương 10.2	85

Nhật Ký Nuôi Bà Xã

Giới thiệu

Tư Khấu Ngọc, kiêu ngạo cao thượng, phong lưu không kiềm chế được, trên thương trường được mệnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-nuoi-ba-xa>

1. Chương 1: Mở Đầu

Chỉ có sáu tuổi, Hàn Thủy đã có thể coi là một mỹ nhân, hoàn toàn kế thừa khuôn mặt xinh đẹp của mẹ mình: một đôi mắt hoa đào, mũi cao thanh tú, môi đỏ mọng kiêu ngạo, làn da trắng hồng, mặc cho ai đã gặp bé đều nhận không được yêu thích.

Nhưng làm cho bé không hiểu được là, mẹ luôn nhìn bé rồi ngẩn người, sau đó dùng đôi tay tái nhợt kia nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen nhánh của bé, như có như không thờ dài, " Đáng dấp Tiểu Thủy rất giống mẹ, nếu lớn lên giống ba con nhiều một chút thì tốt rồi."

Hàn Thủy rúc vào lòng mẹ, không lên tiếng, bé luôn không dám nói nhiều khi đối diện với khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt của mẹ mình, càng sợ bởi vì chính mình phản bác khiến ẹ bé khó chịu nhưng trong lòng lại không đồng ý với lời nói của mẹ. Ở trong suy nghĩ của Hàn Thủy, tuy rằng bộ dáng ba ba cũng coi là đẹp mắt, nhưng so ra không bằng vẻ xinh đẹp cao quý của mẹ, bé thấy thực may mắn khi chính mình lớn lên giống mẹ.

Có lẽ là bởi vì điểm này, ba ba cũng không thân cận với bé, mỗi ngày ông đều diện tây trang, giày da, đi xã giao rất nhiều, ở nhà rất ít khi thấy được bóng dáng của ông, cho dù thấy được, bé hoặc sợ hãi hoặc cao giọng gọi "Ba", thấy được lại không phải là ấm áp như trong tưởng tượng, mà là ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú, hay là một mối vội vã thoáng qua, giống như bọn họ không phải là cha con, mà như hai người xa lạ đang đứng chung dưới một mái hiên.

Dần dần, Hàn Thủy cũng không chủ động gọi ông ta như vậy nữa, là một cô bé kiêu ngạo lại miễn cảm, trực giác của bé cho rằng việc mẹ buồn sầu và ba ba lạnh nhạt có quan hệ rất lớn, nhưng rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu thì cái đầu nhỏ xinh đẹp của bé không thể nghĩ ra.

Cho đến năm Hàn Thủy mười tuổi, mẹ cô vì uất ức lâu ngày sinh bệnh qua đời, nơi ở hoa lệ của Hàn gia một mảnh trắng xóa, người làm đều mặc đồ đen, thần sắc bi thương, Hàn Thủy cũng vậy, cô hàng đêm đều bừng tỉnh, người mẹ luôn yêu thương cô đã lên thiên đường, người cha lạnh nhạt luôn không thấy bóng dáng khiến cô cảm thấy bầu trời quanh mình như đang sụp đổ.

Mà lúc này đây, Hàn Thủy lại phát hiện sắc mặt người cha quanh năm âm trầm lại đang dần hồng nhuận lên.

Đó chính là lúc Cam Thiển San, theo họ cha Hàn Thủy, lấy thân phận đại tiểu thư nhà họ Cam tiến vào Hàn gia, mà Hàn Thủy từ vị trí đại tiểu thư lui xuống thành nhị tiểu thư, nhưng vẫn theo họ mẹ như cũ.

Trong nháy mắt Hàn Thủy hiểu được, tại sao mẹ mình tuổi còn trẻ mà phải chịu nhiều ảm ức, mà ba ba thì luôn lạnh nhạt, chỉ là vì ông ta đã sớm nuôi phụ nữ ở ngoài, người đàn bà đó sinh ra một đứa nhỏ còn lớn hơn Hàn Thủy một tuổi, mà người cha lạnh lùng kia sau khi mẹ cô mới mất mấy tháng, không để ý thể diện của nhà họ Hàn, không để ý dư luận xã hội, nhanh chóng đón mẹ con kia vào ở nhà họ Hàn, cũng làm một bữa tiệc, công bố thân phận đại tiểu thư của Cam Thiển San.

Mọi việc rất nhanh chóng như không thể chờ đợi, sao mà châm chọc, sao mà buồn cười.

Một khắc kia Hàn Thủy rốt cuộc hiểu được vì sao mẹ luôn than phiền bộ dáng cô không giống ba ba. Đúng vậy, vì sao bộ dáng mình lại không giống ba ba? Nếu lớn lên giống ông ấy, có lẽ cuộc sống của cô sau này cũng sẽ không khổ cực như vậy.

Hàn Thủy nhìn bóng dáng ba ba cùng Cam Thiển San trong đại sảnh hoa lệ, ánh mắt đột nhiên có chút chua xót, bộ dáng Cam Thiển San rất giống ba ba, tư thái văn nhã, cười lên trông cũng rất đẹp, một bộ dáng bình dị gần gũi, cử chỉ hào phóng, là điển hình của một tiểu thư khuê các.

Cô cúi đầu nhìn xem âu phục đen trên người, trong đầu hiện lên sắc mặt quanh năm tái nhợt của mẹ mình, cùng đôi tay gầy gò nhưng ấm áp kia. Chua xót qua đi, đột nhiên cười trào phúng, cô cùng các trưởng bối của nhà họ Hàn đi sau, chậm rãi bước vào cái đại sảnh không phải chuẩn bị vì cô kia.

Nhất thời, tất cả ánh đèn chuyển sang người bọn họ, Hàn Thủy đi tuốt ở đằng trước, tuy mới có mười tuổi, nhưng dáng người cao gầy, lại yếu ớt, tóc dài đen như mực, gương mặt tái nhợt, cô nhếch môi, tư thế ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo lại có một chút cô đơn.

“Ba.” Cô không nhìn Cam Thiến San đang xấu hổ một bên, ánh mắt yên lặng nhìn người đàn ông đang lộ ra thần sắc không kiên nhẫn.

Cam Chi Ngư miễn cưỡng cười cười, “Hàn Thủy, sao không ở nhà đợi, tới nơi này làm cái gì?” Ông nhú mày nhìn đám người phía sau Hàn Thủy, đều là trưởng bối Hàn gia cùng luật sư, những người đó hơn nửa đời làm tùy tùng cho lão gia chủ Hàn gia, đại tiểu thư Hàn gia, bây giờ lại làm việc cho người thừa kế duy nhất của nhà họ Hàn, Hàn Thủy.

“Ba, bọn họ là đến đọc di chúc.” Hàn Thủy mím môi, chờ mong nhìn ba ba, giờ phút này cô vẫn ôm hi vọng rằng cha mình sẽ không phải như trong tưởng tượng.

Sắc mặt Cam Chi Ngư đại biến, mà trong mắt Cam Thiến San chợt lóe lên phần hận rồi biến mất.

Thấy vậy, trong lòng Hàn Thủy vừa sáng khoái lại vừa sầu não.

Những người này hại mẹ cô, lại muốn sở hữu tài sản của nhà họ Hàn, còn trắng trợn ở trong nhà của Hàn gia.

Bọn họ đem đến cho cô bao nhiêu sỉ nhục cùng đau đớn, cô sẽ trả lại gấp đôi.

Chính là biểu hiện của ba ba thật khiến cô thất vọng, cảm giác bị vứt bỏ và bị thương làm tim cô đau thắt, tay không tự chủ nắm thành quyền.

Đoàn luật sư trang nghiêm tuyên đọc di chúc, tuyên bố Hàn gia sẽ do Cam Chi Ngư cùng các luật sư trong đoàn xử lý hết thảy công việc hàng ngày, toàn bộ tài sản do Hàn Thủy kế thừa, chờ sau khi cô trưởng thành sẽ thu hồi lại quyền lợi.

Tất cả bỗng nhiên im lặng, nói cách khác, Cam Chi Ngư cũng chỉ là người làm công cho Hàn Thủy.

“Được, được, được, tôi đã nuôi được một đứa con gái thật tốt!” Sắc mặt Cam Chi Ngư đại biến, năm đó khi ông ta còn trẻ, vì ham muốn tài sản nhà họ Hàn nên mới đến ở rể, khiến cho chính người phụ nữ ông yêu cùng con gái lại thành người thứ ba, nay người vợ họ Hàn kia tuy bệnh qua đời, vốn tưởng sẽ có được cuộc sống an nhàn, ai ngờ lại bị một đứa con gái ruột khác chặt đứt con đường phía trước.

Tâm Hàn Thủy như bị đâm một nhát, nhưng đau xót cùng phản bội đã làm cho cô sớm trưởng thành, trên mặt cô vẫn như cũ mang theo ba phần mỉm cười, bảy phần ngạo nghễ, “Ba, nếu ba nguyện ý, con vẫn sẽ là đứa con gái ngoan của ba.”

Về mặt kia dừng ở trong mắt của Cam Chi Ngư, lại cực kỳ giống với người vợ đã khuất của ông ta, ngực ông ta nhói đau, nói không ra lời, ngón tay run rẩy chỉ vào Hàn Thủy rồi ngã xuống đất ngất đi. Cam Thiến San kinh hoàng chạy lại đỡ ông ta, trong mắt lộ ra ác độc cùng lửa giận dường như muốn đốt cháy Hàn Thủy, “Mày là đồ độc ác, dám đối xử với ba như vậy, mày sẽ phải xuống địa ngục, Hàn Thủy!”

Hàn Thủy giật giật quần áo, nhìn xuống hành động muốn tiến lên đỡ Cam Chi Ngư, khóe miệng gợi lên chút cười lạnh, “Nếu thật sự có một ngày như vậy, nếu thật sự có địa ngục, tôi nhất định sẽ kéo các người đi cùng, yên tâm đi.”

Ánh đèn không ngừng lóe lên, từ nay về sau, Hàn Thủy nổi danh cao ngạo, tâm địa ác độc.

Mà tất cả bây giờ mới chỉ bắt đầu thôi.

2. Chương 2: Chương 1

Ngồi trên máy bay xuất phát từ Luân Đôn, Hàn Thủy ôm một đồng văn kiện, một môi tựa vào ghế, trong lòng thầm nghĩ, lần này khó có được Cam Chi Ngư chủ động kêu cô về, không biết là có chuyện gì?

Dù cha con có quan hệ huyết thống, so ra cũng không bằng tiền tài và địa vị, Hàn Thủy không chút do dự tin tưởng, nếu không phải cô được chỉ định là người thừa kế duy nhất của nhà họ Hàn, có lẽ Cam Chi Ngự đã sớm quên ông ta còn có một đứa con gái là cô.

Nghĩ đến còn lâu máy bay mới hạ cánh, cô lại thức suốt hai đêm, Hàn Thủy rất nhanh ngủ thiếp đi.

Những cơn ác mộng quen thuộc lại mò tới, cảnh tượng khắp nơi đều là màu trắng của nhà họ Hàn năm ấy, hai bàn tay tái nhợt của mẹ xoa tóc cô, cúi đầu thở dài, ánh mắt lạnh nhạt của người cha, ánh mắt tràn ngập ghen ghét và ác ý của mẹ con Cam Thiến San, chúng tựa như những cây bèo rậm rạp nhưng mềm dẻo dai dẳng quấn lấy cô, làm cho cô hít thở không thông, không thoát ra được.

“Mẹ....” Cô cảm thấy có chất lỏng ướt át ấm ấm chảy ra từ khóe mắt, có thứ gì đó mềm nhẹ xẹt qua mặt mình, xúc cảm giống như đôi tay yêu thương của mẹ, khiến cho tâm cô bình yên trở lại.

Giấc ngủ này, nửa đoạn trước ngủ rất mệt nhưng đoạn sau lại rất an ổn.

Hàn Thủy chậm rãi mở mắt ra, vươn tay đuổi người, lại cảm giác được có người đang nhìn cô chăm chú.

Hơi nghiêng đầu, chỉ thấy chỗ ngồi bên cạnh vốn là của một phu nhân giờ lại biến thành một người đàn ông, mà người đàn ông kia cũng không lảng tránh ánh mắt dò xét của cô, thấy cô quay đầu ngược lại có vẻ hưng trí, ngang nhiên, ánh mắt trắng trợn lộ ra thường thức của một người đàn ông đối với một người phụ nữ.

Hàn Thủy đã quen với những loại ánh mắt ái mộ như vậy nên cũng không để trong lòng, chỉ nhú mào quay đầu đi, tựa hồ nếu nhìn người đàn ông này nhiều hơn nữa sẽ làm hỏng tâm trạng tốt khi vừa tỉnh ngủ của cô.

“Tiểu thư, có thể cho tôi biết tên cô được không?” Người đàn ông đối với thái độ ngạo mạn, vô lễ của cô cũng không cảm thấy tức giận, ngược lại càng thêm hứng trí bồng bồng.

“Không được.” Qua hồi lâu, Hàn Thủy mới tựa như vô cùng nhẫn nại trả lời, cô cúi đầu lật xem các loại văn kiện, rồi nhà ba năm nhưng cô chưa từng buông tha cho việc tham dự vào các quyết định sách lược cao cấp của nhà họ Hàn, so với bất kì kẻ nào cô đều phải cố gắng, đều phải ẩn nhẫn, chỉ hy vọng chính mình mau mau trưởng thành, mau mau cường đại lên.

Vậy tất cả là muốn cho người cha kia xem, để ẹ cô trên thiên đường an tâm nghỉ ngơi hay là suy nghĩ cho chính bản thân mình? Cô cũng không rõ, cô chỉ biết rằng, nếu như cô vứt bỏ những thứ này, cô sẽ điên mất, cuộc sống của cô sẽ không còn bất kì ý nghĩa gì nữa.

Hàn thị cho cô sinh mệnh, cô sẽ đưa Hàn thị lên đỉnh à không để cho người khác cướp đi, cho dù người đó có là cha cô đi chăng nữa.

Mà người đàn ông bên cạnh bị cự tuyệt nhưng vẫn không buông tha, anh ta cúi đầu cười, âm thanh lại vô cùng từ tính, dễ nghe, “Có ai đã từng nói với cô rằng cô rất đẹp chưa?”

Bàn tay Hàn Thủy đang lật văn kiện dừng lại một chút, quay đầu nhìn người đàn ông vô lễ cuồng vọng, cố gắng kiềm chế tức giận, “Tiên sinh, đã có ai nói với anh rằng anh rất đáng ghét chưa?”

Nếu có ai hỏi Hàn Thủy ghét nhất cái gì, cô có thể không do dự trả lời, một là Cam Thiến San, hai là những người nịnh nọt vẻ đẹp của cô.

Tuy rằng Cam Thiến San không có khuôn mặt xinh đẹp như Hàn Thủy nhưng lại thắng ở vẻ thanh tú văn nhã. Lòng dạ ? Người khác bao giờ cũng chỉ nhìn mặt ngoài, mà dù Hàn Thủy cô có cố gắng thế nào đi nữa thì vẫn luôn bị chụp cho cái mũ “Bình hoa”, thậm chí còn có cả biệt hiệu “Xà mĩ nhân”.

Cô cố gắng như thế vậy mà vẫn luôn thua Cam Thiến San một chút, vậy bảo cô làm sao thích mấy lời nịnh hót này ?

Ở phương diện này, cô vẫn thấy may mắn mình lớn lên giống mẹ, nhưng đáng tiếc, vẻ ngoài quá xuất sắc đôi khi cũng không phải là tốt.

Người đàn ông cười ha ha, giống như bị Hàn Thủy châm chọc cũng là một việc rất vui vẻ, Hàn Thủy liếc trắng mắt, mới phát hiện người đàn ông này xác thực rất kiêu ngạo.

Anh ta có dáng người tiêu chuẩn, cho dù ngồi vẫn có thể nhìn ra hai chân thẳng tắp thon dài, một thân làn da lúa mì, dáng vẻ khỏe khoắn, đầy sức sống, lông mày rậm, cặp mắt hữu thần sáng ngời, mũi cao thẳng, đôi môi không dày không mỏng, tóc hơi xoăn tự nhiên.

Nhìn bề ngoài mà nói, diện mạo người đàn ông này có thể được coi là đoan chính, tuy nhiên trên người anh ta lại có một loại phong thái không kiềm chế được, nhìn qua thì thanh thản, lại tản ra hơi thở tôn quý khiến người khác không thể không chú ý, chờ đến lúc Hàn Thủy ý thức được điểm đó, cô phát hiện mình đã nhìn anh ta rất lâu.

Người đàn ông nhìn bộ dáng sững sờ, trầm tư có phần đáng yêu của cô, khóe miệng hơi cong lên, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, “Sao, đáng đáp tôi không tệ đúng không?” Miệng có chút ngả ngón.

Hàn Thủy như tỉnh lại từ trong mộng, giật giật khóe miệng, quyết định không để ý tới lời nói của anh ta, cô quay đầu ngồi đoan chính lại, bắt đầu nghiêm túc đọc các loại văn kiện, trực giác mách bảo, người này không giống với vẻ bề ngoài dễ dàng thân cận của anh ta, anh ta mang đến cảm giác giống như một con báo đang ẩn nhẫn chờ con mồi sa bẫy, cô không phải không chọc nỏi, mà là không muốn chọc vào.

Người đàn ông thấy cô tỏ ra một bộ dáng người lạ chớ gần, cũng thấy không thú vị, cuối cùng im lặng một hồi.

Hàn Thủy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, những năm gần đây cô luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm, cho dù ở nước ngoài, cũng không dám kết giao bạn bè lung tung hay làm ra chuyện gì quá giới hạn, tất cả đều dựa theo tiêu chí của người thừa kế nhà họ Hàn mà làm, chỉ sợ gây ra chuyện gì xấu, khiến cho đám tay chân của ba cô hay mẹ con Cam Thiên San bắt được nhược điểm.

Hàn Thủy yên tâm quá sớm, người đàn ông bên cạnh thấy cô không để ý tới mình, bắt đầu không an phận đi đùa giỡn với mấy cô tiếp viên hàng không xinh đẹp, một hồi muốn cà phê, một lúc lại muốn nước trái cây, không ngừng nói chuyện cười đùa cùng cô tiếp viên hàng không kia, mà cô tiếp viên hàng không kia thấy bộ dáng anh ta đẹp trai, lại diện tây trang giày da, cũng nửa ngượng nửa quyến rũ tiếp nhận sự tán tỉnh của anh ta. Bọn họ nói chuyện vui vẻ lại khiến Hàn Thủy khó chịu, cô ần ần mi tâm, dứt khoát khép tập văn kiện lại, tính toán muốn tránh xa những con người ồn ào này.

“Xin nhường đường một chút.” Cô nhẫn nại nói chuyện với người đàn ông.

Người đàn ông cũng không nhìn cô, tự động thu hai chân vào bên trong một chút, chừa ra một lối nhỏ cho Hàn Thủy đi qua.

Hàn Thủy cẩn thận đi qua nhưng không ngờ đột nhiên bị cái gì ngáng chân, thân thể mất cân bằng, khiến cô ngã về phía sau.

“A!” Hàn Thủy hét chói tai, mẫn cảm cảm giác được có một đôi tay đang đặt ở trên hông mình, Hàn Thủy không nghĩ đến anh ta lại dám làm vậy, bởi vì hàm xúc đùa giỡn của hai bàn tay này rất rõ ràng, thậm chí cô còn cảm nhận được nó đang bóp hông cô.

Dù Hàn Thủy luôn tỏ ra như một người lão luyện giỏi giang nhưng thủy chung vẫn chỉ là một cô gái mới trưởng thành, gặp tình huống này cũng không tránh được bị làm cho thất kinh, cô giãy giụa thân thể, muốn vứt bỏ cái tay ghê tởm kia, lại không ngờ đôi tay kia rất kịp thời thu về, khiến cô mất thăng bằng rơi vào lồng ngực người đàn ông sau lưng, mà ngang hông lại có thêm một bàn tay vững vàng ôm lấy.

Hàn Thủy vừa thẹn vừa giận muốn đứng lên nhưng không ngờ lại bị bàn tay quanh hông ôm chặt gắt gao.

“Có co dãn, tôi thích”. Người đàn ông dường như thỏa mãn thở dài.

Hàn Thủy nghe vậy thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ bị đùa giỡn trắng trợn như thế. Người đàn ông này thật đáng giận.

“Xem đi, tôi đã cứu em hai lần, em tính trả ơn tôi thế nào đây?” Anh cúi đầu thì thầm bên tai cô, âm thanh đầy từ tính, như ẩn như lộ ra tiếng cười sung sướng, hơi thở ấm áp trên choker Hàn Thủy khiến hai bên tai cô đều đỏ lên, mà cô tiếp viên hàng không xinh đẹp kia đã sớm ngủ gật, cho đến lúc có hành khách gọi, cô ta mới không cam lòng trừng mắt nhìn Hàn Thủy, tức giận bỏ đi.

“Buông ra.” Hàn Thủy nghiêng răng nghiêng lợi dùng sức kéo tay người đàn ông ra nhưng làm thế nào cũng không thành công.

“Tiểu mỹ nhân, em dám nói không phải em làm thế để gây sự chú ý của tôi sao?” Giọng điệu cuồng ngạo khiến Hàn Thủy tức nghiêng răng kèn kẹt.

“Tiên sinh, anh đừng tự cho rằng mình đúng. Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi muốn thu hút sự chú ý của anh? Tại các người nói chuyện quá ồn ào nên tôi muốn đi ra chỗ yên tĩnh một chút.” Nếu không phải bản thân đang ngồi trong lòng người đàn ông này, cô nhất định sẽ cho anh ta một cái tát thật mạnh.

Anh ta cười nhẹ, đầu dựa vào rất gần, ngay ở bên gáy của cô, giống như đang hít lấy mùi hương trên người cô, “Đã lâu không được gặp một mỹ nhân xinh đẹp, tính tình lại nóng nảy như vậy, em khiến tôi cảm thấy thật hứng thú.”

Quả nhiên là một cao thủ tình trường, chẳng qua đụng phải cô là sai lầm của anh ta.

“Còn không buông tay?” Sau khi bình tĩnh lại, giọng nói của Hàn Thủy nghe không ra vui giận, chỉ có người quen thuộc với cô mới biết đây là điềm báo Hàn Thủy đã hoàn toàn tức giận.

“Không buông.” Anh ta vẫn không biết khó mà tiếp tục đùa giỡn.

Động tĩnh chỗ này đã bắt đầu khiến những hành khách khác chú ý, mặt Hàn Thủy đỏ lên, thật sự là mất mặt.

“Thật không bỏ ra sao?” Âm thanh của cô ngày càng nhẹ nhàng.

“Trừ khi em nói cho tôi tên của em.” Người đàn ông dường như rất hưởng thụ cảm giác được ôm ôn hương nhuyễn ngọc.

Hàn Thủy nheo đôi mắt hoa đào xinh đẹp lại, dùng sức dẫm giày cao gót xuống, thành công nghe được tiếng kêu rên đau đớn của người đàn ông.

Anh thật không thể tưởng tượng được bề ngoài cô gái này thì xinh đẹp nũng nịu nhưng khi ra tay lại ác như vậy, mu bàn chân bị đau làm anh phải buông lỏng cánh tay khiến Hàn Thủy thuận lợi thoát thân, quay về chỗ của mình.

“Cô gái, em định mưu sát chồng sao?” Thế nhưng anh ta vẫn còn nhàn hạ thoải mái nói giỡn được.

“Tiên sinh, tôi thật sự bội phục trình độ mặt dày của anh.” Hàn Thủy lạnh nhạt thưởng thức khuôn mặt vặn vẹo vì đau của anh ta, tuy rằng người đàn ông này nhìn qua giống như một công tử phóng đảng nhưng không thể phủ nhận, trình độ và sức chịu đựng đúng là hạng nhất.

“Cám ơn đã khen, chỉ với người đẹp thì mặt tôi mới dày.” Mặt còn làm ra vẻ đắc ý.

Hàn Thủy hừ lạnh một tiếng, thật sự là cô không có kinh nghiệm giao tiếp cùng loại đàn ông này, cũng không rời hơi đi quan tâm, chỉ đơn giản quay đầu sửa sang lại văn kiện, nhưng có một người như vậy bên cạnh khiến cô thật khó lòng tập trung.

Ánh mắt người đàn ông không dấu vết xẹt qua tiêu đề bên ngoài tập văn kiện, trông mắt sắc bén như chim ưng chợt lóe lên rồi biến mất, lập tức khóe miệng lộ ra một nụ cười thần nhiên.

Thì ra là vậy.

“Em có biết em là người phụ nữ đầu tiên dám từ chối tôi không?” Anh sờ sờ cằm, trên mặt vẫn là nụ cười vô lại, trong đầu đã hiện ra đủ loại phương pháp làm thế nào lôi được cô gái này lên giường cùng anh dục tiên dục tử, cùng nhau hoan lạc.

Mặc kệ người đàn ông có vẻ ngoài đứng đắn cỡ nào, ánh mắt chính trực cỡ nào, đối diện với người phụ nữ họ yêu mến hoặc là báu vật làm cho người khác không thể kháng cự như cô gái này, trong đầu sẽ luôn có sợi dây kết nối những hình ảnh mà trẻ con không nên thấy.

Cái gọi là mặt người dạ thú, cởi quần áo ra vẫn là cầm thú, bản chất là giống nhau thôi.

Còn Hàn Thủy, tuy mới mười chín tuổi, mặc dù thành tích học tập cao, trên thương trường cũng có năng lực, không phải bạn bè cùng lứa có thể sánh cùng. Nhưng thân là một cô gái còn non nớt, cô thật sự quá đơn thuần, ít nhất cô tuyệt đối không phải đối thủ của loại cao thủ tình trường này.

“Hừ.” Hàn Thủy khinh thường hừ một tiếng, sắp xếp lại toàn bộ tư liệu thật tốt, sau đó đeo miếng bịt mắt, yên lặng dựa vào ghế giả vờ ngủ.

“Tôi quên không nói, bộ dáng em vừa khóc trong lúc ngủ cũng rất đẹp, em có biết không?” Giọng nói của người đàn ông lại vang lên bên tai cô lần nữa.

Hàn Thủy cả kinh, đẩy miếng bịt mắt lên trên trán, hai mắt không thể tin được nhìn khóe miệng đang cong lên và biểu tình xấu xa của người đàn ông, cô nhớ mang máng trong lúc ngủ mơ mình có khóc, mà lúc đó hai bên má hình như có cái gì đó rất ấm áp chạm vào, giống như tay của mẹ cô.

Chẳng lẽ là anh ta...

“Ai lại có thể khiến cho tiểu mỹ nhân như em khóc vậy? Thật là đáng chết.” Trong lời nói lộ ra ý đùa giỡn, biểu tình lại cực kỳ nghiêm túc đúng đắn, chỉ có tia bốn cột nơi đáy mắt tiết lộ bản tính gian xảo của anh.

Hàn Thủy không nói lời nào nhìn anh, bởi vì tức giận và khó chịu khiến cho ngực cô kịch liệt phập phồng, ở trong mắt người đàn ông, thật sự là một cảnh đẹp mê người.

“Anh không nói, không ai bảo anh cầm đâu.” Hàn Thủy oán hận cầm tai nghe vào, mở âm lượng tối đa, lại oán hận đeo bịt mắt vào, che lại hai mắt của mình, tính nhắm mắt làm ngơ.

Người đàn ông cũng không tức giận, quay về chỗ ngồi của mình, sờ sờ cằm, nở nụ cười thú vị, xem ra chặng đường đi này cũng sẽ không còn buồn tẻ nữa.

Thời điểm xuống máy bay, người đàn ông vẫn yên lặng đi theo sau Hàn Thủy, thẳng đến khi Hàn Thủy không nhìn được nữa xoay người lại.

“Tiên sinh, anh còn muốn đi theo tôi tới bao giờ?” Cô thật sự chưa bao giờ thấy ai mặt dày, vô sỉ như anh ta.

Người đàn ông nhìn bốn phía, sau đó thực vô tội nhún vai nói với Hàn Thủy, “Tiểu thư xinh đẹp, em đang nói chuyện với tôi sao?”

Giờ phút này Hàn Thủy thật sự hối hận tại sao mình lại xoay người nói chuyện với anh ta, cô hẳn nên nhẫn nhịn, coi anh ta như một cái bóng không phải tốt sao? Mặt khác, cô cũng cảm thấy rất kì quái, cô luôn là người bình tĩnh, lạnh nhạt, tại sao khi đối diện với người đàn ông này lại luôn mất khống chế cảm xúc?

Người đàn ông này, tuyệt đối là một yêu tinh yêu nghiệt.

Khẽ cắn môi, Hàn Thủy trừng mắt liếc anh ta một cái, không nói gì bước nhanh về phía trước.

“Này, này, dù sao cũng chỉ là đùa giỡn một chút thôi, tốt xấu gì cũng nên cho tôi biết tên em chứ, lần sau có rảnh lại đùa, à không, là có rảnh thì hẹn hò.” Tiếng bước chân không nhanh không chậm theo ở phía sau, âm thanh ồn ào giống hệt ruồi bọ.

Ở sân bay đã có rất nhiều người tò mò nhìn qua, thật là mất mặt. Hàn Thủy rốt cuộc không thể nhẫn nhịn được nữa, thậm chí còn nói tục, “Câm miệng, anh thật giống ruồi bọ!”

“Tôi là ruồi bọ, vậy chẳng phải tiểu thư xinh đẹp em là thịt thối sao?” Anh ta cũng không tức giận, vẫn cười tươi như trước, xung quanh có người tai thính nghe được lời bọn họ nói, đều nở nụ cười, ngẫu nhiên tưởng họ là một đôi tình nhân đang đùa đùa.(hic 2 ac so sánh thật.... =.=)

Mặt Hàn Thủy không chút thay đổi, kỳ thực trong lòng đã tức giận tới cực điểm, cố gắng nặn ra hai chữ “Vô sỉ.” Cô hung hăng nện giày cao gót xuống đất bước đi.

“Tôi nói này, em không nên đi nhanh như vậy, giày cao gót mà gãy thì sao?” Anh ta vẫn như hình với bóng, vừa đi vừa nói không ngừng.

Hàn Thủy càng đi nhanh hơn, muốn bỏ rơi người đàn ông này nhưng lại thật bi kịch khi nghe thấy âm thanh của cái gì đó bị gãy, tiếp theo cả người cô mất cân bằng thiếu chút ngã sấp xuống, cô cúi đầu nhìn, cảm thấy muốn khóc..... gót giày thật sự bị gãy.

Cô sai lầm rồi, người này không phải yêu tinh, anh ta căn bản chính là miệng quạ đen.

“Không nghe trai đẹp nói thì chỉ chịu thiệt thôi.” Giọng nói bốn cột lại vang lên từ phía sau.(a tự luyến quá ==)

Không cần quay đầu cô cũng biết được vẻ mặt anh ta bây giờ rất đáng đánh đòn. Cô không lên tiếng, trong đầu đang suy nghĩ biện pháp giải quyết, lại nghe được có người đang kêu tên mình.

“Hàn Thủy, Hàn Thủy!”

Vừa ngẩng đầu nhìn thì thấy một người đàn ông đang đứng bên cạnh một chiếc xe hơi màu đen, đang vẫy vẫy tay với cô.

Là Dụ Hàm Phàm.

Biểu tình trên mặt Hàn Thủy bỗng trở nên dịu dàng, cô hướng anh ta vẫy tay, sau đó chỉ chỉ vào chân mình.

Dụ Hàm Phàm liền đi tới, tuy đã nhiều năm không gặp, anh vẫn tao nhã như trước, trên người đã có hơi thở thành thực, đàn ông hơn, giờ phút này anh đi tới, trên miệng nở nụ cười thân thiết giống như gió mùa xuân, lập tức an ủi tâm tình đang nóng nảy của Hàn Thủy.

“Chắc chắc, bạn trai cũ sao?” Người đàn ông đứng bên cạnh vẫn chưa rời đi.

Tâm Hàn Thủy động một cái, từ sau khi mẹ cô qua đời, Dụ Hàm Phàm là người bạn duy nhất của cô, anh đã ở bên cô, cùng cô trưởng thành, yên lặng chờ đợi, thanh mai trúc mã có được tính là bạn trai cũ không?

“Mắc mớ gì đến anh?” Môi Hàn Thủy giật giật.

Anh ta khẽ cười, “Em có tin không, anh ta sẽ không thuộc về em đâu.”

Hàn Thủy bỗng quay đầu lại, ánh mắt trở nên sắc bén.

“Hãy chờ xem.” Anh cũng không để ý cô lườm mình, chỉ chỉ hướng Dụ Hàm Phàm.

Trên chiếc xe hơi màu đen lại có một cô gái đi xuống, tuy dáng người chỉ trung bình nhưng lại tinh tế mềm mại, dù trên người chỉ mặc một bộ đồ công sở màu đen nhưng vẫn có thể làm cho người ta cảm giác được hương vị của một thiếu nữ mới trưởng thành.

Ánh mắt Hàn Thủy híp lại, đây là một trong những người cô ghét nhất, Cam Thiển San.

Tại sao cô ta lại đi cùng với Dụ Hàm Phàm?

Dụ Hàm Phàm đứng tại chỗ chờ Cam Thiển San, sau đó hai người sóng vai đi tới, tuy rằng không có nắm tay, cũng không làm ra hành động thân mật nhưng có thể cảm giác được họ rất quen thuộc với nhau, liếc mắt cũng có thể nhận ra quan hệ của hai người không bình thường.

Hai mắt Hàn Thủy đau xót, trong lòng lại càng nghi hoặc, khi nào thì hai người này ở cùng nhau?

Chẳng lẽ ngay cả Dụ Hàm Phàm cũng bị mẹ con Cam Thiển San lôi kéo rồi sao? Cô chỉ đi ba năm mà tất cả đã thay đổi nhanh vậy sao?(Saki: chị à 1 năm cx đủ thay đổi r *pat pat* k sao chị vẫn còn anh Ngọc; Hàn Thủy*lườm*; Saki*im bắt*)

“Sao lại không cẩn thận như thế?” Cam Thiển San đem tới một đôi giày cao gót, miệng cười dịu dàng, giọng điệu nhẹ nhàng, giống như hai người thật sự là chị em thân thiết.

Ba năm không gặp, công phu diễn kịch của Cam Thiển San ngày càng giỏi.

“Mau thay đi, bác trai đang chờ chúng ta về ăn cơm đấy.” Dụ Hàm Phàm cũng mỉm cười yên chiều như đối với một cô em gái.

Tâm Hàn Thủy lập tức trầm xuống, tựa như trong lòng có cái gì bị đánh vỡ, trở nên trống rỗng.

Phần nộ, thất vọng, cảm giác bị vứt bỏ năm ấy tựa hồ như quay lại, bao phủ lên cô, làm cho cô không thở nổi.

Mặt cô lạnh xuống, nhìn thấy Dụ Hàm Phàm vô tri vô giác cười với Cam Thiến San, đáy mắt chợt lóe lên tia trào phúng và ác ý, vung tay muốn ném giày cao gót rớt xuống đất.

Nhưng cô còn chưa kịp hành động thì tay đã bị một bàn tay ấm áp cầm lấy.

“Thật có lỗi, chưa giới thiệu, tôi là Tư Khẩu Ngọc, là bạn trai của cô ấy.” Bàn tay anh bao trùm tay nhỏ bé của Hàn Thủy, tay kia ôm hông cô, để cô dựa vào người anh.

Hàn Thủy theo bản năng uốn éo vặn vẹo thân thể, cũng tại một giây kế tiếp đột nhiên bất động, thuận theo tựa trên người Tư Khẩu Ngọc, thời điểm ngẩng đầu lên, cô đã khôi phục lại vẻ mặt nhàn nhạt mọi khi, “Nhất thời quên không giới thiệu, đây là bạn trai của tôi, hai vị này là Dụ Hàm Phàm, Cam Thiến San.”

Tư Khẩu Ngọc nghe cô tự nói tên mình ra, trong lòng hiểu rõ khế cười, cô gái này phản ứng nhanh thật.

Đây là lần đầu tiên Hàn Thủy nói dối Dụ Hàm Phàm nhưng cô tuyệt không hối hận. So với việc mất mặt trước Cam Thiến San, cô càng nguyện ý nói dối người bạn thân mình tín nhiệm nhất, có lẽ như vậy là không tốt nhưng cô lại chính là người như vậy.

Người ngoài đều đồn đãi, Hàn Thủy là người lòng dạ sắt đá, chưa bao giờ quan tâm tới chuyện tình cảm. Dĩ vãng cô không đồng ý với lời nói này, hiện tại xem ra cô đích xác là loại người này.

Vật đổi sao dời, bọn họ đều đã trưởng thành, cũng ngày càng không nhìn thấu nhau, vậy nên cảm thấy bị ai hay may mắn khi bọn họ đã quá thành thực?

Từ chối lời mời cùng nhau trở về của Dụ Hàm Phàm, cô chui vào trong xe người đàn ông tên Tư Khẩu Ngọc, xuyên qua cửa kính nhìn bóng dáng Dụ Hàm Phàm cùng Cam Thiến San rời đi, trong mắt Hàn Thủy là một mảnh hồ hững.

“Đây là lần thứ ba tôi giúp em, tiểu thư Hàn Thủy tính trả công tôi thế nào đây?” Tư Khẩu Ngọc quay đầu nháy mắt với cô, cảm giác có điểm phong tình vạn chủng, thật không biết anh ta làm vậy bằng cách nào.

” Cảm ơn.” Hàn Thủy không có thành ý trả lời.

“Chắc chắn, thật không thành khẩn chút nào.” Tư Khẩu Ngọc tiếp tục trêu đùa.

“Tôi không có tâm tình.” Hàn Thủy nhắm mắt lại tựa về phía sau, cô không nhận đôi giày kia của Cam Thiến San, hiện tại trên chân cô là đôi giày Tư Khẩu Ngọc đưa, có lẽ là của người tình anh ta, có lẽ là của bạn anh ta.

Cô không muốn đoán, đối với cô mà nói, cuộc gặp gỡ này chỉ như bèo nước gặp nhau thôi. Chỉ một lần này, về sau cũng khó có khả năng gặp lại. (Saki: k gặp lại thì sao e có truyện để edit OvO; HT: nói j đây? ; Saki: dạ có j đâu*mặt ngây thơ vô(số) tội*)

“Lấy ánh mắt đàn ông của tôi nhìn, trèo lên giường thì phỏng chừng chuyện gì bọn họ cũng làm rồi.” Tư Khẩu Ngọc lấy giọng điệu chắc chắn của một công tử phong lưu nói.

Sắc mặt Hàn Thủy đen đi một nửa, cô giật giật môi nhưng lại không biết nói gì.

Ở nước ngoài vài năm, cho dù cô chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng đã thấy heo chạy, hơn nữa đã gặp qua không ít, tuy trong lòng không muốn thừa nhận nhưng đối với lời nói của Tư Khẩu Ngọc cũng không phản bác được.

Hành động thân mật của họ lại hiện lên trong đầu cô, trong lòng có loại đau xót làm cô khó chịu nhắm mắt lại. Dụ Hàm Phàm giống như một bình ngọc cổ cực kỳ yêu thích, xem trọng và trân quý trong lòng cô, mà giờ đột nhiên bị con chuột nhúng chàm.

“Em như vậy còn cần đi cầu xin tình yêu của người khác sao?” Tư Khẩu Ngọc thản nhiên mở miệng, cũng không biết là lắm bầm một mình hay là cố ý nói cho cô nghe.

Hàn Thủy nhắm mắt lại giả bộ không nghe thấy, trong đầu cô hiện lên cảnh tượng nhiều năm qua cô cùng Dụ Hàm Phàm ở chung một chỗ, anh dịu dàng, anh nhẫn nại, tính tình dễ chịu, tươi cười như gió xuân.

Cô tưởng rằng anh là thiên sứ ông trời phái tới bảo hộ cô, cho là bọn họ sẽ ở bên nhau cả đời. Nhưng là cô đã quên, thời gian chính là khảo nghiệm tàn khốc nhất, ngăn cách bọn họ, đưa anh vào lồng ngực một người phụ nữ khác.

Nếu lúc trước mình không lựa chọn đi nước ngoài ba năm, vậy kết cục hôm nay có khác không? Nhưng có thể sao? Cô có thể buông tha Hàn thị sao?

Có lẽ, ba năm trước đây, thời điểm cô quyết định xuất ngoại, chính trong tiềm thức cô đã đưa ra lựa chọn cho hai người bọn họ.

Đây là lần đầu tiên Tư Khấu Ngọc mở tàu chậm* vì phục vụ một cô gái xinh đẹp. Anh lái xe vào đến nội thành, nhìn sang kính chiếu hậu, thấy cô gái ngồi ghế sau đã ngủ say, mái tóc dày mượt như hải tảo, cằm hơi nhọn, da thịt trắng nõn gần như trong suốt, ngũ quan diễm lệ, thân thể nảy nở vừa mới trưởng thành, xen giữa vẻ đẹp non nớt của thiếu nữ là khí chất thành thục của một người phụ nữ trưởng thành.

*Ý chỉ hoạt động tình dục trong thời dài (ta k rõ trong cv đoạn này nên xin phép để nguyên, nghĩa của nó cx là ss Tử Đình Hương tìm dùm ta T.T)

Không phải anh chưa từng gặp qua mỹ nữ, mới bắt đầu thì chỉ là nhàm chán trêu đùa, về sau lại thấy thật thú vị, cho đến khi biết được thân phận của cô lại càng làm anh sinh ra hứng thú nồng đậm.

Nhà họ Hàn nổi tiếng, không chỉ vì có những mối quan hệ rắc rối phức tạp, còn có một vị nhị tiểu thư nổi danh với biệt hiệu “Xà mỹ nhân”, huống chi, vị nhị tiểu thư này lại xinh đẹp như vậy, anh có thể không cảm thấy hứng thú sao?

Hàn Thủy, anh theo thói quen sờ sờ cằm, nhìn qua kính chiếu hậu có thể thấy được cô gái ngủ mơ đang nhúu chặt lông mày, hiển nhiên là ngủ không hề an ổn.

Trong nháy mắt, anh đột nhiên rất muốn biết, cô gái này rốt cuộc đã trải qua cái gì? Cô có giống như trong lời đồn hay không?

3. Chương 3: Chương 2

Thời điểm trở lại biệt thự của nhà họ Hàn thì đã qua thời gian ăn cơm chiều.

Nhìn theo xe của Tư Khấu Ngọc đã đi xa, Hàn Thủy tùy tiện vò nát danh thiếp trong tay rồi quăng vào thùng rác trước cổng biệt thự.

Cô không phải là một thiếu nữ không hiểu sự đời, sẽ không bao giờ tin vào anh hùng từ trên trời giáng xuống, tuy rằng người đàn ông tên Tư Khấu Ngọc này đã giúp cô một việc nhưng không có nghĩa là anh ta có thể dựa vào lý do đó để từng bước áp sát, trở thành bạn bè đáng tin cậy của cô.

Bảo vệ đã mở cửa chính ra, tóc cô bị gió thổi loạn, mặt không chút thay đổi đi giày cao gót, đi vào ngôi nhà mà cô đã ba năm không về.

“Nhị tiểu thư.” Một đường đi thẳng, người hầu đều rụt né tránh. Dù nhiều năm chưa về nhà nhưng cô vẫn được thừa nhận là người thừa kế duy nhất của nhà họ Hàn.

Đám người Cam Chi Ngư đã ở trong phòng khách nghỉ ngơi, vậy chắc chắn là đã dùng xong bữa tối.

“Tại sao không về cùng Hàm Phàm và Thiển San? Lớn như vậy rồi mà vẫn còn đùa giỡn như trẻ con.” Cam Chi Ngư nhìn cô con gái đã lâu không gặp nhưng trên mặt lại không có một tia vui mừng, ngược lại cau mày răn dạy.

Hiện tại mới bày ra bộ dáng uy nghiêm của người cha, có phải quá muộn hay không?

Hàn Thủy nhúu nhúu mày, rất muốn phản bác nhưng nhìn đến thần sắc lo lắng của Dụ Hàm Phàm, liền gắng gượng đem những lời muốn nói nuốt vào bụng.

“Đừng tức giận, nhị tiểu thư đã lớn rồi, cũng có suy nghĩ của riêng mình, ông quan tâm nhiều làm gì.” Mẹ Cam Thiển San, Tần Tuyết, ngồi một bên vừa gọt táo, vừa trấn an Cam Chi Ngư.

“Em gái hiện tại đã lớn rồi, cũng đã có bạn trai, người đàn ông kia vừa nhìn đã biết là nhân trung chi long*, ánh mắt em thật tốt.” Cam Thiển San tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng.

*Nhân trung chi long: “rồng giữa loài người” ý nói là người có tài năng hoặc dung mạo hay bất cứ thứ gì hơn người

Quả nhiên chân mày Cam Chi Ngư nhíu lại càng chặt hơn, thân là một người cha, cho dù chỉ mang tính chất bày biện, cũng không hy vọng con gái mình sẽ vượt ra ngoài tầm kiểm soát của mình, hơn nữa, cô con gái này ông ta còn muốn nắm chắc trong tay. (Ông này thần kinh ==)

“Hàn Thủy, có đói bụng không, có muốn ăn chút gì không?” Dụ Hàm Phàm hỏi.

“Tôi mệt rồi, lên phòng trước.” Không phản bác, không trả lời, lười xem bọn họ kẻ xướng người họa. Thật sự buồn cười, trở lại ngôi nhà này, Hàn Thủy cảm thấy thật muốn mệt chết đi mà ngay cả Dụ Hàm Phàm cũng không biết hỏi mình đã ăn gì chưa, mà cha của mình lại chỉ biết lên mặt giáo huấn.

Khi còn bé thì không quan tâm, đến bây giờ thì lại giống như là giám thị, tất cả là vì cái gì chắc trong lòng mọi người đều biết rõ.

Trong mắt ông ta, trừ bỏ Cam Thiển San ra cô được cho là cái gì?

Bọn họ chứng mất cô, lại càng không biết cô càng ghét bọn họ hơn.

Hàn Thủy xoay người đi lên lầu, không quan tâm Cam Chi Ngư đang la hét phía sau, mẹ con Cam Thiển San thì đang an ủi, khéo miệng cô nở một nụ cười lạnh, thông dong trở lại phòng ngủ của chính mình.

Phòng đã sớm được quét dọn sạch sẽ, hành lý được gửi về trước cũng đã được sắp xếp ổn thỏa, cô cởi đôi giày cao gót ra, đưa tay kéo khóa cái đầm đang mặc trên người, một thân thể thiếu nữ trắng nõn lung linh hiện ra trong không khí, vai eo thon, chân dài mông vểnh, da thịt trắng nõn thơm mềm, một đầu tóc đen dài mượt, khuôn mặt lộ ra một chút non nớt, lại có chút lạnh nhạt không hợp với tuổi, trong mắt hoa đào mê người cũng là một mảnh vắng lặng và hờ hững.

Nước trong phòng tắm vừa đủ độ ấm, hơi nước mông lung kết hợp với mùi hương tinh dầu đặc biệt làm xoa dịu đáy lòng đau đớn và lo âu của cô.

Rốt cuộc trở lại, cô cũng đã trưởng thành, tất cả tưởng chừng như rất thuận lợi nhưng thực chất lại có bao nhiêu gian nan.

Hàn Thủy tĩnh tế suy nghĩ về thái độ của mấy người kia, cân nhắc về tâm tư của Cam Chi Ngư và hai mẹ con kia rồi lại chuyển đến Dụ Hàm Phàm, đáy lòng lại bị dày vò.

Dụ Hàm Phàm thế nhưng lại giống như người nhà ở lại nhà cô ăn cơm, còn cùng Cam Thiển San như hình với bóng.

Có lẽ nên tìm một cơ hội nói chuyện với Dụ Hàm Phàm, phải hỏi anh rốt cuộc tất cả tại sao lại thế này?

Đang lúc cô suy tư, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

Hàn Thủy vội lấy một chiếc áo tắm tùy ý khoác lên người rồi ra mở cửa, đứng bên ngoài quả nhiên là Cam Thiển San.

Cô tiện tay đem cửa đóng lại, lại bị Cam Thiển San ngăn trở, “Chẳng lẽ cô không muốn biết về chuyện cũ của tôi cùng Dụ Hàm Phàm mấy năm nay sao?” Chỉ khi có hai người bọn họ, Cam Thiển San mới lộ ra vẻ mặt người đàn bà chanh chua. Chau chau mày, Hàn Thủy buông lỏng tay ra, Cam Thiển San cũng tự động đóng cửa đi vào.

Cô ta ghen tị nhìn dáng người yếu điệu của Hàn Thủy, đã vài năm trôi qua, dáng dấp cô ngày càng đẹp ra.

“Nói đi.” Hàn Thủy dựa vào ghế quý phi, lười biếng nhìn cô ta.

Trong lòng Cam Thiến San tuy không phục nhưng cô ta sẽ không dễ dàng biểu hiện ra ngoài, trên mặt vẫn là cười tủm tỉm.

“Cô trở về thật đúng lúc, Dụ Hàm Phàm đã cầu hôn với tôi rồi.” Cô ta vốn không muốn nói ra chuyện này nhưng lại muốn nhìn thấy bộ dáng một Hàn Thủy không sợ trời không sợ đất khi khổ sở sẽ như thế nào.

Bàn tay đang nghịch tóc của Hàn Thủy dừng lại một chút, tuy trong lòng cô đã đoán được một ít nhưng chuyện này do Cam Thiến San nói ra khiến cho cô rất khó chịu. Cô tình nguyện là Dụ Hàm Phàm chính miệng nói với cô.

“Như thế nào, không vui sao?” Cam Thiến San cẩn thận quan sát biểu tình của Hàn Thủy, một mực muốn nhìn ra một chút manh mối là cô đang khổ sở, ghen tị. Tuy vậy cô ta đã phải thất vọng khi không tìm được gì.

Hàn Thủy cười nhẹ, “Ở phương diện quyền rũ đàn ông, tôi vĩnh viễn coi cô là tấm gương để học tập.”

Mặt Cam Thiến San trở nên lạnh lẽo, “Hàn thủy, cô không cảm thấy đau lòng, khó chịu sao? Ba cô, người cô yêu quý nhất Dụ Hàm Phàm cuối cùng đều đứng về phía tôi mà cô lại chẳng có gì hết.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ họ là của tôi nên cô muốn lấy thì cứ việc.” Ánh đèn mờ lung đã che mờ đi cảm xúc thật sự trong mắt của cô.

“Hàn Thủy cô thật là đủ tuyệt tình tuyệt nghĩa.” Cam Thiến San luôn biết cách công kích cô, “Chỉ là tôi vui mừng nhất khi thấy được bộ dáng cô lúc bị tôi cướp mất vật yêu thích nhất, tôi thật rất hưởng thụ quá trình này.” Đầu tiên là ba, sau là Dụ Hàm Phàm, cuối cùng là Hàn thị, cô ta không phải đã thành công được hai phần ba rồi sao? (ghét con mụ này ghê --)

Có một ngày cô ta muốn cho Hàn Thủy thấy, cô ta mới chân chính là thiên chi kiêu nữ.

“Cám ơn đã khích lệ, nếu cô khoe khoang xong rồi thì có thể đi chưa?” Mặt Hàn thủy vẫn như cũ không biến đổi, “Nếu như tôi không có cái gì thì ít nhất trên tay tôi vẫn có sản nghiệp mà các người hằng mơ ước, không phải sao?” Hàn Thủy lạnh lạnh bổ sung thêm một câu, có đôi khi trên thế giới này, người hiểu mình nhất không phải là bạn bè hay người thân, mà chính là kẻ địch.

Quả nhiên sắc mặt Cam Thiến San thay đổi, “Đừng vội đắc ý, Hàn Thủy, ba tính toán cho cô đi kết thân đấy, nghe nói đối phương là một công tử phóng đảng chính hiệu, tôi xem cô và anh ta chắc chắn là một đôi trời sinh.”

Ý cười của Hàn Thủy vẫn không giảm, “Cám ơn cô đã nói trước cho tôi biết chuyện này.”

Lúc này Cam Thiến San mới biết mình đã lỡ miệng, nhìn Hàn Thủy đang cười vẻ không sao cả. Ngay cả việc Dụ Hàm Phàm cầu hôn cũng không khiến cho cô ta vui nổi, dậm chân một cái đi ra khỏi phòng, lúc đóng cửa vang lên rung trời.

Kết thân? Hàn Thủy cười một tiếng.

Một nhà bọn họ tuy rằng không có cổ phần trong Hàn thị, lại được hưởng thụ tất cả hậu đãi của người nhà họ Hàn, hiện tại cô quay trở lại, ông già kia lại khẩn cấp định dùng hôn nhân để vây khốn cô, mà ai biết đối phương là dạng người gì?

Cam Chi Ngư và mẹ con Cam Thiến San thật sự nghĩ cô chỉ là một thiếu nữ ngây thơ sao? Có thể để bọn họ tùy ý thao túng dễ dàng sao?

Hàn Thủy lau khô mái tóc ướt đầm, ánh mắt híp lại.

Sự tình diễn ra nhanh hơn so với Hàn Thủy tưởng tượng, cô vừa quay trở lại tập đoàn mới có mấy ngày, Cam Chi Ngư đã bắt tay vào công việc chuẩn bị kết thân, cũng không biết ông ta dùng thủ đoạn gì, thế nhưng làm áy cựa thân của Hàn thị đồng ý chuyện này.

Xem ra trong lúc cô không ở đây, Cam Chi Ngư đã xuất sử hết cả vốn liếng rồi.

Hàn Thủy mặc một thân đồ công sở màu đen, tóc vén lên thật cao, dưới chân vẫn là đôi giày cao gót cao đến kinh người, tình tẻ dầm lên mặt đất, khiến dáng người cô càng thêm uyển chuyển, trong lúc hành động

càng toát lên phong thái yếu điệu, mà biểu tình trên mặt lại thành thực vượt xa những người cùng tuổi, môi gât gao mím chặt.

Đối với buổi xem mắt này cô rất không muốn đi nhưng vẫn phải đến, bởi vì cô muốn xem rốt cuộc người cha “yêu quý” đã bán cô cho cái dạng người gì.

Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng không phải sao?

Trong phòng VIP cao quý có một người đàn ông đang ngồi, vóc dáng không tệ, ăn mặc rất sang trọng, nhưng làm cho người ta phải kinh ngạc chính là, Hàn Thủy đã gặp anh ta rồi.

“Tôi nói rồi, chúng ta sẽ gặp lại nhau rất nhanh mà, em xem, tôi không có nói dối chứ?” Người đàn ông quay đầu lại, lộ ra hàm răng trắng sáng, trong mắt mang theo ý cười.

Dĩ nhiên là Tư Khấu Ngọc.

Tâm Hàn Thủy buông lỏng một nửa, cũng may không phải là một khuôn mặt khó nhìn, hiện tại xem ra, ít nhất cô có thể nuốt trôi bữa cơm này.

“Tôi cũng không ngờ anh chính là người được mệnh danh là công tử phóng đảng nổi tiếng, thật sự là thất lễ, thất lễ rồi.” Cô tùy ý ngồi xuống đối diện anh, nửa thật nửa đùa nói.

Tư Khấu Ngọc cũng không tức giận, anh châm một ly trà rồi đưa cho Hàn Thủy, “Tôi cũng không biết, hóa ra em chính là nhị tiểu thư của Hàn thị, nào, uống hợp trà Phổ Nhĩ này cho ấm dạ dày.”

Hàn Thủy tiếp nhận ly trà nhỏ, nhấp một ngụm, nước trà không quá nóng cũng không quá lạnh theo thực quản chảy tới dạ dày, khiến cô cảm nhận toàn bộ thân thể như đang ấm lên.

“Hình như anh bỏ thiếu cái gì?” Không phải mọi người nói nhị tiểu thư nhà họ Hàn tâm địa độc ác, lạnh lùng hay sao?

Tư Khấu Ngọc cười ha ha, “Một cô gái không nên sắc bén như vậy, em hẳn nên sống như một công chúa mới phải chứ?”

Sống như một công chúa? Cô có thể sao? Từ khi người mẹ thương yêu cô như bảo bối qua đời, cô giống như một chiếc lá lục bình, nếu không cố gắng sẽ bị người khác thổi một cái bay đi. (ta k rõ cv đoạn này nên ai hiểu thì báo ta để ta sửa ghen)

Hàn Thủy rũ xuống đôi lông mi dài cong vút, “Anh thấy lần kết thân này thế nào?”

“Vốn tôi nghĩ, nếu như là một cô gái xấu xí tôi tuyệt đối sẽ chạy trốn, không nghĩ tới em lại là một đại mỹ nhân, ngược lại là tôi được chiếm tiện nghi rồi.” Tư Khấu Ngọc rất vừa lòng với lần xem mắt này, anh đã gặp vô số danh môn thực nữ nhưng không ai có vẻ đẹp như cô gái trước mắt này, thật sự khơi lên lòng hứng thú của anh.

Rõ ràng là một cô gái chưa đến hai mươi tuổi, lại có ý ăn mặc như một người trưởng thành, rõ ràng có vẻ ngọt ngào, lại có giả dạng lạnh lùng, anh thừa nhận, cô gái này khiến anh có dự cảm muốn chinh phục.

Về phần muốn chinh phục cái gì, dĩ nhiên là bao gồm cả thân thể lẫn tâm hồn, Tư Khấu Ngọc chưa bao giờ coi mình là quân tử hay Liễu Hạ Huệ.

“Nói như vậy, anh không phản đối?” Hàn Thủy nâng mắt lên, khôi phục giọng điệu lạnh như băng.

“Tại sao tôi muốn phản đối? Chẳng lẽ tiểu thư Hàn Thủy chướng mắt tôi?”

“Hàn thị là một đại phiên toái, anh có tiền, có quyền, có địa vị, sao phải lao vào vũng bùn này?”

“Vậy nếu như nói Hàn thị muốn trèo cao thì sao?”

Hàn Thủy dừng lại, rốt cuộc ngẩng lên nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt, cô không thể không thừa nhận, người này thuộc loại hình có sức quyến rũ càng nhìn càng muốn xem kĩ hơn, đặc biệt là cặp mắt kia, tràn đầy ánh sáng lấp lánh, nhìn không thấu.

Chẳng lẽ anh ta thật chỉ là một công tử phóng đảng sao? Hay chỉ là vẻ ngoài anh ta dùng để bảo vệ chính mình?

“Nói vậy là có ý gì?” Khi nào thì Hàn thị lại lưu lạc đến mức phải dùng đến thủ đoạn cầu thân ghê tởm này?

“Hàn thị bây giờ đã không còn như xưa, dưới trướng sản nghiệp dần dần biến chất, không hề được sang tân, dần dần suy sụp là chắc chắn, cho nên mới cần đến việc kết thân.”

Mặt Hàn Thủy thay đổi liên tục, chỉ thời gian mấy năm, rốt cuộc là sản nghiệp thật lạc hậu hay là có nguyên do khác? Cô không tin là lí do trước, khẳng định là Cam Chi Ngư đã áp dụng hành động gì đó, thậm chí có thể là ông ta đã chuyển gì đó của tập đoàn đi, cô mới trở về được mấy ngày, căn bản chưa kịp thăm dò tình huống.

Cam Chi Ngư rất thông minh, cho dù không có cổ phần, nhưng ông ta là một thương nhân thông minh, khẳng định biết làm thế nào để có lợi ĩnh nhất.

Nhưng lần cầu thân này cô cũng chưa nhìn ra được mục đích của ông ta.

“Nếu kết thân, anh có thể được lợi gì, Hàn thị được lợi gì?” Đây mới là mấu chốt không phải sao?

Không chút hoang mang, quả nhiên không phải một cô gái bình thường.

Trong mắt Tư Khấu Ngọc đầy đặc hứng thú, anh chậm rãi nói: “Hàn thị sẽ có được tài lực ủng hộ của Tư Khấu gia, mà tôi sẽ có được một người vợ, còn có thêm một phần cổ phần trong Hàn thị.”

Hàn Thủy hừ một tiếng, Cam Chi Ngư lại dám làm ra chuyện như vậy, không biết đơn thuần là vì Hàn thị hay là vì muốn che dấu bí mật gì khác.

“Hàn thị sẽ không đổi chủ, cũng sẽ không đổi họ.” Đây là cô muốn nói cho người đàn ông trước mắt, vĩnh viễn không nên hy vọng vào những thứ không phải của mình.

“Tôi thật đau lòng khi em nghĩ về tôi xấu như vậy.” Tư Khấu Ngọc ra vẻ đau lòng nhưng giọng điệu thì cợt nhả, nhìn qua tuyệt không một chút đúng đắn.

Hàn Thủy nhịn xuống xúc động muốn đánh người, yên lặng uống trà.

“Nếu như tôi đoán không lầm, em thật sự rất thích người đàn ông kia phải không?”

Hàn Thủy thiếu chút nữa phun ra ngụm trà đang uống, cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người đàn ông có chút cà lơ phất phơ trước mắt, càng khẳng định anh ta không đơn giản như vẻ bề ngoài.

“Chẳng lẽ tôi đoán sai?” Tư Khấu Ngọc một tay chống cằm, nhìn chằm chằm Hàn Thủy mà phóng điện.

Mặt Hàn Thủy không hiểu sao có chút nóng lên, cô giả vờ ho khan vài tiếng, “Tôi không biết rằng đàn ông như anh cũng thích bắt quái như vậy.”

Thật không có ý tốt cười một cái, Tư Khấu Ngọc lại cười ha ha, anh cười thật sáng sủa, không chút kiêng nể, dù kiêu ngạo cũng không làm cho người ta chán ghét.

Hàn Thủy nhếch miệng, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng thấy ai cười đến sáng khoái như vậy, lòng không khỏi an tĩnh lại.

Thời gian kế tiếp, hai người thực ăn ý mà im lặng thưởng thức bữa tối, Tư Khấu Ngọc cũng không làm phiền cô, có lẽ là cho cô một cơ hội suy nghĩ lại.

Cho đến lúc đưa Hàn Thủy đến cổng lớn biệt thự nhà họ Hàn.

“Gả cho tôi không tốt sao? Ít nhất bộ dáng tôi cũng rất tuấn tú lịch sự không phải sao?” Tư Khấu Ngọc đứng trước mặt cô, khiến Hàn Thủy lần đầu tiên ý thức được, người này không chỉ là một người qua đường Giáp, anh ta rất kiêu ngạo, rất phong lưu, và cũng rất nguy hiểm.

“À ừ.” Hàn Thủy nhún nhún vai, biểu đạt mơ hồ.

“Hiện tại cái em cần không phải là một đồng minh sao?” Bị chột trúng tử huyết khiến Hàn Thủy trầm mặc.

“Hàn Thủy.” Mặt của anh đột nhiên phóng đại ở trước mặt cô khiến Hàn Thủy sợ tới mức giật mình lùi về phía sau. Nhưng Tư Khấu Ngọc đã lạnh tay lẹ mắt ôm được eo cô.

“Anh muốn làm gì?” Cô oán hận thấp giọng nói, thiếu chút nữa cô đã quên, tại lần gặp mặt đầu tiên, người đàn ông này đã đùa giỡn mình như thế nào.

“Cho em một cái công đạo.” Thuận tiện giúp em đưa ra quyết định, những lời này anh không nói, cứ thế cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng mà mình tha thiết ước mơ, tình tế ở trên môi cô trần trọc mướt vào, Hàn Thủy cứng đờ khép chặt hàm răng, dùng cả tay cả chân muốn thoát ra, lại không ngờ người đàn ông này đã sớm đoán được, thân thể cô bị anh gắt gao giam cầm, muốn động cũng không được.

Tay của anh chuyển qua hông cô, không nặng không nhẹ nhéo một cái, Hàn Thủy hít vào một hơi, môi đỏ mọng khẽ mở, Tư Khấu Ngọc thừa cơ lén vào, tận tình đùa giỡn cái lưỡi thơm tho của cô.

Quả thật là cực phẩm, ngọt ngào động lòng người.

Tư Khấu Ngọc cảm thán, càng hôn thêm thật sâu, vốn định chỉ lướt qua một chút, lại không ngờ muốn dừng cũng không được.

Tư vị của cô gái này thật tuyệt vời.

Đôi mắt lúng liếng của Hàn Thủy mở to, không thẹn thùng cũng không mê muội, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cái mặt đang phóng đại trước mắt, bất ngờ cắn xuống.

Tư Khấu Ngọc hét lớn một tiếng, rớt cuộc buông cô ra, lau đi vết máu bên miệng mình, “Thật là một cô nhóc không hiểu phong tình.”

Hàn Thủy giận dỗi, tuy cô bề ngoài giả bộ thành thực nhưng bên trong vẫn chỉ là một thiếu nữ, thế mà người đàn ông này lại dám cướp đi nụ hôn đầu của cô, hơn nữa ai mà biết anh ta đã hôn qua bao nhiêu người phụ nữ chứ, bảo cô không tức giận sao được?

“Tôi nghĩ chúng ta về sau không cần gặp nhau nữa.” Công tử phóng đảng chính là một công tử phóng đảng, một cô vừa mới thay đổi cách nhìn đối với anh ta.

“Cô gái ngốc, tôi đang giúp em mà em lại hiểu lầm tôi, ôi, thật sự làm tan nát lòng tôi.” Tư Khấu Ngọc đứng cạnh cô, trong bóng đêm nhìn qua như một đôi tình nhân gắn bó thân mật.

“Hừ.” Hàn Thủy hừ lạnh một tiếng, liếc trắng mắt, liền hướng cổng chính đi vào.

“Đề nghị vừa rồi, em thật sự nên suy nghĩ lại một chút đi.”

Bước chân Hàn Thủy dừng một chút rồi tiếp tục đi về phía trước, chỉ chốc lát sau đã biến mất trước tầm mắt của Tư Khấu Ngọc.

Tư Khấu Ngọc tà tà dựa vào cạnh xe, liếc nhìn camera theo dõi treo trên cổng chính, huyết sáo một tiếng, sau đó lên xe phóng đi.

Trên môi tựa hồ vẫn còn lưu lại hương vị của cô gái kia, Hàn Thủy, thật đúng là một cô gái kì lạ. Nhàm chán đã nhiều năm như vậy rồi, rốt cuộc đã tìm được một chuyện thú vị.

Vào nhà, ngoài ý muốn Cam Chi Ngự lại không phát giận với Hàn Thủy mà Dụ Hàm Phàm lại chủ động yêu cầu nói chuyện cùng Hàn Thủy.

Đây là lần đầu tiên Hàn Thủy ở chung cùng Dụ Hàm Phàm một mình kể từ khi về nước, kỳ quái là Cam Thiển San cũng không có ghen hay nổi điên, cũng đúng, trừ bỏ ở trước mặt Hàn Thủy cô ta không hề che dấu tâm địa độc ác, còn ở trước mặt người ngoài, cô ta vĩnh viễn là một bộ dáng dịu dàng thiện lương.

Thư phòng sạch sẽ được phủ thảm, giá sách được sắp xếp gọn gàng, bày rất nhiều loại sách, nơi này trước đây là thư phòng của mẹ Hàn Thủy, hiện tại thuộc về Hàn Thủy. Trừ bỏ Hàn Thủy cùng người hầu đến dọn dẹp, sẽ không có ai nguyện ý bước vào căn phòng này.

Nhiều năm đã đi qua, trừ bỏ Hàn Thủy từ từ lớn lên, căn phòng này vẫn giữ nguyên bộ dạng.

“Hàn Thủy.”

“Nghe nói anh cầu hôn Cam Thiển San.” Hàn Thủy dựa vào cạnh bàn làm việc, ngón tay vô ý thức vuốt dọc theo bên mép bàn, không nghĩ việc nói ra câu này lại dễ dàng đến vậy.

“Thiên San nói cho em biết sao?” Dụ Hàm Phàm luôn luôn nhơ nhẫm lại khó có được thần sắc ngượng ngùng.

“Khi nào thì đính hôn?” Lòng của cô càng ngày càng lạnh, Dụ Hàm Phàm đã thật sự trầm luân trong bể tình rồi.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc cũng sắp thôi.” Không biết vì sao, Dụ Hàm Phàm có chút không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Hàn Thủy, ánh mắt kia sáng ngời như thể nhìn thấu được đáy lòng anh ta.

Nhanh như vậy?

Hàn Thủy có chút mệt mỏi xoa mi tâm, “Em rất muốn nói với anh một câu chúc mừng nhưng người mà anh đính hôn lại là Cam Thiên San, nên thật có lỗi, em không thể nói ra được.”

“Hàn Thủy, có lẽ em đã hiểu lầm gì rồi, Thiên San thật sự rất tốt không phải như trong tưởng tượng của em đâu.” Dụ Hàm Phàm muốn hóa giải mâu thuẫn giữa hai người.

“Vậy anh cho rằng cô ta trong tưởng tượng của em là như thế nào?” Hàn Thủy có cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.

Thủ đoạn của Cam Thiên San quả nhiên đủ giỏi, chỉ dùng thời gian ba năm đã chiếm được tình yêu và sự ủng hộ của Dụ Hàm Phàm.

“Dù sao cũng là người một nhà, bác trai vẫn luôn lo cho em, sự tình không có xấu như em nghĩ.”

“Lo cho em? Lo cho em mà để em vừa về nước đã phải đi kết thân, tại sao ông ta không để Cam Thiên San đi? Chẳng lẽ số em trời sinh đã phải làm vật hy sinh cho bọn họ sao? Hy sinh tình yêu của em, hy sinh tự do của em?” Hàn Thủy có chút không khống chế được, còn có chút thất vọng, cô tin nhiệm Dụ Hàm Phàm nhất nhưng bây giờ anh lại muốn cô tha thứ cho bọn họ.

“Vị thiếu gia Tư Khẩu kia chẳng phải là bạn trai của em sao?” Dụ Hàm Phàm có chút không hiểu.

Hàn Thủy đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt trở nên sắc bén, “Các người sao lại biết?”

“Vừa rồi ở cửa, mọi người đều thấy được.” Dụ Hàm Phàm có chút nói không nên lời, cũng không thể nói lúc Hàn Thủy và Tư Khẩu Ngọc ở cửa ôm hôn, bọn họ đã nhìn lén qua camera theo dõi.

Tuy rằng đôi với hành động này anh có chút không đồng ý, nhưng nhìn đến người đàn ông kia chính là bạn trai của Hàn Thủy, tâm cũng buông xuống một nửa, ai cũng không muốn lấy hạnh phúc của mình ra để hy sinh cho việc kết thân này nhưng nếu là hai bên cùng cam tâm tình nguyện thì có khi kết cục sẽ tốt hơn, mà bọn họ cũng sẽ không cảm thấy áy náy.

Trong đầu Hàn Thủy hiện ra hình ảnh vừa rồi ở cổng chính, Tư Khẩu Ngọc bất thành linh cường hôn mình và câu nói nhỏ bên tai, đột nhiên hiểu rõ.

Cho cô một cái công đạo, xác thực đó là một mưu kế hay, nếu cự tuyệt Tư Khẩu Ngọc, kế tiếp không biết sẽ là chuyện gì đang chờ đợi mình, đối với hiểu biết của cô về Cam Chi Ngư, ông ta căn bản sẽ không buông tha cho việc này một cách dễ dàng, ông ta luôn có trăm ngàn lý do khiến cho người khác không thể không làm theo ý ông ta.

“Em không muốn nói thêm về chuyện này nữa.” Đột nhiên Hàn Thủy cảm thấy không còn hơi sức để biện bạch, cô làm thế nào mà mở miệng tiếp đây? Chẳng lẽ nói cho Dụ Hàm Phàm biết người đàn ông kia căn bản không phải là bạn trai cô? Là cô vì mặt mũi của mình mới nói như vậy sao? Chẳng lẽ nói rằng người đàn ông kia là một công tử phóng đảng, căn bản không phải là người hiền lành gì? Hay là nói anh không nên đính hôn với Cam Thiên San?

Không, cô sẽ không nói, lòng tự trọng, lòng kiêu ngạo nói cho cô biết dù cô có sai, không có nghĩa là cô chùn bước, ở trong từ điển của Hàn Thủy, không có hai chữ “quay đầu”.

Dụ Hàm Phàm đã sa vào cái lưới của Cam Thiên San, anh đã không còn là người bảo hộ của Hàn Thủy cô nữa rồi.

“Hàn Thủy, em nên thả lỏng một chút đi, bác trai dù sao cũng là cha của em, mà Thiến San cũng là chị của em, nếu em cứ tiếp tục thế này sẽ chỉ làm cho chính mình thêm khổ sở, mọi người đều hy vọng em có thể sống tốt hơn.” Cho dù nhiều năm trôi qua như vậy, Hàn Thủy vẫn là Hàn Thủy trước đây, mà Dụ Hàm Phàm lại có chút nhìn không thấu cô.

“Em đã biết, anh không cần quan tâm chuyện của em, hãy chuẩn bị làm chú rể đi, em biết mình nên làm thế nào.” Không muốn tiếp tục đề tài này, Hàn Thủy hướng Dụ Hàm Phàm miễn cưỡng cười.

“Anh.....” Dụ Hàm Phàm còn chưa kịp mở miệng, cửa đã bị mở ra, Cam Thiến San ra vẻ thực nữ tiến vào, làm bộ đáng đáng yêu, “Thật ngại quá, không quấy rầy hai người chứ? Hàm Phàm, ba gọi anh đấy.”

Lông mi Hàn Thủy giật giật, nhìn người phụ nữ lớn tuổi hơn mình ra vẻ đáng yêu, loại cảm giác này thật sự quái dị.

Dụ Hàm Phàm hướng Hàn Thủy cười xin lỗi, “VẬY anh đi trước, lần sau có thời gian chúng ta lại nói chuyện.”

Hàn Thủy gật gật đầu.

Dụ Hàm Phàm đi rồi, vẻ mặt hai người phụ nữ trong nháy mắt nghiêm túc lại, khuôn mặt trang điểm dày đặc của Cam Thiến San hiện lên nụ cười châm chọc.

“Không nghĩ tới, người được mệnh danh là công tử phóng đảng nổi tiếng lại là bạn trai cô, cô nên cảm tạ ánh mắt ba mới đúng, việc kết thân này đúng là phù hợp với cô.” Cam Thiến San ôm ngực đứng một bên, biểu tình có chút vui sướng khi người gặp họa, còn có chút không thoải mái, công tử phóng đảng, cô còn tưởng rằng là một người đàn ông lỗ mãng, thô bỉ còn trẻ tuổi mới đúng, kết quả nhìn theo hình ảnh trên camera thao diễn của người đàn ông kia, nhìn qua thì phong lưu một chút nhưng lại có một loại hơi thở đặc biệt.

Tâm tình Hàn Thủy rất không tốt, đã hoàn toàn mất đi kiên nhẫn với cô ta, lạnh lùng nói: “Nói xong thì rút.”

“Mày....” Cam Thiến San bị nghẹn một hơi ở cổ họng, người phụ nữ này thật là ngày càng kiêu ngạo, dám kêu chính mình rút ra ngoài, “Hàn Thủy mày đừng quá kiêu ngạo.”

“Tôi có tư cách kiêu ngạo hay không, cô hẳn là người rõ nhất.” Mắt Hàn Thủy nheo lại, toàn thân tỏa ra hơi lạnh vô hình.

Cam Thiến San rùng mình một cái, trong lòng ghen ghét càng đậm, “Hàn Thủy, mày sẽ không kiêu ngạo được lâu đâu.”

“Rút.” Đáp lại cô ta là một cái ly thủy tinh phóng tới trước mặt.

Cam Thiến San nhảy sang né tránh, cái ly đập vào trên cửa, vỡ tan tác thành vô số mảnh nhỏ.

“Mày thật là điên rồi!” Trông ấn tượng của cô ta, tuy rằng tính tình Hàn Thủy không tốt lắm nhưng còn chưa từng hành động thái quá như vậy, ánh mắt đen sâu kín kia, toàn thân là hơi thở lạnh lùng giống như nữ thần báo thù, Cam Thiến San tuy rằng không phục nhưng rốt cuộc vẫn là e ngại cô sẽ lại phi cái gì vào mặt mình, lăm bằm mở cửa thoát nhanh ra ngoài.

Cửa nặng nề khép lại.

Hàn Thủy như bóng cao su xì hơi, vô lực tựa vào ghế, cô xoắn tóc mình loạn xạ, biểu tình giống như cười mà lại giống như khóc, trầm mặc thật lâu, mới run run nhưng kiên quyết gọi ột số máy lạ.

“Alo, xin chào, tôi là Hàn Thủy.”

4. Chương 4: Chương 3

Tại một căn hộ cao cấp khác trong thành phố, Tư Khấu Ngọc thoải mái tựa vào sofa, một tay cầm di động, một tay nhẹ nhàng dùng thìa rượu để cao trên tay, chất lỏng màu đỏ sẫm lay động theo tay anh, nhẹ nhàng mà nhộn nhạo, ở dưới ánh đèn màu vàng càng tỏa ra sắc màu diêm dúa lãng lờ.

“Ừ, tôi nghĩ chúng ta rất cần tiến hành một cuộc trao đổi vẹn toàn, cô cứ nói đi, tiểu thư Hàn?” Tư Khấu Ngọc thông thả nhấp cốc điện thoại, hướng về phía đêm đen ngoài cửa sổ, trên môi chậm rãi lộ ra một nụ cười.

Mới chỉ tách ra mấy giờ mà cô gái quật cường này đã thay đổi thành kiến với anh nhanh đến vậy, còn nhờ anh giúp đỡ, xem ra chuyện tình của nhà họ Hàn còn thú vị hơn so với tưởng tượng của anh, mà những mối quan hệ trong đó tựa hồ càng thêm rắc rối và phức tạp, mà cô gái kia còn cô độc hơn anh tưởng nhưng cũng rất cứng cỏi.

Lại nghĩ đến nụ hôn mê người trước khi chia tay, Tư Khấu Ngọc tựa hồ vẫn còn cảm nhận được hương vị ngọt ngào của Hàn Thủy lưu lại, chưa có một cô gái nào có thể khiến anh có cảm giác nhớ nhung này, cho dù không có chút kỹ xảo hôn nào, lại vẫn khiến cho anh nhớ mãi không quên.

“Ngọc, đang suy nghĩ gì vậy?” Một cánh tay mềm mại trắng nõn vươn ra từ phía sau, giống như dây leo quấn lấy cổ anh, giọng nói nũng nịu ngọt ngào khiến người nghe xương cốt cũng phải mềm nhũn.

Nhẹ nhàng xoay tay một cái, Tư Khấu Ngọc đã đem người phụ nữ phía sau ra trước ngực mình, ôm vào trong ngực, ngón tay quấn vào mái tóc cô ta, trên mặt là nụ cười tà mị.

“Anh thật là hư.” Người phụ nữ nũng nịu kêu lên, hai tay vẫn quấn chặt quanh cổ anh không buông.

Người phụ nữ này là một diễn viên rất nổi tiếng gần đây, trước mặt công chúng thì luôn ra dáng một ngọc nữ trong sáng, thanh khiết, nhưng đến tối nay, ở trước mặt Tư Khấu Ngọc lại tận tình bày ra bộ dạng một người phụ nữ quyến rũ động lòng người.

Cô ta khép hờ tròng mắt, lông mi dài cong khể vểnh lên rung rung, cái miệng nhỏ nhắn hay chu lên, cái tư thái muốn nói lại thôi thật sự khiến người khác nhìn mà nóng hết cả lên.

Nhưng với một kẻ đã tung hoành tình trường nhiều năm như Tư Khấu Ngọc, làm sao có thể không nhìn ra được loại kỹ xảo con con này? Chỉ có điều anh lại rất thích loại phụ nữ này, ở trong mắt anh, trời sinh phụ nữ phải lấy lòng đàn ông.

Anh nhìn người phụ nữ diễn trò, nhìn cô ta mê muội vì anh mà bày ra các loại tư thái quyến rũ, trêu trọc anh, loại cảm giác tuyệt vời này chỉ có đàn ông mới có thể hưởng thụ.

Mà anh, bây giờ đang rất hưởng thụ.

Bàn tay có chút vết chai sần trượt vào áo ngủ của người phụ nữ, thoát nặng thoát nhẹ vờn về hai viên anh đào trước ngực cô ta, bàn tay ấm áp bao trùm lên làn da trắng nõn lạnh như băng, mang theo theo từng trận run rẩy khiến người phụ nữ trước ngực nhẹ nhàng hừ ra tiếng.

Trên mặt anh động tình, ở chỗ sâu nhất trong đôi mắt, nhìn bộ dáng cô ta lâm vào tình dục, trong đầu không khỏi hiện lên khuôn mặt của một cô gái khác.

Người kia ngũ quan diễm lệ, vẻ mặt lại lạnh lùng, thời điểm bị anh hôn, cô còn trừng to đôi mắt đen lúng liếng của mình, thật sự là rất phá phong tình, nhưng không hiểu sao chính ánh mắt ấy đã hấp dẫn anh.

Tư Khấu Ngọc nghĩ tới chuyện đó, có chút nghi hoặc, lại có chút thú vị mà cười ra tiếng.

Người phụ nữ đang nằm trong lòng anh chợt cứng đờ, cảm thấy xấu hổ khi mình ra sức diễn trò lại bị người khác cười nhạo.

Cô ta mở mắt ra, không ngừng cọ vào lồng ngực tinh trắng của Tư Khấu Ngọc làm nũng, “Ngọc, sao anh lại làm thế chứ? Thật đáng ghét.” (*nổi da gà*) Người phụ nữ thông minh sẽ không tức giận bỏ đi mà phải hiểu được cách lợi dụng lợi thế của phụ nữ để chinh phục được đàn ông.

Nếu đổi thành dĩ vãng, Tư Khấu Ngọc chắc chắn sẽ theo lời cô ta mà bỏ qua sự việc xấu hổ này, sau đó tiếp tục nhu tình như nước với cô ta. Nhưng giờ phút này anh bỗng nhiên không có hứng thú tiếp tục công việc

đang dang dở, trong lòng lại nghĩ đến cô gái xinh đẹp có dung nhan mê người với thân thể nữ tính nhưng thành thực kia, anh tựa hồ cũng mất đi sức quyến rũ của trước đây, nơi nào đó cũng dần dần trở nên mềm nhũn.

Người phụ nữ tựa vào anh rất gần nên tất nhiên cũng cảm nhận được sự biến hóa từ anh, trong lòng mất hứng nhưng cũng gắng nén lại tính khí tiếp tục cọ vào trên người anh, ý đồ muốn khơi lại dục vọng của anh.

Nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, Tư Khấu Ngọc dịu dàng hôn xuống môi cô ta, “Ngoan, hôm nay hơi mệt, xin lỗi không thể thỏa mãn em.” Nửa câu đầu thì dịu dàng hữu lễ, nửa câu sau thì lộ rõ bản sắc của một công tử phong lưu.

Người phụ nữ lúng túng không biết làm sao, nhưng cũng biết người đàn ông trước mắt tuy rằng bề ngoài nhìn qua chuyện trò vui vẻ, bộ dáng một người đàn ông dịu dàng nho nhã, trên thực tế lại rất vô tình, nguyên nhân anh đối bạn gái như thay quần áo, căn bản là do những cô gái này không hiểu rõ được bản tính của anh, không biết được ranh giới của anh, mà bản thân cô ta, làm người tình của anh lâu nhất, tự biết cảm kỵ của anh, chỉ cần anh không muốn, cô ta chỉ có thể ngoan ngoãn rời đi.

“Ngoan.” Anh mập mờ vỗ vỗ gương mặt cô. Người phụ nữ dấu đi tình ý trong mắt, khóe miệng nở nụ cười thật tươi, khéo léo cúi bộ váy ngủ trước mặt anh, sau đó từ từ mặc vào trang phục của chính mình rồi thổi cho anh một cái hôn gió, thời điểm đi ra lại quay về bộ dáng thực nữ.

Cửa lặng lẽ đóng lại, Tư Khấu Ngọc nhấp một ngụm rượu đỏ, đứng dậy đi đến bên chiếc cửa sổ sát đất, ở đây có thể quan sát toàn bộ thành phố. Quả nhiên mọi người đều thích đứng ở chỗ cao, chỉ có ở trên ới cảm giác được tất cả đều ở trong lòng bàn tay mình.

Hàn Thủy sao? Anh cười nhẹ, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ không còn tịch mịch nữa.

Ngập đầu trong công việc bị chất đống mấy ngày liền, Hàn Thủy xuất hiện ở nhà ăn công ty với đôi mắt thâm quầng, trời biết mấy ngày nay, trừ bỏ cà phê và sandwich, cô còn chưa có một bữa cơm hoàn chỉnh nào đâu.

Gọi một suất cơm trộn cùng với canh gà, Hàn Thủy nâng cằm bắt đầu quan sát chung quanh, bây giờ đã là hai giờ chiều, xung quanh chỉ lẻ loi vài người đang ngồi tán gẫu với nhau, nhìn qua có vẻ cũng là làm việc tại tòa cao ốc này, không phải mang theo laptop thì chính là văn kiện, vừa ăn vừa làm việc, tựa hồ đầu năm nay chỉ có giành giật từng giây với công việc mới không làm phí tuổi thanh xuân, mới có thể thực hiện được lí tưởng của chính mình.

Mà lí tưởng của cô đâu? Là cái gì?

Chỉ cần giữ cho Hàn thị không đổi chủ là được, nguyện vọng đơn giản như vậy nhưng trong khoảng thời gian sau khi về nước cô mới ý thức nó cũng không hề đơn giản tí nào.

Khóe mắt không cẩn thận quét qua cửa ra vào của nhà ăn, lại thấy được người không muốn nhìn thấy.

Cam Thiển San kéo Dụ Hàm Phàm, cười cười nói nói đi vào cửa. Vài ngày không thấy, thoát nhìn khí sắc Cam Thiển San rất tốt, cô ta không được tính là xinh đẹp nhất nhưng lại có vẻ thanh tú nhã nhặn, theo số tuổi lớn lên, trên người lại càng có thêm tư vị phụ nữ, rất dễ khiến cho người khác yêu thích, đều nói tướng sinh từ tâm, Hàn Thủy không rõ, vì sao tâm địa cô ta như vậy mà mọi người lại không nhìn ra được lớp vỏ giả tạo đó?

Mà ngược lại, khi nhìn Hàn Thủy cô, ai cũng nhất trí cho rằng cô khoe khoang tài năng, tâm địa thì ác độc, không thể trêu chọc.

Sự khác biệt này đúng là lớn thật đấy.

“Hàn Thủy, em cũng ở đây à?” Âm thanh trong trẻo của Dụ Hàm Phàm vang lên từ phía sau, “Chưa ăn cơm sao?”

Hàn Thủy không thể không quay đầu lại, cô thần nhiên gật đầu với Dụ Hàm Phàm, hoàn toàn không nhìn đến Cam Thiển San đang đứng bên cạnh anh.

“Em gái, nhìn sắc mặt em mấy ngày nay không được tốt lắm, có chuyện gì sao?”

Cô ta còn ra vẻ thân thiết gọi cô là em gái? Thật là buồn cười đến cực điểm.

Hàn Thủy trực tiếp coi cô ta thành không khí, xúc một thìa cơm trộn lên ăn. Nhưng Cam Thiến San không muốn buông tha cho việc quấy rầy cô, kéo Dụ Hàm Phàm ngồi xuống chỗ đối diện với cô.

“Sao bạn trai em không đến cùng em vậy? Con gái ý, không nên đem công việc đặt lên hàng đầu, không sau này sẽ rất vất vả.”

Cam Thiến San này đúng là đồ sợ thiên hạ không đủ loạn sao, nói ít một chút sẽ chết người à?

Hàn Thủy thăm mắng, ánh mắt xẹt nhẹ qua mặt cô ta, sau đó dừng trên mặt Dụ Hàm Phàm, “Buổi chiều em phải tham gia hội nghị, đến lúc đó anh có thể sửa xong những tư liệu liên quan cho em được không?”

“Ừ.” Đây chính là điểm tốt của Dụ Hàm Phàm, không hỏi nguyên nhân, không cố gắng đào sâu vào chuyện riêng tư của người khác, vĩnh viễn là một bộ dáng dịu dàng thiện lương.

Chính là người đàn ông này, về sau lại thuộc về người khác.

“Em cũng đừng để chính mình quá mệt mỏi.” Quàng thêm dưới mắt Hàn Thủy thật quá dọa người, càng làm nổi bật lên sắc mặt tái nhợt của cô, cô luôn quật cường quá mức, tuổi vẫn còn nhỏ đã phải gánh vác trách nhiệm của cả gia tộc trên lưng, trước đây đứng bên cạnh cô, Dụ Hàm Phàm luôn có một cảm giác vô lực không thể làm được gì.

Mà ở bên cạnh Cam Thiến San, một cô gái mang vẻ mềm yếu dịu dàng, khiến cho anh cảm thấy mình là một người đàn ông kiêu ngạo và tự tin.

Hàn Thủy, anh thật sự không xứng với cô, cô đáng giá có được người đàn ông tốt hơn.

Tâm Hàn Thủy đau xót, trên mặt lại hiện lên ý cười dịu dàng, “Ừ em đã biết.”

Cam Thiến San ở bên cạnh nhìn bọn họ nói chuyện, hận nghiêng răng nghiêng lợi, kéo góc áo Dụ Hàm Phàm, giống như lơ đãng nói: “Hàm Phàm, anh chưa nói cho em ấy biết bao giờ bọn mình đính hôn sao?” (*giờ ngón giữa*)

Tay cầm thìa của Hàn Thủy dừng một chút.

Đột nhiên Dụ Hàm Phàm cảm thấy có chút xấu hổ, anh lúng túng nói lỏng cà vạt, “Vốn muốn nói với em sớm hơn một chút nhưng mấy ngày nay vẫn chưa gặp được em nên mới kéo dài tới hiện tại.”

Hàn Thủy lẳng lặng nhìn anh, người này là thanh mai trúc mã của cô, bây giờ lại phải nhìn anh giải thích hộ người phụ nữ bên cạnh, cô cảm thấy thật chướng mắt. Tuy rằng mấy ngày nay cô rất bận, nhưng chỉ cần anh tìm cô nói chuyện thì cô vẫn luôn sẵn sàng nghe, huống chi hai người còn làm việc chung phòng trong công ty.

Có lẽ đáp án chỉ có một, đó là Hàn Thủy cô đối với Dụ Hàm Phàm đã không còn quan trọng nữa rồi.

“Hàn Thủy, anh và Cam Thiến San sẽ đính hôn vào đầu tháng sau.” Dụ Hàm Phàm dùng ánh mắt ôn nhu dịu dàng nhìn về người con gái ngồi bên cạnh mình, mà Cam Thiến San cũng dùng ánh mắt nhu tình như nước nhìn lại.

Ngay cả ngày tháng đều đã sắp xếp tốt rồi sao, nhanh như vậy? Mà cô lại là người cuối cùng biết được tin này? Hàn Thủy đột nhiên cảm thấy cơm trong miệng bị mắc nghẹn, làm thế nào cũng không thể nuốt trôi được.

“Em sao vậy, như thế nào sắc mặt ngày càng khó nhìn vậy?” Cam Thiến San giống như quan tâm hỏi, chỉ có Hàn Thủy nhìn ra được, trong mắt Cam Thiến San vừa lóe lên tia đắc ý.

Mất rất nhiều sức lực nuốt trôi cơm trong miệng xuống, lại uống thêm một ngụm canh rồi dùng khăn tay lau miệng, thời điểm giương mắt nhìn hai người bọn họ, thần sắc Hàn Thủy đã trở lại như cũ, bình tĩnh và đạm mạc.

“Chúc mừng anh, Hàm Phàm.” Chỉ cần anh hạnh phúc là được, câu nói phía sau Hàn Thủy không hề nói.

Vì Dụ Hàm Phàm, cô đã cố gắng nói ra hai chữ “chúc mừng”, như vậy là cô rất có tiến bộ rồi phải không?

Lưu lại hai người với hai thần sắc khác nhau, Hàn Thủy vội vã tính tiền rồi rời khỏi nhà ăn. Thời tiết hôm nay thật không tốt chút nào, trời âm u không có một tí ánh nắng mặt trời nào, chỉ có một bầu trời màu xám tro giống hệt tâm trạng tồi tệ của cô bây giờ

Bấm một dãy số, lát sau trong điện thoại truyền đến một giọng nữ dịu dàng, “Alo?”

Đột nhiên Hàn Thủy rất muốn cười, không nói lời nào trực tiếp cúp máy. Thế nào mà cô đã quên, vị đồng minh hiện tại này của cô là một công tử phong lưu nổi tiếng chứ.

Vài phút sau di động lại vang lên, Hàn Thủy do dự chốc lát mới tiếp điện.

“Tiểu thư Hàn Thủy tìm tôi có việc gì sao?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh trầm thấp, mơ hồ lại mang theo ý cười.

“Đừng quên cuộc hẹn ngày hôm nay.” Giọng nói của cô vững vàng, nghe không ra một tia dao động nào.

“Ha ha, chuyện gì cũng có thể quên được, chỉ có cuộc hẹn với tiểu thư Hàn Thủy là tôi không quên được, cũng không dám quên.” Đã là một người đàn ông trăng hoa, lời ngon tiếng ngọt vĩnh viễn là hạ bút thành văn, nếu không phải là nghe qua điện thoại thì có lẽ Hàn Thủy đã bị những lời nói ngon ngọt đó mê hoặc.

“Vây là tốt rồi.” Nói xong câu này, Hàn Thủy liền cúp máy.

“Vừa rồi là thư ký của tôi.” Lúc Tư Khấu Ngọc nói ra câu này, đầu bên kia đã cúp điện thoại.

Cô gái này, Tư Khấu Ngọc sờ sờ cằm, cảm thấy kì quái tại sao mình lại phải giải thích với cô, hơn nữa dường như cô cũng không thèm để ý một chút nào, tuyệt không cảm kích, lần này có tính là anh tự mình đa tình không?

Số điện thoại di động của Tư Khấu Ngọc anh không phải người phụ nữ nào cũng có được, mà không phải người phụ nữ nào anh cũng cho.

Thật là một cô gái xấu tính!

“Lịch trình buổi chiều gác lại đi.” Xếp lại văn kiện trên bàn, Tư Khấu Ngọc thanh thoi tựa vào ghế, nhận lấy ly cà phê từ tay thư ký, chậm rãi nhấp từng ngụm.

“Vâng.” Thư ký rất tự giác rời đi.

Đợi nhiều ngày như vậy, cũng nên thu lưới rồi.

Vẫn là chỗ gặp mặt lần trước, nhưng bất đồng chính là lần này người chờ lại là Hàn Thủy.

“Anh tới muộn.” Mặt Hàn Thủy không biểu tình liếc Tư Khấu Ngọc thần thái nhàn nhã đang đi tới, động tác pha trà trên tay vẫn không ngừng.

Nước sôi nóng bỏng, màu xanh lục của lá trà, nước trà trong suốt, ngay cả khi hơi nước bốc lên cũng tỏa ra mùi thơm ngát đặc trưng của lá trà, khiến cho người ta chỉ cần ngửi một cái cũng cảm giác được tâm bình yên lại.

Tư Khấu Ngọc tràn đầy hứng thú nhìn động tác pha trà của cô vô cùng tiêu chuẩn, nhìn cô ngửi hương vị trà, đôi, kết hợp với đôi mắt thoáng có chút hơi nước càng thêm động lòng người.

Hàn Thủy ngửi hương thơm của trà đã đủ liền nhấp một ngụm, nét mặt cứng nhắc liền chậm rãi buông lỏng, cả người thoát nhìn có vẻ ôn hòa hơn nhiều.

“Không nghĩ em cũng là người rất biết thưởng trà như vậy.” Tư Khấu Ngọc rất thích uống trà, không nghĩ rằng lại có thể gặp được một người cũng rất biết thưởng trà như anh, hơn nữa đối phương lại là một cô gái còn nhỏ tuổi như vậy, lần đầu gặp mặt thật đúng là không nhìn ra.

“Cái anh không biết còn rất nhiều.” Ngăn cách bởi làn hơi nước, biểu tình của Hàn Thủy có một loại ảm áp mơ hồ, quãng thâm dưới mắt lại càng thêm rõ ràng, làn da cũng trở nên trắng nõn hơn.

“Dù là ở đâu hay bất kì lúc nào, phụ nữ cũng phải biết yêu quý và chăm sóc bản thân mình.” Ngón tay Tư Khấu Ngọc chỉ vào mắt mình, ý bảo mắt của cô.

“Hôm nay anh là người thứ hai nói với tôi câu đó.” Nghĩ đến sự quan tâm của Dụ Hàm Phàm, trong lòng Hàn Thủy không biết là cảm giác gì, vừa vui vẻ lại vừa chua xót.

Tư Khấu Ngọc nhìn sắc mặt cô biến đổi, mỉm cười, “Như thế nào, lại nghĩ đến người đàn ông kia?”

Hàn Thủy thản nhiên liếc mắt anh một cái, trong lòng lại cực kỳ kinh ngạc về sự nhạy bén của anh ta, “Anh nghĩ nhiều rồi, chúng ta nên nói đến chính sự đi.”

Tư Khấu Ngọc cũng không vạch trần lời nói dối của cô, “Em nói rất đúng, về sau tôi mới là người đàn ông đứng bên cạnh em không phải sao?” Trong giọng nói không chút nào che dấu đắc ý.

“Nếu như tôi không nhớ lầm thì đây chỉ là kế hoạch tạm thời?” Ánh mắt Hàn Thủy trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt người đàn ông này lộ ra ham muốn chiếm giữ rất mạnh, khiến cô cảm thấy rất không vui.

Thấy cô bắt đầu phát hỏa, Tư Khấu Ngọc giơ hai tay lên làm vẻ đầu hàng, “OK, OK, thật không hiểu sao một người phụ nữ tính tình nóng nảy như em lại có thể là thành viên cấp cao của Hàn thị được?”

Người đàn ông này thật sự có bản lĩnh khiến người khác tức giận. Chỉ vài câu đã chọt đúng chỗ đau của Hàn Thủy, cô biết tính tình mình không tốt, cho dù đã ẩn nhẫn nhưng chung quy đến thời điểm mấu chốt vẫn bộc phát, có thể ngồi vào vị trí này, không thể nghi ngờ tất cả đều dựa vào thân phận người thừa kế duy nhất của Hàn thị.

Nếu cô có được một nửa công lực dụ dỗ đàn ông của Cam Thiển San, như vậy có thể Dụ Hàm Phàm sẽ không rời bỏ cô không? Nghĩ đến đây cô lại có chút thất thần.

“Này, ở trước mặt tôi, em có thể đừng nghĩ đến người đàn ông khác được không? Tôi sẽ ghen đấy.” Tư Khấu Ngọc hươ tay trước mặt cô, cố gắng gọi tâm trí cô quay về, thật sự là không cam tâm, đây là lần đầu tiên có một cô gái lại có thể phân tâm trước mặt anh mà nghĩ đến người đàn ông khác.

Mà cô gái này lại là người anh cảm thấy rất hứng thú mới hổng chứ! Vậy phải làm sao mới tốt đây? Hay là cứ trực tiếp trối cô rồi lôi lên giường?(a có thể thử và sẽ mất cs tính phúc sau này :v) Hay tiến dần từng bước mới là thượng sách? Trong đầu Tư Khấu Ngọc hiện lên đủ loại phương pháp nối đuôi nhau xuất hiện.

Hàn Thủy vội vàng che dấu tâm tình của chính mình nên cũng không chú ý tới vẻ mặt háo sắc của Tư Khấu Ngọc.

Lấy từ trong túi ra một bản hợp đồng đưa cho Tư Khấu Ngọc, Hàn Thủy thả lỏng người tựa vào sa lon phía sau, “Đây là bản hợp đồng tôi đã soạn, anh xem đi, nếu không có ý kiến gì thì kí đi.”

“Em thật đúng là chu đáo.” Tư Khấu Ngọc cầm bản hợp đồng, mắt đầy thâm ý nhìn cô gái trước mặt, “Tôi còn tưởng hiệp ước giữa chúng ta đã định bằng miệng là được rồi, như thế nào, không tin tôi sao?”

Nghe được câu nói này khiến Hàn Thủy cảm thấy hơi buồn cười, ngay cả người thân của mình cô còn không thể tin được thì dựa vào gì bảo cô tin anh, một người xa lạ cô mới quen? Huống hồ anh còn là một người đàn ông có tiếng xấu lan xa như vậy? Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt cô vẫn rất khách khí, “Nói bằng miệng sẽ rất dễ quên nhưng viết ra giấy sẽ khác đúng không, thiếu gia Tư Khấu?”

“Tôi nghĩ nếu em gọi tôi là Ngọc, tôi sẽ càng vui hơn.” Tư Khấu Ngọc chau mày, mở bản hợp đồng ra rồi nghiêm túc xem kĩ.

Hàn Thủy tựa vào sa lon buồn chán đến chết, nhìn đâu cũng thấy nhàm chán, thế là bắt đầu tinh tế đánh giá người đàn ông trước mặt.

Lần đầu gặp mặt, chỉ cảm thấy người đàn ông này có diện mạo tốt một chút mà thôi, đáng người đủ lẳng lơ, da mặt đủ dày, cũng đủ khiến cho người khác chán ghét! Lần thứ hai gặp mặt, lại mơ hồ phát hiện người đàn ông này tuy cốt nhả, hay liếc mắt đưa tình nhưng cũng tạo cảm giác anh giống như một con báo đang ẩn nhẫn chờ con mồi sắp bầy. Mà hôm nay, anh ta trực tiếp từ công ty đến đây, một thân tây trang nhàn nhã, cổ áo tùy ý mở rộng, nhìn có vẻ không nghiêm túc nhưng cũng không hề cầu thả, lông mi vừa dày lại vừa dài, mắt hình hoa đào hoàn mỹ, còn ánh mắt lại đang chăm chú nghiêm túc, thoạt nhìn ít đi vài phần lỗ mãng, nhiều hơn vài phần chừng mực, không trách được người ta hay nói, “Đàn ông hấp dẫn nhất là lúc nghiêm túc”, cứ bất động không nói lời nào như vậy lại không làm cho người khác chán ghét.

Thậm chí so với Dụ Hàm Phàm, anh ta còn có sức quyến rũ hơn rất nhiều, loại sức quyến rũ khiến cho phụ nữ không thể không động lòng với anh ta.

“Tôi hy vọng có thêm vào vài điều kiện trong bản hợp đồng này.” Âm thanh của Tư Khẩu Ngọc vang lên khiến thân thể Hàn Thủy chấn động một chút, lập tức cảm thấy ảo não và ngượng ngùng, chính mình lại giống hệt một sắc nữ nhìn chăm chăm người ta như vậy, cũng không phải là chưa từng thấy đàn ông đẹp trai mà!

Cô xoay mặt đi, bên tai hơi phấp phồng, “Vậy sao? Nếu có gì cần thêm anh cũng có thể viết vào.”

Ánh mắt u ám tựa như bảo thạch của Tư Khẩu Ngọc nhìn thẳng vào cô, “Ý của tôi là, nếu như có thể thêm điều kiện vào hợp đồng khiến em có thể nhìn tôi nhiều hơn, thuận tiện phát hiện ưu điểm từ trên người tôi, như vậy có được không?”

“Anh.....” Đôi mắt Hàn Thủy trừng lớn, người đàn ông này thật sự vừa càn rỡ lại vừa tự luyến, lời như vậy mà cũng có thể không đổi sắc mặt nói ra.

“Tiểu thư Hàn Thủy không nên tức giận như vậy, đối với tôi đây là một vinh hạnh.” Tư Khẩu Ngọc để bản hợp đồng sang một bên rồi lồng hai tay với nhau, điều này khiến cho Hàn Thủy đang ngồi đối diện lần nữa phát hiện, người đàn ông này có một đôi tay rất đẹp, ngón tay thon dài như ngọc, vừa sạch sẽ lại vừa ưu nhã.

Xác thực rất có tư chất của một công tử phong lưu.

“Khụ khụ.” Hàn Thủy nhún vai ho nhẹ một cái, cô phát hiện dù bình thường cô luôn nhanh mồm nhanh miệng nhưng khi ở trước mặt người đàn ông này lại không thể cãi lại anh ta, chỉ có thể nói lảng sang chuyện khác, “Anh cảm thấy bản hợp đồng này thế nào?”

Tư Khẩu Ngọc yên lặng nhìn cô trong chốc lát, cho đến khi cô không chịu nổi cái nhìn của anh mà quay đi chỗ khác, mới nói: “Tôi cảm thấy tiểu thư Hàn Thủy đề phòng tôi như đề phòng sói, việc này khiến lòng tôi rất khổ sở.”

Người đàn ông này lại có thể nói mình khổ sở, nghe vào trong tai Hàn Thủy, thật khiến cô không biết nên khóc hay nên cười.

“Tôi cho rằng chúng ta hợp tác với nhau thì điều kiện phải công bằng, cùng có lợi cho nhau, không phải sao?” Mỗi điều kiện trong đó đều đã được cô cẩn thận suy nghĩ, cô không chiếm được tiện nghi của anh ta, và đương nhiên anh ta cũng không chiếm được tiện nghi của cô.

Vô cùng công bằng.

“Đúng, nhưng tiểu thư Hàn Thủy có nghĩ đến, hợp tác này không phải là hợp tác bình thường?” Mặc dù bộ dáng anh rất nhàn nhã, nhìn qua rất bình thản nhưng lại đem đến cho Hàn Thủy một cảm giác khẩn trương, cô vô ý thức đem tóc vén ra sau tai, tận lực bảo trì bình tĩnh.

“Nói vậy là ý gì?”

Hành động của Hàn Thủy rơi vào trong mắt Tư Khẩu Ngọc, khiến cho tâm lý đàn ông của anh trở nên dễ chịu chút ít, dù sao cô gái này mặt ngoài nghiêm túc nhưng vẫn còn nhỏ tuổi, đối với đàn ông vẫn chưa biết cách ứng phó và che dấu biểu cảm của mình.

“Đầu tiên, tiểu thư Hàn Thủy yêu cầu kết hôn cùng tôi, đã thử nghĩ xem, một đôi vợ chồng yêu nhau bình thường sẽ ở chung như thế nào?” Anh không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô mà hỏi ngược lại.

Lông mày Hàn Thủy nhíu chặt, cô nghĩ đến ba mẹ mình, dù là vợ chồng nhưng đều là tương kính như tân*. Mà ba cô và người phụ nữ kia, ba cô thì vẫn là dáng vẻ một người lãnh đạo nên có, nhưng người phụ nữ kia lại dịu dàng khéo léo giống hệt một người vợ nhỏ, luôn chiều theo ý ba cô, ba cô muốn gì được nấy. Về phần Dụ Hàm Phàm và Cam Thiển San, cô vừa mới về nước, bình thường cô đều cố ý tránh né bọn họ nên cũng không biết cách thức bọn họ ở chung với nhau, cô chỉ cảm thấy Dụ Hàm Phàm đối với Cam Thiển San rất dịu dàng, nhận thức này khiến cho lông mày Hàn Thủy càng nhíu chặt hơn, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

*Ý nói là vợ chồng nhưng lại đối xử với nhau như khách.

“Vậy anh cảm thấy chúng ta nên ở chung như thế nào?” Tâm tình xấu đi khiến Hàn Thủy trở nên nóng tính, lớn tiếng nói với anh, trời biết chỉ vì nguyên nhân nho nhỏ ấy mà người đàn ông này lại lòi ra một đồng chuyện làm cho cô thấy phiền phức, cứ ký hợp đồng rồi làm theo điều lệ không được sao?

“Em xem, em xem, bộ dáng hiện tại của em là thái độ một cô gái đang chìm trong bể tình, đối với bạn trai hay vị hôn phu nên có sao?” Xem ra cần phải dạy dỗ lại cô gái này thật tốt mới được, thật là không hiểu phong tình một chút nào.

“Tư Khấu Ngọc, anh đang đùa giỡn với tôi đấy hả?” Mặt Hàn Thủy đỏ lên, cô lập tức đứng dậy, “Tôi tới đây để đàm phán điều kiện với anh, không phải để cho anh đùa giỡn!”

“Như vậy mà đã không nhịn nổi sao? Em chỉ có chút bản lãnh đó thôi sao?” Tư Khấu Ngọc cũng không tức giận, nhìn cô cười như không cười.

Mặt Hàn Thủy đã đỏ hơn cả quả cà chua, cô nghĩ đến ba cô Cam Chi Ngư, nghĩ đến Cam Thiển San, còn có Dụ Hàm Phàm, tận lực khiến bản thân bình tĩnh trở lại, ngực cô phập phồng kịch liệt, tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, cả người cứng ngắc.

Tư Khấu Ngọc không dấu vết liếc cô một cái, trong lòng âm thầm tán thưởng, dáng người cô gái này được chăm sóc rất cẩn thận, tuy rằng ngực không được lớn nhưng lại rất phồng, eo mảnh khảnh, hai chân thon dài, rất hợp khẩu vị của anh, lúc ở trên giường lăn lộn khẳng định sẽ rất ăn ý với anh. (...pó tay vs suy nghĩ đen tối của a ^:)^)

Nếu Hàn Thủy biết bây giờ trong đầu người đàn ông này đang suy nghĩ cái gì, cô nhất định sẽ rất hối hận tại sao mình lại hợp tác cùng với một người như vậy.

Thật vất vả chờ tâm tình bình tĩnh lại, Hàn Thủy trở lại chỗ ngồi, “Về phương diện này thiếu gia Tư Khấu là cao thủ, nói vậy phải biết rõ ràng hơn tôi chứ?”

Tư Khấu Ngọc cười khế, “Em không cần nhắc lại tình sử của tôi, bằng không tôi sẽ nghĩ là em đang ăn dấm chua đấy.”

Hàn Thủy cảm giác trong lòng đang có con ngựa rít gào, anh mới ăn dấm chua, cả nhà anh đều ăn dấm chua, người mười lăm dặm quanh anh đều ăn dấm chua! (Saki:A! Thế là chị cx ăn dấm chua của a còn gì @@; HT:*đỏ mặt* Im ngay!!!; TKN: ày a biết là e ghen mà, k cần giấu; HT: 2 ng im ngay cho tôi!!!; Saki+TKN: dạ dạ)

“Chỉ đùa em một chút cho vui thôi, em cũng tưởng thật sao?” Đây là lần đầu tiên Tư Khấu Ngọc thấy một cô gái như thế, lúc thì nghiêm túc, lúc thì trức trặc non nớt, tính tình lại nóng nảy, bề ngoài lại đẹp đến động lòng người, thật sự là trời sinh bộ dáng chờ đợi được dạy dỗ, nhưng lại bị anh bắt gặp, vậy phải làm sao mới tốt đây?

Cố gắng bỏ qua ánh mắt và nụ cười xấu xa của người đàn ông trước mắt, Hàn Thủy tận lực bình ổn tâm khí của mình, “Vậy anh nói chúng ta nên ở chung như thế nào?”

Tư Khấu Ngọc liếc nhìn Hàn Thủy một cái thật sâu, cái nhìn kia khiến Hàn Thủy cảm giác thời gian trôi qua sao mà chậm, mặt cô chậm rãi đỏ lên, đang chuẩn bị khiển trách người đàn ông không biết điều này thì lại nghe được Tư Khấu Ngọc chậm rãi nói một câu, “Những chuyện này không cần phải nói, chỉ cần làm là được, về sau phải nghe theo tôi, không được phép trái lời tôi.”

Giọng điệu chắc nịch không cho từ chối.

Hàn Thủy cũng ngạo nghễ nhìn lại, “Nếu anh yêu cầu quá mức quá đáng, tôi cũng có thể đơn phương hủy bỏ hợp đồng.”

Tư Khấu Ngọc cười lộ ra hàm răng trắng noãn, cười đến thực vô hại, “Một lời đã định.”

“Một lời đã định.” Hàn Thủy hạ bút ký tên mình, ở một góc độ cô không nhìn thấy, khóe miệng người đàn ông đối diện chậm rãi lộ ra một nụ cười lười biếng nhưng mang đầy tính chiếm hữu.

5. Chương 5: Chương 4

Từ đó , trong thành phố B nổi lên lời đồn nhị tiểu thư nhà họ Hàn hẹn hò với thiếu gia Tư Khẩu Ngọc, khiến cho ai cũng ngạc nhiên rồi lại cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, hai người đều xuất thân từ nhà giàu có, một người có biệt danh “Xà mi nhân”, một người là thiếu gia nổi tiếng phong lưu, hẹn hò đường như cũng là chuyện bình thường. Chỉ là không biết, trong hai người họ, ai mạnh hơn ai mà thôi.

Ném tờ báo xuống mặt bàn, Hàn Thủy xoa mi tâm, phân phó trợ lý, “Đem đồng này ra ngoài đi, về sau không cần đem những thứ như thế này đến nữa.”

Không ai muốn cuộc sống riêng tư của chính mình lại bị đám chó săn kia săn lùng không tha, càng không có tâm tình mỗi ngày vừa mở quyển tạp chí ra đã thấy truyền thông đưa tin, phỏng đoán chuyện của mình và một người đàn ông.

Cái này cũng coi như là cô vì miếng cơm của mấy tay phóng viên góp một viên gạch vậy nhưng lạ là thái độ của Cam Chi Ngư và mấy trưởng bối trong Hàn thị lại ngầm thừa nhận việc này, thậm chí có vài người còn trong tối ngoài sáng bảo cô phải giữ chặt Tư Khẩu Ngọc.

Ngẫm nghĩ một chút lại thấy thật buồn cười, cô lúc nào đã trầm luân đến mức phải đi bám áo đàn ông thế này? Chẳng lẽ mấy lão già kia sợ rằng cái cây to Tư Khẩu Ngọc này cô trèo không nổi?

Mà Cam Thiên San lúc này lại đang nhàn hạ thoải mái tình yêu của cô ta.

Số mệnh sao lại không công bằng như thế?

Người trợ lý đáp một tiếng, yên lặng thu thập đồ đạc rồi đi ra ngoài.

Một lúc sau người trợ lý lại đi vào, trên tay cầm một bó hoa hồng to, kiều diễm ướt át, bên trong kẹp một tấm thẻ bằng gỗ mộc mạc, từ xa có thể nhìn thấy trên mặt thẻ được viết mấy chữ đẹp như rồng bay phượng múa.

“Vứt đi.” Hàn Thủy hung hăng hất xì mấy cái, mặt mũi nhăn nhó, hoa hồng gì mà xịt nhiều nước hoa thế, muốn cô sặc chết sao?

“Tiểu thư, không nhìn qua chữ trên thẻ sao?” Trợ lý có chút do dự hỏi.

“Không cần.” Hàn Thủy cúi đầu lật xem văn kiện, không muốn lãng phí thời gian vào những việc vô vị như vậy, về phần trên tấm thẻ đó viết cái gì, cô không cần nhìn cũng biết là mấy câu tình cảm sến súa..., cô không muốn xem, cũng không có hứng thú xem.

Không thể không nói, thủ đoạn theo đuổi phụ nữ của Tư Khẩu Ngọc rất cao, muốn lãng mạn có lãng mạn, muốn sủng có sủng, muốn đẹp để quý giá có đẹp để quý giá, người phụ nữ được anh ta theo đuổi đều có cảm giác mình chính là một nàng công chúa cao quý. Anh ta biết rất rõ tâm lý phụ nữ, hiểu được thế nào là yêu thương phụ nữ đúng cách, hơn nữa rất biết bày ra sức quyến rũ của mình đúng lúc, phụ nữ bình thường rất khó cự tuyệt một người đàn ông như vậy, huống hồ bề ngoài anh ta lại đẹp trai như vậy. Đáng tiếc, cô là Hàn Thủy, là một người lạnh lùng, làm tất cả chỉ vì bản thân mình, cho nên cô sẽ không bao giờ động tâm với anh ta, từ chuyện của bố mẹ mà cô đã rút ra được một đạo lý, tình yêu cũng giống như bày binh bố trận, kẻ nào động tâm trước thì chết trước.

Trợ lý đã đem bó hoa ra ngoài xử lý, trong văn phòng khôi phục lại sự im lặng vốn có.

Hàn Thủy ngẩng đầu lên từ đồng văn kiện, đưa tay ra vuốt ve quyển lịch đặt trên bàn, trên đó trống trơn không hề có một ghi chú nào, không phải là trí nhớ của cô quá tốt mà là cô luôn biết mình phải ghi nhớ những gì.

Mấy ngày nữa là lễ đính hôn của Dự Hàm Phàm.

Ánh mắt của cô có chút hoảng hốt, trong lòng ngoài khổ sở còn có một cảm giác không nói ra được, chính là cảm giác trống rỗng, loại cảm giác này đã từng xuất hiện lúc mẹ cô qua đời, và bây giờ nó lại xuất hiện lần nữa, loại cảm giác trống rỗng này làm cho người ta thật khó chịu, nó giống như một cái động đen tối sâu không thấy đáy, dường như nó có thể cắn nuốt tất cả.

Hàn Thủy cắn môi, nhìn chăm chăm vào quyển lịch bàn, trong mắt không có tiêu cự.

Cho đến khi có người nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, cô mới cả kinh thiếu chút nhảy dựng lên, kéo cô từ thế giới ảo tưởng ra.

Tư Khấu Ngọc đứng ở bên cạnh cô, bóng dáng cao lớn chặn hết ánh sáng mặt trời chiếu từ ngoài vào cửa sổ, trên mặt cô còn lưu lại vẻ lo lắng, mà Tư Khấu Ngọc đứng ở chỗ ngược sáng, trừ một đôi mắt phát sáng rạng rỡ, nét mặt hoàn toàn mơ hồ, khiến người khác không nhìn ra tâm tình của anh bây giờ.

“Sao anh lại tới đây?” Hàn Thủy nháy mắt mấy cái, rất nhanh điều chỉnh lại tâm trạng của mình, trong lòng lại thầm oán trách trợ lý thể mà không thông báo trước cho cô mà lại để anh ta tùy tiện tiến vào, dù là lấy lòng cũng không cần đến mức thế chứ? Ở đây ai là cấp trên hả? Xem ra lần này phải giáo huấn lại trợ lý thật tốt mới được.

“Đã đến buổi trưa nên tôi đến đón em đi ăn cùng, như thế nào, hôm nay em không nhận được hoa sao?” Tư Khấu Ngọc vừa hỏi vừa quan sát xung quanh. Phòng làm việc của cô được trang trí rất đơn giản, không hề có một đồ trang trí nữ tính nào, càng không có mấy bó hoa được anh gửi tới mấy ngày qua.

Hàn Thủy quay lưng đi, nhanh chóng sửa sang lại tài liệu trên bàn làm việc, “Nhận được, chỉ là tôi cảm thấy mùi quá nồng nên đã bảo trợ lý đem đi chỗ khác rồi.”

“Thật sao? Sao em không nói cho tôi em sợ mùi hoa nồng?” Tư Khấu Ngọc không giống thường ngày có chừng mực mà dừng lại, hoặc là không muốn hiểu.

Bàn tay đang sắp xếp tài liệu dừng lại một chút, trong lòng cô có chút phiền não, nghĩ thầm anh chẳng qua chỉ là bạn trai giả vờ của tôi thôi, có cần nghiêm túc như vậy không? Nhưng xuất phát từ lễ phép, âm thanh của cô vẫn rất bình tĩnh, “Quên mất.”

“Hả? Quên mất?” Âm thanh Tư Khấu Ngọc không chút để ý mang theo đùa cợt.

Điều này làm cho tính khí của Hàn Thủy lại bộc phát, người này dựa vào cái gì mà dùng loại giọng điệu đó nói chuyện với cô, dựa vào cái gì?

“Tiên sinh Tư Khấu, tôi nghĩ anh quản hơi nhiều rồi đó.” Âm thanh của cô trở nên lạnh như băng, “Anh đi ăn trưa một mình đi, tôi đau đầu không muốn đi.”

“Thật sao? Tại sao lại đau đầu?” Tư Khấu Ngọc vẫn truy vấn không buông.

Hàn Thủy nhin xuống xúc động muốn ném tập văn kiện xuống bàn, ầm nhẫn hỏa khí, “Đau đầu là đau đầu, ở đâu ra nhiều chuyện vậy?”

Chiếc ghế cô đang ngồi bỗng bị quay lại, Tư Khấu Ngọc đặt hai tay lên tay vịn ghế, thân hình cao lớn cúi xuống khiến Hàn Thủy không thể không tận lực dựa người về phía sau. Cô cau mày, khuôn mặt trắng nõn lộ vẻ không vui.

Ngón tay Tư Khấu Ngọc giơ lên muốn vén mấy sợi tóc đang tán loạn trên mặt cô lại bị Hàn Thủy quay đầu tránh né, ngón tay Tư Khấu Ngọc liền cứng ngắc dừng ở giữa không trung.

“Em đang rất không ngoan đấy.” Giọng nói của anh vẫn bình tĩnh như trước, dáng vẻ vẫn rất tao nhã nhưng trong lơ đãng, toàn thân lại phát ra uy áp khiến cho Hàn Thủy cảm giác không được tự nhiên.

Cô trừng anh, cười nhạo, “Tôi ngoan hay không hình như cũng không liên quan gì đến anh, đừng quên quan hệ của chúng ta bây giờ.”

Cô lại lần nữa nhấn mạnh quan hệ hợp tác giữa hai bọn họ chính là muốn cho người đàn ông này hiểu được, ở trước mặt công chúng, bọn họ là một đôi trai gái đang yêu đương ân ái, nhưng khi ra khỏi ánh mắt người ngoài, anh ta không có quyền can thiệp vào chuyện của cô.

Tư Khấu Ngọc cười cười, “Tôi đương nhiên rõ quan hệ của chúng ta.”

Hàn Thủy kéo kéo khóe miệng, mặt không chút thay đổi, “Biết là tốt rồi, một khi đã như vậy thì cuộc hẹn hôm nay lên hủy bỏ đi, giờ anh có thể buông ra được chưa?”

Tư Khấu Ngọc cũng không buông ra theo lời cô mà nhìn vào mắt cô thật sâu, đôi mắt này trong suốt xinh đẹp là thế, nhìn vào mắt cô thậm chí còn có thể thấy được bóng dáng phản chiếu của anh, nhìn như thế nào cũng là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, vậy tại sao lòng của cô lại cứng hệt sắt đá? Chẳng lẽ chỉ khi đối mặt với người đàn ông kia thì cô mới mềm lòng thôi sao? Vừa rồi rõ ràng khi anh tiến vào, động tác tuy rằng không mạnh nhưng cũng không đến mức không hề phát ra tiếng động, thế mà người phụ nữ trời sinh luôn cảnh giác như mèo này lại sững sờ mất hồn, không cảm giác được có người vào phòng.

Trong một khắc kia, anh thấy được ở trong mắt Hàn Thủy là trống rỗng và ưu thương, tất cả đều dành cho người đàn ông kia, một người đàn ông sắp trở thành chồng của người khác, mà mặc kệ Tư Khấu Ngọc anh làm gì cô cũng không để ý tới.

Tuy rằng anh cũng chưa bao giờ hy vọng rằng phụ nữ sẽ thật tâm với anh mà không phải vì tiền nhưng khi gặp được cô, anh lại phát hiện mình không thể nhẫn nhịn được khi cô không để ý tới mình. Có lẽ đây chính là lòng hư vinh của đàn ông đi.

Có đôi lúc anh thật muốn lột da cô ra để xem bên trong lòng cô có cái gì mà lại cứng như vậy. Nghĩ như vậy đầu của anh lại càng cúi thấp xuống, cho dù là diễn trò, anh vẫn cảm giác được bản thân bị cô mãnh liệt hấp dẫn, dù trong lòng cô có người khác thì sao? Anh lại càng khát vọng có được cô hơn, đây có tính là bệnh chung của đàn ông không?

Hàn Thủy muốn điên rồi, quả nhiên là đàn ông không đáng tin. Dù đã ký hiệp ước hay đã thề son sắt là sẽ tôn trọng cô vậy mà nhìn tình hình bây giờ lại muốn hôn cô, anh ta xem cô là cái gì? Con mồi hay sủng vật?

“Tránh ra, đừng để tôi tát anh.” Cô lấy tay che đi miệng nhỏ nhắn của mình, ánh mắt tràn ngập đề phòng.

Tư Khấu Ngọc giật mình hồi phục lại tinh thần, nhìn cô cẩn thận đề phòng mình như vậy, hành động lại có chút trẻ con khiến anh vừa buồn cười lại vừa khó chịu, Tư Khấu Ngọc anh còn chưa đem lại niềm vui cho giai nhân thì đã bị nghi ngờ?

“Em nghĩ rằng tôi muốn hôn em sao?” Anh lại khôi phục lại bộ dáng bất cần đời, dường như phản ứng của cô khiến anh thấy buồn cười.

Hàn Thủy buông tay xuống, giọng nói lạnh như băng, “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Hàn Thủy, tin hay không, sẽ có một ngày em cầu mong được ở bên tôi không rời?” Ngữ khí chắc chắn mà cuồng ngạo.

Hàn Thủy hừ lạnh một tiếng, “Tư Khấu Ngọc, không biết loại tự tin, à không, là tự phụ và tự đại này của anh lấy từ đâu ra vậy?”

“Chẳng phải chỉ cần em thử là biết sao?” Mắt anh đầy thâm ý, trên mặt là nụ cười lưu manh vô cùng đáng giận.

Hàn Thủy còn muốn phản kích lại bị một khuôn mặt phóng đại trước mắt làm cho hoảng sợ. Trên môi có thứ gì ẩm ướt chạm vào, không đợi cô cảm giác được là cái gì đã biến mất.

“Anh.....” Cô thở hổn hển, mặt lập tức đỏ lên, người này thật không biết xấu hổ, cư nhiên hôn trộm mình.

Tư Khấu Ngọc buông cô ra, đứng thẳng thân hình, một nửa khuôn mặt được ánh mặt trời chiếu sáng, một nửa chìm trong bóng tối, biểu tình cười như không cười.

“Đây chỉ là một trừng phạt nho nhỏ dành cho em mà thôi.”

Người đàn ông này thật có năng lực điên đảo thị phi*, mắt Hàn Thủy đã muốn phun ra lửa rồi.

*Ý nói anh có bản lãnh nói đen thành trắng, trắng thành đen ạ

“Đừng nhìn tôi như vậy, em cũng có thể coi đây là tôi tốt bụng nhắc nhở em, nhớ, vĩnh viễn không nên bày ra bộ dáng băng thanh ngọc khiết, trinh tiết liệt nữ trước mặt đàn ông, như vậy chỉ càng kích thích dục vọng chiếm hữu và đùa bỡn của đàn ông mà thôi.”

Hàn Thủy yên lặng, người đàn ông này không chỉ da mặt dày, công phu miệng lưỡi cũng rất lợi hại, cô thật không phải đối thủ của anh.

“Thế nào? Sợ rồi?” Ánh mắt anh nhìn cô như nhìn một cô gái nhỏ ngây thơ.

Tính háo thắng của Hàn Thủy lại nổi lên, “Hừ, sao tôi phải sợ anh? Tuy anh là một người xuất sắc nhưng ta không hi vọng sẽ lại phát sinh chuyện như thế này.” Cô muốn cảnh cáo anh không được chiếm tiện nghi của cô nữa.

Tư Khấu Ngọc cười cười, “Được rồi, nhưng nếu là ở trước mặt công chúng thì tôi vẫn sẽ làm theo hiệp ước, tuy rằng tôi đối với cô gái nhỏ chưa dứt sữa cũng không cảm thấy hứng thú nhưng tất cả cũng chỉ vì lợi ích đôi bên mà cố gắng thôi.” Nói xong, giống như vô tình mà cố ý đánh giá, tuy thân thể cô không phải đặc biệt đầy đặn nhưng lại có một bộ ngực no tròn vểnh cao.

“Anh...” Hàn Thủy tức giận, theo bản năng co rụt người lại, cố gắng không ưỡn ngực ra, lại nhìn thấy trên mặt anh dào dạt ý cười.

Tại một khắc này, cô thật sự hoài nghi, lựa chọn hợp tác với một người đàn ông như vậy, có phải giống như vừa leo ra khỏi hố lửa lại rơi vào ổ sói hay không? (chuẩn ==))

Cuối cùng Hàn Thủy vẫn đồng ý đi ăn cùng Tư Khấu Ngọc, đã diễn thì phải diễn cho chót, dù sao cô cũng muốn ăn mà, cô tự an ủi chính mình như thế cũng tuyệt đối không thừa nhận rằng sự thật cô không thể từ chối người đàn ông này được.

Một đôi trai gái ngoại hình xuất sắc, lại là nhân vật chính trong mấy scandal gần đây, cùng nhau xuất hiện tại nơi công cộng, đảm bảo là 200% mọi người đều quay đầu nhìn.

“Là anh cố tình chọn đại sảnh phải không?” Cô ưu nhã ngồi xuống, rõ ràng cảm giác ánh mắt từ bốn phía đều đổ dồn về phía này, loại cảm giác này khiến cô cảm thấy rất chán ghét, hơn nữa đảm bảo ngày mai tin tức tình cảm của bọn họ sẽ được lên trang nhất.

Tuy rằng đây là một phần trong kế hoạch nhưng mà người đàn ông này cũng quá phách lối đi, nếu thật sự có một ngày bọn họ mỗi người một ngã, anh thân là một người đàn ông còn dễ nói, mà cô, mang danh từng là bạn gái của một công tử phong lưu thì thử hỏi có người nào muốn lấy cô? (chị yên tâm là k có chuyện đó đâu :v)

Cho tới bây giờ Hàn Thủy mới nhận ra được điểm này, thì ra chính mình vẫn luôn suy nghĩ quá đơn giản. (giờ mới nhận ra bị lừa hả chị ==)

“Hiệu quả như vậy rất tốt còn gì, chẳng lẽ em lại sợ?” Tư Khấu Ngọc nhấp một ngụm rượu, cười gian giống hệt một con mèo ăn trộm được cá.

Hàn Thủy không nói gì trừng anh, kế hoạch này là cô nghĩ ra, người cũng là cô chủ động tìm, muốn nói hối hận cũng không thể. Quên đi, Dự Hàm Phàm cũng sắp đính hôn rồi, danh dự của cô cũng không còn quan trọng nữa.

“Đừng nói với tôi bây giờ em mới nghĩ đến danh dự của mình chứ?” Anh giống như nhìn thấu được suy nghĩ của cô.

Hàn Thủy lại cảm thán không chỉ phụ nữ mới có giác quan thứ sáu nhạy bén mà giác quan thứ sáu của đàn ông còn cường đại và đáng sợ hơn. (e k có giác quan thứ 6 nè ;_;))

“Đây mới chỉ bắt đầu mà thôi. Nếu em hối hận thì rút lui vẫn còn kịp.” Âm thanh của anh trầm thấp, biểu tình dịu dàng, trong ánh mắt lại nhanh chóng thoáng qua một tia quý dị.

“Không cần kích tôi, trong từ điển của tôi không bao giờ có hai chữ ”hối hận“.” Cô cười tủm tỉm, chỉ có Tư Khấu Ngọc ngồi đối diện mới nhìn thấy trong mắt cô là khiêu khích và quật cường.

“Hi vọng như thế.” Ánh mắt của anh lưu luyến nhìn hai má trắng nõn, đôi môi đỏ au của cô rồi thản nhiên cười cười, đây là lần cuối cùng anh cho cô cơ hội để rút lui, nếu cô đã cự tuyệt thì nên thừa nhận tất cả hậu quả, cùng với anh....

“E hèm.” Thời điểm không muốn trả lời, Hàn Thủy luôn nhún vai rồi cắt đứt chủ đề này.

Lúc này phục vụ đã đưa bữa trưa của hai người lên, của Tư Khẩu Ngọc là cơm bò bít tết, mà của Hàn Thủy vẫn là cơm trộn và canh gà như trước. (hic edit đoạn này đúng lúc đối, thêm quá T.T)

“Tôi phát hiện mỗi lần đi ăn cùng tôi em đều gọi hai món này, chỉ là tò mò mà thôi, thì ra là em thích ăn cơm đến vậy?”

Anh ta ám chỉ cô là một thùng cơm? Hàn Thủy ngoài cười nhưng trong không cười, “Tôi phát hiện mỗi lần anh đều gọi thịt bò, mà lần nào cũng là một món bò khác nhau, như thế nào, kiếp trước anh có thù oán gì với bò sao?” (Saki:e mún ăn cơm thịt bò T.T ; TKN: biến ngay*giữ đĩa bít tết* ; Saki:huhu a bắt nạt e, e méc chị HT *ọt ọt* đối a T^T)

“Miệng lưỡi lợi hại.” Tâm trạng rất tốt nên Tư Khẩu Ngọc chỉ cười cười, anh ưu nhã cắt một khối thịt bò đưa vào trong miệng (Saki:*chảy nc miếng* đối T.T), tư thế của anh rất đẹp mắt, thậm chí cả hành động nhai nuốt thịt bò đều tỏ ra là người có giáo dục, mà khẩu khí cứng chiều sủng nịch vừa rồi cũng rất tự nhiên, khiến lòng người cảm thấy sáng khoái.

Trước đây đối với Dụ Hàm Phàm, Hàn Thủy luôn luôn rất hiếu thắng, bất cứ chuyện gì cũng phải thắng, dù tranh cãi bằng miệng cũng không bao giờ để cho người khác chiếm được tiện nghi của mình, bình thường làm việc cũng khó tránh khỏi có chút kiêu căng ương ngạnh, mà tính tình Dụ Hàm Phàm lại luôn hiền hòa đối với cô, anh chỉ sờ sờ mái tóc của cô mà thở dài bất đắc dĩ nói những câu như “Quý ranh”, “miệng lưỡi lợi hại”

Sở dĩ cô thích món cơm trộn này cũng là vì lần đầu tiên đi chơi cùng Dụ Hàm Phàm, anh đã gọi cho cô món này.

Thay vì nói cô thích món này, không bằng nói rằng cô rất thích cái cảm giác này, được nuông chiều, được nhường nhịn, được yêu thương.

Bất tri bất giác, ánh mắt Hàn Thủy nhìn Tư Khẩu Ngọc trở nên ngây ngô, mà Tư Khẩu Ngọc, người bị cô nhìn, nói đúng hơn là bị coi thành một người khác mà ngấm ngấm, sắc mặt đã đen như đất nồi.

Dao trong tay Tư Khẩu Ngọc bỗng nặng nề cắt một phát xuống đĩa rồi quẹt một đường dài, phát ra tiếng kêu rợn người, thành công kéo được hồn Hàn Thủy về với Trái Đất (hơi ớn n rất hiệu quả :v).

“Thật ngưng ngừng, tôi bị lỡ tay.” Tư Khẩu Ngọc nói dối mà mắt cũng không thêm chớp.

Hàn Thủy nhú chặt chân mày nhưng lại không biết nói gì, mình đã ngăn người trước mặt anh ta không phải một, hai lần, phải chăng người đàn ông này đã phát hiện ra manh mối gì rồi?

Trong lúc nhất thời hai người im lặng không biết nói gì.

Cho đến lúc món tráng miệng được đưa lên, Tư Khẩu Ngọc lấy cớ đi toilet, lúc đi ra lại dẫn theo một cô diễn viên xinh đẹp, vừa đi vừa trò chuyện, cử chỉ vô cùng thân thiết, việc này lại hấp dẫn bao ánh mắt của khách hàng và phục vụ trong đại sảnh.

Đồ lăng nhăng, đúng là chó không đổi được thói quen ăn cứt* (mô phật đây là nguyên văn của tác giả ta k chém j hết ==), Hàn Thủy thầm mắng.

* : Cầu cái bất liễu cật tử: chó không đổi được thói quen ăn phân, tương tự như câu “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời” hay “Đánh chết cái nết không thừa” của Việt Nam mình ấy, hic chị mắng anh ghê thế ==”

Vào giờ khắc này Hàn Thủy có thể hoàn toàn khẳng định là người đàn ông này cố ý, anh ta cố ý khiến cho cô phải khó xử, cố ý ở trước nơi công cộng liếc mắt đưa tình với người phụ nữ khác trước mặt cô, trời biết ngày mai báo chí lại viết lung tung cái gì.

Người đàn ông này thật đáng giận, chẳng qua mình chỉ thất thân có mấy lần trước mặt anh ta mà thôi, anh ta lại dám dùng thủ đoạn ngây thơ lại vô cùng hiệu quả này khiêu khích cô. (Saki: đơn giản mà hiệu quả :v ; HT: *vớ lấy con dao trên bàn* ; Saki: *zọt lẹ*)

Anh ta biết rõ, đối với kế hoạch hợp tác này cô rất để ý vậy mà còn cố ý làm ra chuyện này trước mặt cô, quả thực không để cô vào mắt!

Hàn Thủy nhìn bọn họ chăm chăm, trông mắt thiếu chút nữa phun lửa.

Cô hiện tại không biết nên hối hận khi chính mình tìm được một người đàn ông khó kiểm soát như vậy, hay nên thấy may mắn vì người đàn ông này đồng thời có thù tất báo, nếu bây giờ mà là thời cổ đại thì tốt biết mấy nhưng đáng tiếc không phải. (đoạn này ta chêm ==)

Người đàn ông chết tiệt, dám dùng chiêu này để trả thù cô.

Tay cầm thìa của Hàn Thủy giờ phút này đã trắng bệch, lúc này cô không thể xúc động, chỉ có thể ra sức giả bộ một người mù, dịu dàng ngồi tại chỗ, dịu dàng nhìn bọn họ tình chàng ý thiếp, thân mật chuyện to chuyện nhỏ, liên tục cười cười, cho đến khi hai người đã nói đủ, cô diễn viên kia mới cùng người trợ lý hờn hờ rời đi.

Lại nói cái cô diễn viên đó đáng người cũng không tệ, trước sau có lỗi có lôm, da thịt trắng như tuyết, toàn thân đều tỏa ra hương vị mê người, ngay cả Hàn Thủy cũng cố ý nhìn lướt qua bộ ngực của cô ta, sau đó lại nhìn bộ ngực hơi nhấp nhô của mình, trầm mặc.

Tư Khấu Ngọc giống như lưu luyến không rời nhìn người đẹp rời đi, cho đến khi không còn thấy bóng dáng mới chậm rãi quay lại chỗ ngồi, cả người giống như quả bóng được bơm đầy khí, tinh thần sáng láng.

“Tư Khấu Ngọc! Anh thật quá đáng, chẳng lẽ anh muốn đơn phương chấm dứt khế ước sao?” Hàn Thủy cực kỳ tức giận, cố gắng đè thấp âm thanh, mặt có chút hung tợn.

Tư Khấu Ngọc khiêu mi, “Em thì được phép nghĩ đến người đàn ông khác còn tôi lại không được nói chuyện với người phụ nữ khác sao?”

“Anh ấy không phải là người đàn ông của tôi, tôi chỉ coi anh ấy là bạn thôi.” Người đàn ông này thật quá nhỏ mọn, không chịu nhường nhịn phụ nữ gì cả.

“Hả? Bạn bè? Vậy thì tôi đây cũng là tán gẫu cùng bạn bè, không được sao? Chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn* à?” Anh chính là chờ câu nói này, Tư Khấu Ngọc cười thâm, cô gái này đích thực cần phải dạy dỗ lại, luôn gò bó ép buộc anh trong khi cô thì lại thoải mái nghĩ đến gã đàn ông khác, anh thân là một người đàn ông bình thường làm sao sẽ thoải mái đây?

* () - (Chỉ hứa châu quan phóng hỏa, bất hứa bách tính điểm đăng): liên quan đến một điển cố thời Bắc Tống, tức là chỉ cho quan viên phóng hỏa, nhưng không cho phép dân thường đốt đèn, thể hiện phần nào tính bất bình đẳng trong câu chuyện về “đặc quyền đốt lửa” của thời phong kiến.

“Vô sỉ!” Hàn Thủy tức giận nhưng cũng đã thua, người đàn ông này có phải là địch thủ trời sinh để chống lại cô hay không? Mặc kệ thế nào cô cũng không thắng được anh, mà anh lại ép cô đến gắt gao, căn bản không có một chút phong độ thân sĩ nhường nhịn phụ nữ nào.

“Như nhau thôi.” Lời nói của Tư Khấu Ngọc thề không khiến người khác tức ói máu không dừng.

Cuối cùng Hàn Thủy chỉ còn nước tức giận thở hắt hắt.

6. Chương 6: Chương 5

Màn não loạn cứ như vậy hạ xuống, Hàn Thủy đột nhiên không có ý muốn quay lại làm việc, nếu cô đã không muốn đi làm thì đương nhiên kẻ đầu sỏ gây ra cũng không được đi làm!

Hai người đến trung tâm thương mại điên cuồng mua sắm, nói đúng hơn là Tư Khấu Ngọc vô lực bị Hàn Thủy kéo đi mua sắm.

Càng không ngừng đi thử quần áo, mua quần áo, mua giày, mua túi xách, quẹt thẻ không chút ngần ngại (phá của ==), cho đến khi hai tay Tư Khấu Ngọc không thể cầm thêm một chiếc túi nào nữa Hàn Thủy mới cảm giác lòng mình nhẹ nhõm đi một chút (tội nghiệp anh).

Mà cái người đàn ông đáng ghét thế mà không hề thốt ra một câu oán giận nào, chỉ yên lặng theo sau cô làm người hầu xách túi, thỉnh thoảng còn đưa ra ý kiến giúp Hàn Thủy chọn quần áo.

Rốt cuộc nhét được một đồng đồ vào cốp xe, Hàn Thủy mệt mỏi xụi lơ tựa vào ghế ngồi.

Tư Khấu Ngọc buồn cười nhìn cô, “Thực không hiểu phụ nữ các cô nghĩ gì, rõ ràng là nói mệt vì sao còn điên cuồng mua sắm như thế? Ngày mai cũng đâu phải tận thế.”

“Đàn ông các anh làm sao hiểu được tâm tư phụ nữ chứ!” Hàn Thủy dùng ngón tay chọc chọc vào mặt anh, cười nhạo.

Tư Khấu Ngọc ngẩn người, trên môi lập tức xuất hiện một nụ cười, đây là lần đầu tiên Hàn Thủy chủ động chạm vào anh. (a có tiềm năng trở thành thê nô đấy ==)

“Ha ha, vậy em thử nói xem phụ nữ tại sao cứ thích điên cuồng mua sắm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?” Tư Khấu Ngọc không ngần ngại học hỏi kẻ khác.

Hàn Thủy liếc mắt nhìn anh, trầm mặc.

Rốt cuộc vì cái gì? Cô cũng không biết, chính là cảm thấy phiền, cảm thấy trong lòng khó chịu, cảm thấy trong lòng trống rỗng, muốn làm cái gì đó để khiến bản thân quên đi, đi dạo phố, mua sắm đơn giản là lựa chọn tốt nhất. Nhưng mua được nhiều đồ như vậy cũng chỉ khiến lòng cô thoải mái được một chút, chờ thêm một lúc, tâm tình của cô lại tuột dốc lần nữa.

Cái này thật là hồng bét nha!

“Tư Khấu Ngọc, anh thử nói xem, một đôi nam nữ tại sao là ở cùng một chỗ?” Cô không trả lời anh, ngược lại không hiểu sao hỏi một vấn đề rất.... ngớ ngẩn.

“Nam nữ hoan ái là đạo lý bất di bất dịch.” Đáp án của công tử phong lưu trước sau chỉ có một. (...pó tay vs a)

Hàn Thủy cười to, sau đó quay đầu nói với anh: “Cám ơn, tôi hiểu rồi.”

Tư Khấu Ngọc thu hồi ánh mắt của mình, trong lòng cô bé này suy nghĩ gì anh nhìn một cái là biết ngay, chính là không muốn nói ra, chính bọn họ còn chưa đi tới mức đó, dù cho anh có nguyện ý thì cô cũng sẽ không đồng ý.

Tâm tư của phụ nữ luôn luôn thay đổi, hướng chi mấy ngày liên tiếp ở chung, Tư Khấu Ngọc rất rõ ràng Hàn Thủy không giống với những cô gái khác.

“Tư Khấu Ngọc, chúng ta chuẩn bị đính hôn đi.” Thời điểm chiếc xe bắt đầu khởi động, Hàn Thủy ngồi bên ghế phụ quay sang phán một câu không khiến người khác khiếp sợ không dừng.

“Cái gì?” Tư Khấu Ngọc tưởng mình nghe nhầm, đạp phanh xe kêu “két” một cái, bởi vì lực quán tính nên cả hai người đồng thời bị đổ về phía trước, mà Hàn Thủy vì thể trọng tương đối nhẹ, nếu không thắt dây an toàn thì phỏng chừng đã bị bay ra khỏi ghế mà đập vào kính thủy tinh trước mặt.

“Anh làm gì thế hả? Có cần kích động đến mức thế không?” Gắt gao bám lấy cái thắt dây an toàn, Hàn Thủy bất mãn nhìn chằm chằm khuôn mặt đầy kinh ngạc của Tư Khấu Ngọc, ngoài mặt thì cáu giận nhưng trong lòng cô thì lại đang âm thầm đắc ý, nhìn đi nhìn đi, bình thường thì giả bộ vờn dặm phong khinh, còn không phải bị mình dọa sao, định lực xem ra cũng chả hơn ai.

“Lặp lại lần nữa.” Tư Khấu Ngọc nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Thủy.

“Chúng ta đính hôn đi Tư Khấu Ngọc.” Hàn Thủy hét lớn vào tai anh khiến lỗ tai Tư Khấu Ngọc rung lên.

Ánh mắt Tư Khấu Ngọc gắt gao khóa chặt cô, không buông tha bất kì biểu cảm biến hóa nào trên mặt cô, tay đang nắm vô lăng chậm rãi buông lỏng, quay đi cười lạnh một tiếng.

“Như thế nào? Không muốn sao? Chúng ta chẳng qua chỉ là đẩy kế hoạch lên nhanh một chút thôi.” Hàn Thủy cũng là nghiêm túc suy nghĩ rất lâu mới đưa ra quyết định này, tuy rằng thời gian bọn họ ở cùng nhau rất ngắn nhưng diễn cũng đã diễn xong rồi, hiện tại đính hôn cũng chỉ là đẩy nhanh tiến độ mà thôi.

“Tôi có thể xem như đây là em đang cầu hôn tôi không? Hơn hết, tiểu thư Hàn Thủy, không phải là em nên cho tôi một lí do chính đáng sao, tại sao lại nhanh như vậy?” Anh nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt có ý cười đùa cợt.

Hàn Thủy làm sao không nhìn ra biểu tình của anh, cô có chút thẹn quá hóa giận, loại chuyện này không phải là nằm trong kế hoạch sao?

“Vì sao không thể sớm hơn dự định, tôi nói có thể là có thể, không được sao?” Tính khí ngang ngược của cô lại được dịp bộc phát, cùng lúc cô cũng cảm thấy mình thật thất bại, bản thân luôn luôn cố gắng duy trì hình tượng thực nữ, nhưng vì sao...ở trước mặt người này thì lại triệt để hỏng mất, người đàn ông này thật sự luôn luôn có bản lĩnh chọc giận cô.

Được rồi, kỳ thực cô cũng biết tính tình mình cực kỳ nóng nảy bộp chộp, như vậy là rất không tốt.

“Chỉ vì vậy?” Trong mắt Tư Khấu Ngọc là nồng đậm hoài nghi, hiển nhiên không hề chấp nhận câu trả lời qua loa của cô, “Vĩnh viễn không nên nói dối trước mặt tôi, Hàn Thủy.”

Câu cuối cùng còn mang theo nồng đậm thở dài, nhưng đáng tiếc Hàn Thủy bị nhìn thấu tâm tư lại không bận tâm, cũng không có tâm tư suy nghĩ hàm nghĩa trong đó.

Cô gơ tay cào cào mái tóc làm chúng trở nên rối loạn, cảm giác có chút khó có thể mở miệng.

Tư Khấu Ngọc cũng không nói lời nào, ngón tay rất có tiết tấu vỗ xuống tay lái, âm thanh tuy rất nhỏ nhưng lại khiến cho Hàn Thủy cảm thấy rất phiền chán.

“Tôi có câu này muốn nói, anh sẽ không giận chứ?” Cô đột nhiên có chút sợ người đàn ông này, sợ anh sẽ phản đối.

Tư Khấu Ngọc không nói lời nào, gật gật đầu.

“Được rồi, tôi nói đây.” Hàn Thủy nặng nề thở dài một hơi.

“Tôi cảm thấy chúng ta làm vợ chồng cũng không có gì không tốt, tôi sẽ không quản anh yêu ai, anh cũng không cần quan tâm tôi, rất tốt, mỗi người đều có tự do của mình.” Quan trọng hơn là, cô muốn đính hôn trước Dự Hàm Phàm là vì cái gì, cô cũng không biết, dù sao theo như lời của Tư Khấu Ngọc, cơ sở để kết hôn cũng không nhất định phải dựa vào tình yêu, có đôi khi chỉ cần đôi bên đều vui vẻ là đủ rồi.

Giờ phút này, cô thật sự chỉ muốn trốn thoát khỏi tất cả, trốn thoát khỏi những con người tự nhận là “người nhà” của cô kia, Tư Khấu Ngọc tuy rằng phong lưu nhưng cái cô muốn chính là như vậy, chỉ cần anh đối với cô không hứng thú, bọn họ đính hôn, vậy ngoại trừ kết hôn ra họ còn có quan hệ gì đâu? Mà anh và cô đều cần một “ngôi nhà” trên danh nghĩa không phải sao?

Nếu hôm nay mẹ cô còn sống, chắc chắn sẽ không đồng ý cho cô làm như vậy, nhưng mẹ cô đã sớm không còn, mà trên thế gian bây giờ cũng không còn ai chân chính có thể suy nghĩ vì cô nữa, vì vậy tất cả cô đều phải tự mình nắm giữ trong tay.

Thì ra là thế.

Mặc dù đáp án nằm trong dự liệu nhưng hiện tại nghe được từ chính miệng cô nói ra lý do vừa ngây thơ vừa buồn cười ấy, Tư Khấu Ngọc vẫn cảm thấy có chút mất hứng, anh không phải là đứa ngốc, biết rõ cô gái này muốn sớm tiến hành đính hôn với anh, tất cả đều bởi vì người đàn ông kia.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt một người đàn ông tuấn tú dịu dàng đầy ý cười, lông mày Tư Khấu Ngọc cau lại, thật là một cô gái đáng giận không tìm không phổi, người đàn ông kia có gì tốt chứ? Một ngày nào đó anh sẽ bắt được cả thân thể lẫn trái tim cô gái nhỏ này làm tù binh, khiến cô cam tâm tình nguyện đi theo anh suốt đời!

“Có cần tôi cho em thời gian để suy nghĩ lại không? Sau khi đính hôn thì không phải tất cả sẽ nghe theo em được đâu.” Lời của anh một câu hai nghĩa, ánh mắt anh đen tối một cách khó hiểu.

“Tôi nói rồi, trong từ điển của tôi chưa bao giờ có hai chữ ”hối hận“!” Hàn Thủy nhìn lại anh, vẻ mặt vô cùng bướng bỉnh. (chị nên cho 2 từ đó vào từ điển đi vì chị sẽ gặp lại 2 từ đó dài dài ==)

Ánh mắt anh một tắc lại một tắc xem xét kỹ lưỡng vẻ mặt của cô, không buông tha bất kì biến hóa nào, sau đó nhẹ nhàng cười, quay đầu đi.

“Tốt, tôi sẽ cho em một lễ đính hôn hoành tráng, chỉ cần em muốn, tôi đều sẽ giúp em lấy được.” Mà về phần thù lao, tất nhiên anh cũng sẽ không bạc đãi chính mình.

Anh đã cho cô cơ hội cuối cùng nhưng cô đều cự tuyệt, về sau anh sẽ không cho cô cơ hội đổi ý nữa.

Hứng thú cũng được, chinh phục cũng được, cô là người phụ nữ anh muốn, anh sẽ không khách khí mà giành bằng được cô về.

Tin tức Tư Khấu Ngọc và Hàn Thủy đính hôn lập tức nhanh chóng được truyền ra, hai người phân nhau ở trước mặt truyền thông tỏ rõ thái độ, chứng thực đây là sự thật, không giống với những scandal linh tinh trước kia, tin tức lần này thật sự là một quả bom oanh tạc giới truyền thông.

Mọi người đang rối rít suy đoán sự tình bên trong thì Cam Chi Ngư hiển nhiên đối với cô con gái Hàn Thủy luôn quật cường lại khó có được theo ý ông ta cảm thấy rất vừa lòng, về phần mấy nguyên lão của Hàn thị cũng cảm thấy cao hứng vì người thừa kế có thể tìm được một hậu thuẫn vững chắc như vậy.

Vui vẻ nhất hẳn là Hàn Thủy nhưng lại vẫn giống như trước đây, công việc nhiều như muốn đòi mạng cô, thậm chí còn có điểm phiền chán, tin tức đính hôn được truyền ra, cô phải đối phó với truyền thông quấy rầy, còn phải chuẩn bị lễ phục cho tiệc đính hôn, trang sức, trang điểm,... may mắn là vụ phát thiếp mời đều giao cho trợ lý, bằng không cô tin rằng mình sắp phát điên rồi, kế hoạch theo tiến độ này là cô nghĩ ra nhưng mấy việc trong đó lại khiến cô thấy rất phiền.

Càng làm cho cô không biết nói gì là Tư Khấu Ngọc này, anh ta đang thay đổi hình tượng công tử phong lưu một cách chóng mặt, mấy bông hoa bên người anh ta như biến mất chỉ trong một đêm, giới truyền thông cũng không còn sẵn lòng tin tình cảm của anh, trừ bỏ công tác xã giao, anh ta hiện tại đích thực là một người đàn ông tốt, mỗi ngày đều đúng giờ đến đón cô tan tầm, cùng cô ăn cơm, xem phim, đi dạo phố, hẹn hò như bao cặp tình nhân khác, lại còn lấy lí do phải diễn như vậy mới trông giống thật, khiến cho cô không cách nào cự tuyệt. (đã bảo a rất có tính thê nô mà :v)

Có một người cộng tác chuyên nghiệp như vậy, cô càng phải phối hợp diễn cho tốt, ít nhất, trong vở kịch này, cô ý vào anh rất nhiều, tuy rằng cô cảm thấy cuộc sống thanh tịnh của mình bị phá vỡ cũng thấy rất phiền.

Sau giữa trưa ánh mặt trời trở nên dịu hơn, nhẹ nhàng chiếu vào văn phòng. Hàn Thủy đang vui đùa vào công việc của mình, cả căn phòng im lặng, thỉnh thoảng có âm thanh lật giấy và tiếng bút viết sột soạt. Lúc này bỗng vang lên tiếng chuông di động, phá vỡ sự yên tĩnh của căn phòng.

Hàn Thủy nhìn qua thông báo trên màn hình di động, do dự vài giây cuối cùng cũng nhắc máy, “Hàm Phàm.”

“Hàn Thủy, hiện em có rảnh không, chúng ta nói chuyện một chút được chứ?” Rõ ràng là làm chung trong một công ty, cự ly rất gần vậy mà khi nghe qua điện thoại lại cảm thấy thật xa cách, Hàn Thủy bỗng có chút hoảng hốt.

“Đang nghe sao?”

“Được.” Nhẹ nhàng đáp một tiếng, Hàn Thủy cúp điện thoại.

Chuyện Dụ Hàm Phàm muốn nói đương nhiên cô biết là gì, trên thế giới này ngoại trừ mẹ cô, có lẽ chỉ có Dụ Hàm Phàm là quan tâm cô nhất, nhưng điều đó còn quan trọng sao? Anh đã không còn thuộc về cô nữa rồi.

Vài phút sau, Dụ Hàm Phàm xuất hiện tại cửa phòng làm việc của Hàn Thủy.

“Hàm Phàm, có chuyện gì sao?” Từ khi Hàn Thủy về nước đến nay, tuy rằng hai người mặt ngoài nói chuyện vẫn như trước đây, nhưng lại luôn ẩn ẩn một bức tường ngăn cách.

Dụ Hàm Phàm muốn nói lại thôi.

“Như thế nào? Đối với em còn có chuyện gì không thể nói sao?”

“Vì sao lại đính hôn nhanh như vậy?”

Hóa ra là anh lo lắng chuyện này, trong lòng Hàn Thủy nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng có người hỏi cô vì sao lại ra quyết định này, người khác thì chỉ nhìn kết quả mà không hề hỏi trong lòng cô thật ra nghĩ thế nào.

Nhưng là có một số việc cô cũng không muốn kéo Dụ Hàm Phàm vào.

“Em đính hôn, tất cả mọi người đều vui vẻ, vậy không phải là tốt sao?” Chỉ cần cô đính hôn, mọi người đều cao hứng, chỉ có mình cô là không, à cũng không hẳn là như vậy, chỉ ít cô cũng có thể thoát khỏi cái nhà kia, hơn nữa, cô cũng có thêm lợi thế để lật đổ Cam Chi Ngư rồi đuổi bọn họ ra khỏi Hàn thị, như vậy không phải rất tốt sao?

“Hàn Thủy, rốt cuộc em muốn làm gì?” Về mặt Dụ Hàm Phàm có chút ngưng trọng.

Hàn Thủy thở dài một hơi, “Sao anh không hỏi xem bố và vợ tương lai của anh muốn gì?”

“Anh chỉ hi vọng em được hạnh phúc, chứ phải đính hôn chỉ vì một lí do nào khác, hiểu không?” Trong mắt Dụ Hàm Phàm khó có được nghiêm túc, “Không nên nói như vậy về ba và chị em, dù sao bọn họ cũng là người thân của em mà.”

“Ba? Chị?” Cô hừ một tiếng, “Hàm Phàm, sao anh vẫn còn ngây thơ như thế, rốt cuộc là ai đã đẩy em đến con đường này, người khác có thể không biết nhưng anh thì không thể không biết.”

Trên mặt Dụ Hàm Phàm xuất hiện vẻ xấu hổ, “Hàn Thủy, em quá cực đoan rồi, có rất nhiều chuyện không phải như vẻ bề ngoài em thấy đâu, nhưng mặc kệ thế nào thì anh cũng hi vọng em sống tốt, cũng hi vọng bọn họ được như thế.” (tuy rằng a này cx kp xấu n thật sự ta k thích a này 1 tí nào ==)

Có lẽ câu cuối cùng mới là trọng điểm đi, chỉ có Dụ Hàm Phàm mới hiểu rõ cô nhất, anh biết rõ Hàn Thủy là người như thế nào, biết rằng cô sẽ không hành động mà không có lí do, cho nên anh lo lắng, mới đến khuyên bảo cô.

Cam Thiển San có tài đức gì mà lại may mắn có được một người đàn ông ưu tú như vậy trân trọng? (à vì mẹ ta có tài quyến rũ đàn ông??? Xp mn cho ta dc phỉ nhổ mẹ này ==)

Vào giờ khắc này Hàn Thủy cảm thấy rất ghen tị.

“Em hiểu rồi, anh yên tâm đi.” Hàn Thủy tựa vào ghế, nhắm mắt lại, ý đồ đuổi khách rất rõ ràng.

Dụ Hàm Phàm âm thầm rời đi, đối với việc Hàn Thủy có nghe theo lời khuyên của mình hay không anh hoàn toàn không nắm chắc, giờ phút này anh mới ý thức được, Hàn Thủy đã không còn là cô bé luôn ỷ lại anh năm đó nữa, không còn tin tưởng anh, cũng không còn không hề phòng bị ở trước mặt anh, cô đã có chủ kiến riêng của chính mình, cô bây giờ đối với anh mà nói, như một màn sương mù, hoàn toàn không thể biết được cô đang nghĩ gì.

Thời điểm đi ra ngoài, trên hành lang có một người đàn ông cao lớn đang chậm rãi đi tới, khóe mắt Dụ Hàm Phàm không tự chủ được nhảy lên.

Có một số việc thủy chung anh nghĩ mãi cũng không rõ, vì sao Cam Chi Ngư lại chọn người đàn ông này làm đối tượng kết thân, mà tại sao Hàn Thủy lại dễ dàng chấp nhận đính hôn nhanh như vậy?

Người đàn ông kêu Tư Khẩu Ngọc này tuy rằng anh cũng có gặp qua nhưng cơ hội hai người gặp nhau rất ít, nếu không phải vì Hàn Thủy chắc anh cũng sẽ không nhận thức người này. (xp cho ta chém đoạn này vì ta k hiểu cv ==)

Nổi tiếng là công tử phong lưu của thành phố B, có bối cảnh cũng có tiền, tại sao anh ta lại dễ dàng đồng ý nhảy vào hố bùn này, anh cũng không rõ, chẳng lẽ anh ta thật sự yêu Hàn Thủy sao?

Không thể phủ nhận, anh ta là một người rất có sức quyến rũ, là một người đàn ông rất ưu tú, anh tuân tiêu sái, tuy rằng nhìn qua trên mặt luôn luôn cười, nhưng toàn thân lại tản ra một khí chất cao quý ưu nhã, đôi mắt kia thì sâu không thấy đáy, cũng chứng minh người đàn ông này không đơn giản như lời đồn đãi.

Dụ Hàm Phàm có chút lo lắng, cô nhóc Hàn Thủy căn bản không phải là đối thủ của người đàn ông này, ai biết rốt cuộc anh ta muốn gì? Đứng đến lúc cuối cùng mới phát hiện mình đã dẫn sói vào nhà chứ.

Tư Khấu Ngọc nhìn thấy Dụ Hàm Phàm đi ra từ phòng làm việc của Hàn Thủy thì nhíu nhíu mi, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu, cho dù mỗi ngày anh đều đến đây “nằm vùng”, người đàn ông này vẫn thừa cơ tiếp cận Hàn Thủy, may mà người này đã đính hôn cùng người phụ nữ khác.

Tuy nhiên để đề phòng thì anh vẫn nên nhanh chóng phát triển tình cảm với Hàn Thủy mới tốt.

Hai người đàn ông đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình mà đi qua nhau, nhìn không chớp mắt, cũng không ai dừng lại chào hỏi.

Hàn Thủy tựa vào trên ghế, sắc mặt tái nhợt, mái tóc mềm mại xõa tung, đôi mắt gắt gao nhắm chặt, ánh mắt trời chiếu vào sau lưng cô càng tôn thêm vài phần nhu nhược.

Lúc Tư Khấu Ngọc vào cửa liền nhìn thấy cảnh tượng này.

“Đi ra ngoài.” Tưởng là trợ lý đi vào, Hàn Thủy mắt cũng không mở, trực tiếp đưa ra mệnh lệnh.

“Thật là một cô mèo nhanh mồm nhanh miệng, hôm nay có ai trêu chọc em sao?” Tư Khấu Ngọc dè xuống một tia thương tiếc trong lòng kia, trên mặt vẫn là biểu tình trêu đùa.

Nghe được âm thanh quen thuộc, Hàn Thủy kinh ngạc mở to mắt, nhanh chóng điều chỉnh vẻ mặt của mình, “Sao anh lại tới đây?”

“Như thế nào, chẳng lẽ em chỉ cho người khác đến đây mà không cho tôi đến ư?” Lời của anh tuy nghe rất bình thường nhưng vì Dụ Hàm Phàm vừa mới rời đi nên Hàn Thủy rất nhạy cảm phát hiện ra ý tứ trong câu nói của anh.

Cô có chút tức giận với người đàn ông này, thật sự là càng ngày càng quẫn chặt.

“Được rồi, không trêu em nữa, em sẽ không quên kế hoạch hôm nay chứ, hôm nay chúng ta đi xem đồ trang sức, (trong cv là “tạo hình” n ta nghĩ để thế này hợp hơn ;_;) thuận tiện đi lấy lễ phục?”

Anh rất tự nhiên lại gần cô, vòng tay ôm chặt lấy eo nhỏ nhắn của cô, dường như hai người là một đôi tình nhân rất thân mật.

Hơi thở nồng đậm nam tính vây quanh khiến cô cảm thấy khó thở, trên người anh luôn có một loại hương vị đặc biệt, không nói được là mùi nước hoa hay là mùi thuốc lá, bất giác thô, ngược lại cũng thật dễ chịu, làm cho Hàn Thủy đầu óc choáng váng, cô vận vẹo thân thể, ý đồ muốn thoát ra khỏi ngực anh.

“Nơi này chỉ có hai chúng ta, tiên sinh Tư Khấu không cần phải diễn kịch nữa.”

Từ khi tin tức đính hôn được tuyên bố tới nay, người đàn ông này càng ngày càng làm càn, lý do thì lại rất chính đáng: anh là vị hôn phu của cô, vì vậy hai người phải diễn thật tốt cảnh hai người yêu nhau nồng thắm mới không khiến người khác hoài nghi, vì kế hoạch nên cô không thể không phối hợp với anh ta.

Có nhiều lần Hàn Thủy thật sự hoài nghi người đàn ông này có phải hay không cố ý làm như vậy để chiếm tiện nghi của cô, nhưng khi nhìn lại danh sách tình sử của anh, lại cảm thấy người này đối với bất kỳ một phụ nữ xinh đẹp nào đều dịu dàng, thậm chí còn sẵn sàng rất nhiệt tình, chính mình chẳng qua chỉ là một cô gái mới lớn, chắc anh sẽ không coi trọng mình lắm đâu. (...chị ngây thơ thật ==)

Tư Khấu Ngọc nắm chặt tay lại, sau đó rất biết nghe lời buông cô ra, “Thật ngại quá, nhất thời nhập diễn quá sâu.” (a lại chém r :v)

Anh cười như không cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dần dần trở nên đỏ bừng, xem ra cô nhóc này đã dần dần thông suốt.

Hàn Thủy xấu hổ ho khan, cầm lấy túi xách, liếc anh một cái, “Như thế nào còn không đi?” Sau đó dẫn đầu đi ra khỏi phòng làm việc.

“Tuân mệnh, phu nhân thân ái của tôi.”

Tư Khấu Ngọc đi sau cô, trên khuôn mặt trước sau vẫn cười vô hại bỗng hiện lên hơi thở nguy hiểm. (amen, chỉ tự cầu phúc ỉnh đi)

Hai người đều phải đi lấy lễ phục đính hôn nên liền đi chung xe của Tư Khấu Ngọc đến một câu lạc bộ tư nhân.

Cảnh vật trong câu lạc bộ tư nhân này rất đẹp và thanh tịnh, tuy bên trong không có nhiều khách nhưng đều nhìn ra được bọn họ là người rất có tiền và địa vị.

Cho dù Hàn Thủy ít khi đến những nơi như thế này, cũng biết những người đến đây đều có thân phận không tầm thường.

Cô nghiêng đầu nhìn xung quanh, bĩu môi, cũng chỉ là một bộ lễ phục mà thôi, người kia đúng là bỏ ra nhiều tiền như vậy làm gì? Nếu là cô, chỉ cần chọn một bộ, trả tiền là OK, làm gì mà tốn kém thế? (hic đoạn này ta chém ==)

“Sao vậy? Đang suy nghĩ gì thế?” Một bàn tay của Tư Khấu Ngọc rất tự nhiên ôm eo nhỏ của cô, đầu hơi cúi, nói nhỏ bên tai cô, một động tác đơn giản, lại có vẻ như hai người đang thân mật khăng khít.

Hàn Thủy vô thức muốn tránh thoát, lại nghĩ đến điều lệ của hiệp ước, ở trường hợp công cộng, hai người được phép ôm hôn.

Cô cảm thấy rất kì quái, ánh mắt người này là ra-đa sao? Hay là do biểu hiện nghi ngờ của cô hiện ra rõ ràng thế sao? Cho dù là Dự Hàm Phạm lớn lên cùng cô cũng không thể nhìn ra được cô khác thường mà người đàn ông này lại dễ dàng nắm bắt được suy nghĩ của cô.

“Tôi đang nghĩ, tôi không cần phải thanh toán một nửa hóa đơn sao?” Giọng nói của cô có chút rầu rĩ, tuy rằng ở trong mắt mọi người cô là một tiểu thư rất có tiền, nhưng từ trước tới nay cuộc sống của cô đều rất mộc mạc giản dị, hơn nữa, phần lớn tài sản của cô đều thuộc dạng bất động sản, dùng đến tiền mặt thật sự rất ít.

Mấy ngày nay, bọn họ đặt lễ phục đều là loại sang trọng, đi câu lạc bộ cũng là chỗ sang nhất, trang sức cũng toàn loại đắt tiền, tất cả đều là Tư Khấu Ngọc bỏ tiền ra, cô thật đúng là chưa phải bỏ ra một đồng nào, thân là một đối tác, trong lòng cũng có chút áy náy.

Tư Khấu Ngọc nghe vậy cười to, sau đó vô cùng thân thiết cọ cọ mũi cô, thấp giọng nói: “Tốt, vậy em định làm như thế nào?” Trong mắt nhưng lại có bốn cột.

Người này rõ ràng biết cô không có bao nhiêu tiền dư, Hàn Thủy có chút thẹn quá hóa giận, muốn phát hỏa lại thôi, chỉ có thể rầu rĩ nói: “Trước hết có thể ghi giấy nợ được không?”

Tư Khấu Ngọc sững sốt, lập tức cười to.

Cô nhóc này thật là đáng yêu, từ trước tới nay khi đi hẹn hò cùng phụ nữ đều là anh bỏ tiền ra, mà anh cũng cảm thấy đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, mà những người phụ nữ kia thì chỉ biết hưởng thụ, còn chưa từng có một cô gái nào muốn cùng anh chia sẻ gánh nặng về tiền bạc như vậy.

“Cười, cười nữa đi, coi chừng tôi đánh anh.” Hàn Thủy dậm chân một cái, ngưỡng ngừng lớn tiếng mắng anh, trong lòng vừa thẹn vừa giận, tay nhỏ bé tìm được chỗ thịt mềm nơi eo anh, tính véo mạnh xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn là thần sắc nửa ngưỡng ngừng nửa tức giận, cái miệng nhỏ nhắn bất mãn mím chặt, so sánh với bộ dáng lạnh lùng thường ngày, lại thêm vài phần quyền rũ của phụ nữ mà vẫn còn nét ngây thơ của thiếu nữ.

Tư Khấu Ngọc nhìn thấy cảnh này, trong mắt không khỏi tối sầm.

Hàn Thủy nhìn thấy thần sắc khác thường của anh, không hề có đùa giỡn, giờ phút này anh đã thu hồi bộ dạng cột nhà thường ngày, ít đi vài phần lưu manh, nhiều hơn vài phần nam tính, trong lòng cô run lên, mới phát hiện hành vi của cô đối với anh đã quá mức thân mật, có chút mất tự nhiên buông tay, luống cuống quay đầu đi.

Tư Khấu Ngọc nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, lông mi dài cong vút có chút rung rung, trêu chọc lòng anh có chút ngứa ngáy, dường như không yên lòng nói: “Tốt, trước hết ghi vào giấy nợ, về sau nhớ trả đủ đấy.”

Về phần trả cái gì, tất nhiên là do anh quyết định. (chị lại đem bán mình lần 2 :v)

“Hừ, nợ thì nợ, anh yên tâm, tôi sẽ trả đủ.” Tính tình trẻ con của cô lại bộc phát, phùng hai má cãi lại, giống như một màn xấu hổ vừa rồi không hề có.

Tư Khấu Ngọc nhìn cô, không nói, sùng nịch cười một tiếng.

Hàn Thủy kiều ngạo liếc anh một cái, buông tay anh ra, tự mình đi về phía trước, tất cả trông như đều rất bình thường, nhưng chỉ có Hàn Thủy tự mình biết, cô vì vậy mà mới thở phào nhẹ nhõm. Thật là gặp quý, mình mới vừa rồi đối với Tư Khấu Ngọc cười có phản ứng, nhịp tim cũng như đập lỡ một nhịp.

Tiếp đãi bọn họ chính là bà chủ của câu lạc bộ này, hình như là chỗ quen biết cũ với Tư Khấu Ngọc, vừa thấy họ cái gì cũng không nói, chỉ khẽ cười, bà chủ xinh đẹp liền bước tới dắt tay Hàn Thủy, đối với Tư Khấu Ngọc dịu dàng cười nói: “Vị này chính là tiểu thư Hàn Thủy phải không?”

Tư Khấu Ngọc mỉm cười gật đầu một cái.

Hàn Thủy nhìn hành động quen thuộc giữa hai người bọn họ, không khỏi thán mắng, cũng không biết cái người hoa tâm này có phải hay không mang quá nhiều phụ nữ đến đây, hay là bà chủ xinh đẹp này cũng là một trong những tình nhân cũ của anh ta nữa. (Saki: chị ghen đấy à?; HT: ai thèm!)

“Tiểu thư Hàn Thủy ngoài đời so với trong báo chí còn đẹp hơn rất nhiều, tôi với Tư Khấu Ngọc là bạn bè quen biết rất lâu rồi, nếu như tiểu thư Hàn không ngại, có thể gọi tôi một tiếng chị Như.” Chị Như cũng chưa được tính là một mỹ nữ đẹp nhất nhưng toàn thân lại tỏa ra hương vị nồng đậm của phụ nữ, đặc biệt là nụ cười dịu dàng khiến cho người khác cảm thấy rất thoải mái.

Hàn Thủy quay ra nhìn Tư Khấu Ngọc một chút, người này tùy ý dựa vào ghế sa lon, gật đầu bảo: “Chị Như là người mình, không cần quá câu nệ.”

Cái gì gọi là người mình, lời này giống như nói cô là một người keo kiệt vậy, Hàn Thủy có chút đỏ mặt.

“Chị Như.” Dù sao ở bên ngoài cũng nên giữ mặt mũi cho Tư Khấu Ngọc, Hàn Thủy kêu một tiếng.

Chị Như liếc Tư Khấu Ngọc đang cười, chỉ thấy nụ cười của người này rất đáng đánh đòn.

Ai biết là thật hay giả đây?

“Chị Như, cô nhóc không có hương vị nữ nhân này giao cho chị đấy.” Tư Khấu Ngọc dặn dò.

Hàn Thủy lập tức trừng mắt nhìn anh một cái, cái người này dám nói cô không có hương vị nữ nhân sao, đợi lát nữa xem cô làm sao giáo huấn anh ta một chút, dám ở trước mặt người ngoài bêu xấu cô.

Chị Như bật cười, dắt Hàn Thủy đi vào buồng trong.

Cứ tưởng rằng phòng khách bên ngoài đã được trang bị đầy đủ sang trọng, không nghĩ tới khi vào gian phòng bên trong mới phát hiện nơi này thật sự là thiên đường của phái nữ, không gian riêng tư tĩnh mịch, trong không khí thoang thoảng một mùi hương nhẹ nhẹ dễ ngửi, khiến cho tâm người ta rất dễ chịu, sáng khoái.

“Chị Như, hôm nay bọn em đến chỉ để xem đồ trang sức.” Khóe miệng Hàn Thủy có chút co quắp.

Chị Như cười cười, “Chị biết nhưng đây là thiếu gia Tư Khấu đặc biệt dặn dò, hơn nữa đối với em cũng rất có lợi, hôm nay hãy để bản thân được thả lỏng đi nào.”

Không thể từ chối được, Hàn Thủy không thể làm gì khác hơn là nghe theo, thật ra thì trong lòng cô đang rất đau, cứ tưởng chỉ là giải quyết xong rất nhanh, lại không nghĩ tới sẽ lãng phí hết một buổi chiều của cô, trời mới biết trong phòng làm việc đang có một đồng văn kiện đang chờ cô, một đồng chuyện đang chờ cô giải quyết đây.

Những thứ oán niệm này của cô rốt cuộc biến mất sau khi cô ngâm mình vào bồn tắm mát xa, quả nhiên tắm là cách hữu hiệu nhất khiến con người buông lỏng thần kinh, giống như tất cả những chuyện phiền lòng đều không cánh mà bay.

Thời điểm cô khoác áo choàng tắm đi ra, chị Như đã thay xong đèn xông hương tinh dầu, sửa sang lại giường mát xa cẩn thận tỉ mỉ.

“Thế nào, cảm thấy thoải mái hơn chưa? Hiện tại em lên đó nằm đi.” Chị Như nhìn cô, gương mặt tuy còn chút non nớt nhưng rất xinh đẹp, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, Tư Khẩu Ngọc người này luôn luôn thích những người phụ nữ có thân hình nóng bỏng, thành thực, từ lúc nào lại thay đổi khẩu vị rồi, nhưng cô thật sự rất thích cô gái này, cô ấy không hề giống với những người phụ nữ kia.

Hàn Thủy ngoan ngoãn bò lên giường rồi nằm lỳ trên đó, mặc dù đối với việc Tư Khẩu Ngọc tự động quyết định theo ý mình có chút tức giận, nhưng trước mặt chị Như cô lại không phát giận được, người phụ nữ này nhìn qua thì rất nhu nhược nhưng lại có một đôi mắt khiến người khác rất khó cự tuyệt cô.

“Cởi áo choàng tắm ra.”

Mặt Hàn Thủy lập tức đỏ lên, hai mắt đang nhắm chặt bỗng mở choàng, “Tại sao?” Mặc dù đều là phụ nữ với nhau nhưng cô cũng không có thói quen lỏa thể trước mặt phụ nữ, thật rất xấu hổ.

Chị Như nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Hàn Thủy, rốt cuộc không nhịn được bật cười, “Tiểu thư Hàn chẳng lẽ chưa một lần đi spa sao?”

Hàn Thủy không lên tiếng, cô xác thực chưa đi spa bao giờ, tuổi của cô còn nhỏ, hơn nữa từ lúc hiểu chuyện đến nay, học tập và cừu hận đã chiếm hết lòng của cô, mặc dù cô mới chỉ là một thiếu nữ nhưng lại chưa từng được hưởng thụ một cuộc sống mà mọi cô gái nên có, cho dù chỉ là đi shopping, cô cũng chỉ mua đúng thứ mình cần rồi vội vã quay về, chưa từng được hưởng thụ cái tư vị được đi dạo phố cùng với bạn bè cùng phái.

Mà thật đáng buồn hơn chính là cô căn bản không có một người bạn nào cùng phái nữ.

Một đôi tay khoác lên vai cô, âm thanh của chị Như giống như là sóng nước dập dờn bỗng bình lại nhu hòa, “Không cần lo lắng, chúng ta đều là phụ nữ mà.”

Hàn Thủy im lặng cởi áo choàng tắm ra, phơi bày thân thể thon dài hơi gầy, làn da bởi vì vừa mới tắm xong mà trắng trong suốt động lòng người, mơ hồ lộ ra chút màu hồng hồng, là điển hình của tuổi trẻ khỏe mạnh.

Chị Như thầm khen một tiếng, bôi dầu vào tay, chậm rãi bôi lên da thịt bóng loáng của cô, vừa nhẹ nhàng xoa bóp, vừa nói chuyện phiếm với cô, cho đến khi thân hình cứng ngắc của Hàn Thủy dần dần thả lỏng

7. Chương 7: Chương 4

Từ đó , trong thành phố B nổi lên lời đồn nhị tiểu thư nhà họ Hàn hẹn hò với thiếu gia Tư Khẩu Ngọc, khiến cho ai cũng ngạc nhiên rồi lại cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, hai người đều xuất thân từ nhà giàu có, một người có biệt danh “Xà mĩ nhân”, một người là thiếu gia nổi tiếng phong lưu, hẹn hò đường như cũng là chuyện bình thường. Chỉ là không biết, trong hai người họ, ai mạnh hơn ai mà thôi.

Ném tờ báo xuống mặt bàn, Hàn Thủy xoa mi tâm, phân phó trợ lý, “Đem đồng này ra ngoài đi, về sau không cần đem những thứ như thế này đến nữa.”

Không ai muốn cuộc sống riêng tư của chính mình lại bị đám chó săn kia săn lùng không tha, càng không có tâm tình mỗi ngày vừa mở quyển tạp chí ra đã thấy truyền thông đưa tin, phỏng đoán chuyện của mình và một người đàn ông.

Cái này cũng coi như là cô vì miếng cơm của mấy tay phóng viên góp một viên gạch vậy nhưng lạ là thái độ của Cam Chi Ngư và mấy trưởng bối trong Hàn thị lại ngầm thừa nhận việc này, thậm chí có vài người còn trong tối ngoài sáng bảo cô phải giữ chặt Tư Khẩu Ngọc.

Ngẫm nghĩ một chút lại thấy thật buồn cười, cô lúc nào đã trầm luân đến mức phải đi bám áo đàn ông thế này? Chẳng lẽ mấy lão già kia sợ rằng cái cây to Tư Khẩu Ngọc này cô trèo không nổi?

Mà Cam Thiên San lúc này lại đang nhàn hạ thoải mái tình yêu của cô ta.

Số mệnh sao lại không công bằng như thế?

Người trợ lý đáp một tiếng, yên lặng thu thập đồ đạc rồi đi ra ngoài.

Một lúc sau người trợ lý lại đi vào, trên tay cầm một bó hoa hồng to, kiêu diễm ướt át, bên trong kẹp một tấm thẻ bằng gỗ mộc mạc, từ xa có thể nhìn thấy trên mặt thẻ được viết mấy chữ đẹp như rồng bay phượng múa.

“Vứt đi.” Hàn Thủy hung hăng hất xì mấy cái, mặt mũi nhăn nhó, hoa hồng gì mà xịt nhiều nước hoa thế, muốn cô sặc chết sao?

“Tiểu thư, không nhìn qua chữ trên thẻ sao?” Trợ lý có chút do dự hỏi.

“Không cần.” Hàn Thủy cúi đầu lật xem văn kiện, không muốn lãng phí thời gian vào những việc vô vị như vậy, về phần trên tấm thẻ đó viết cái gì, cô không cần nhìn cũng biết là mấy câu tình cảm sến súa..., cô không muốn xem, cũng không có hứng thú xem.

Không thể không nói, thủ đoạn theo đuổi phụ nữ của Tư Khẩu Ngọc rất cao, muốn lãng mạn có lãng mạn, muốn sủng có sủng, muốn đẹp dễ quý giá có đẹp dễ quý giá, người phụ nữ được anh ta theo đuổi đều có cảm giác mình chính là một nàng công chúa cao quý. Anh ta biết rất rõ tâm lý phụ nữ, hiểu được thế nào là yêu thương phụ nữ đúng cách, hơn nữa rất biết bày ra sức quyến rũ của mình đúng lúc, phụ nữ bình thường rất khó cự tuyệt một người đàn ông như vậy, huống hồ bề ngoài anh ta lại đẹp trai như vậy. Đáng tiếc, cô là Hàn Thủy, là một người lạnh lùng, làm tất cả chỉ vì bản thân mình, cho nên cô sẽ không bao giờ động tâm với anh ta, từ chuyện của bố mẹ mà cô đã rút ra được một đạo lý, tình yêu cũng giống như bày binh bố trận, kẻ nào động tâm trước thì chết trước.

Trợ lý đã đem bó hoa ra ngoài xử lý, trong văn phòng khôi phục lại sự im lặng vốn có.

Hàn Thủy ngẩng đầu lên từ đồng văn kiện, đưa tay ra vuốt ve quyển lịch đặt trên bàn, trên đó trống trơn không hề có một ghi chú nào, không phải là trí nhớ của cô quá tốt mà là cô luôn biết mình phải ghi nhớ những gì.

Mấy ngày nữa là lễ đính hôn của Dự Hàm Phàm.

Ánh mắt của cô có chút hoảng hốt, trong lòng ngoài khổ sở còn có một cảm giác không nói ra được, chính là cảm giác trống rỗng, loại cảm giác này đã từng xuất hiện lúc mẹ cô qua đời, và bây giờ nó lại xuất hiện lần nữa, loại cảm giác trống rỗng này làm cho người ta thật khó chịu, nó giống như một cái động đen tối sâu không thấy đáy, dường như nó có thể cắn nuốt tất cả.

Hàn Thủy cắn môi, nhìn chăm chăm vào quyển lịch bàn, trong mắt không có tiêu cự.

Cho đến khi có người nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, cô mới cả kinh thiếu chút nhảy dựng lên, kéo cô từ thế giới ảo tưởng ra.

Tư Khẩu Ngọc đứng ở bên cạnh cô, bóng dáng cao lớn chặn hết ánh sáng mặt trời chiếu từ ngoài vào cửa sổ, trên mặt cô còn lưu lại vẻ lo lắng, mà Tư Khẩu Ngọc đứng ở chỗ ngược sáng, trừ một đôi mắt phát sáng rạng rỡ, nét mặt hoàn toàn mơ hồ, khiến người khác không nhìn ra tâm tình của anh bây giờ.

“Sao anh lại tới đây?” Hàn Thủy nháy mắt mấy cái, rất nhanh điều chỉnh lại tâm trạng của mình, trong lòng lại thầm oán trách trợ lý thế mà không thông báo trước cho cô mà lại để anh ta tùy tiện tiến vào, dù là lấy lòng cũng không cần đến mức thế chứ? Ở đây ai là cấp trên hả? Xem ra lần này phải giáo huấn lại trợ lý thật tốt mới được.

“Đã đến buổi trưa nên tôi đến đón em đi ăn cùng, như thế nào, hôm nay em không nhận được hoa sao?” Tư Khẩu Ngọc vừa hỏi vừa quan sát xung quanh. Phòng làm việc của cô được trang trí rất đơn giản, không hề có một đồ trang trí nữ tính nào, càng không có mấy bó hoa được anh gửi tới mấy ngày qua.

Hàn Thủy quay lưng đi, nhanh chóng sửa sang lại tài liệu trên bàn làm việc, “Nhận được, chỉ là tôi cảm thấy mùi quá nồng nên đã bảo trợ lý đem đi chỗ khác rồi.”

“Thật sao? Sao em không nói cho tôi em sợ mùi hoa nồng?” Tư Khẩu Ngọc không giống thường ngày có chừng mực mà dừng lại, hoặc là không muốn hiểu.

Bàn tay đang sắp xếp tài liệu dừng lại một chút, trong lòng cô có chút phiền não, nghĩ thầm anh chẳng qua chỉ là bạn trai giả vờ của tôi thôi, có cần nghiêm túc như vậy không? Nhưng xuất phát từ lễ phép, âm thanh của cô vẫn rất bình tĩnh, “Quên mất.”

“Hả? Quên mất?” Âm thanh Tư Khẩu Ngọc không chút để ý mang theo đùa cợt.

Điều này làm cho tính khí của Hàn Thủy lại bộc phát, người này dựa vào cái gì mà dùng loại giọng điệu đó nói chuyện với cô, dựa vào cái gì?

“Tiên sinh Tư Khẩu, tôi nghĩ anh quản hơi nhiều rồi đó.” Âm thanh của cô trở nên lạnh như băng, “Anh đi ăn trưa một mình đi, tôi đau đầu không muốn đi.”

“Thật sao? Tại sao lại đau đầu?” Tư Khẩu Ngọc vẫn truy vấn không buông.

Hàn Thủy nhịn xuống xúc động muốn ném tập văn kiện xuống bàn, ầm ầm hỏa khí, “Đau đầu là đau đầu, ở đâu ra nhiều chuyện vậy?”

Chiếc ghế cô đang ngồi bỗng bị quay lại, Tư Khẩu Ngọc đặt hai tay lên tay vịn ghế, thân hình cao lớn cúi xuống khiến Hàn Thủy không thể không tận lực dựa người về phía sau. Cô cau mày, khuôn mặt trắng nõn lộ vẻ không vui.

Ngón tay Tư Khẩu Ngọc giơ lên muốn vén mấy sợi tóc đang tán loạn trên mặt cô lại bị Hàn Thủy quay đầu tránh né, ngón tay Tư Khẩu Ngọc liền cứng ngắc dừng ở giữa không trung.

“Em đang rất không ngoan đấy.” Giọng nói của anh vẫn bình tĩnh như trước, dáng vẻ vẫn rất tao nhã nhưng trong lơ đãng, toàn thân lại phát ra uy áp khiến cho Hàn Thủy cảm giác không được tự nhiên.

Cô trừng anh, cười nhạt, “Tôi ngoan hay không hình như cũng không liên quan gì đến anh, đừng quên quan hệ của chúng ta bây giờ.”

Cô lại lần nữa nhấn mạnh quan hệ hợp tác giữa hai bọn họ chính là muốn cho người đàn ông này hiểu được, ở trước mặt công chúng, bọn họ là một đôi trai gái đang yêu đương ân ái, nhưng khi ra khỏi ánh mắt người ngoài, anh ta không có quyền can thiệp vào chuyện của cô.

Tư Khẩu Ngọc cười cười, “Tôi đương nhiên rõ quan hệ của chúng ta.”

Hàn Thủy kéo kéo khóe miệng, mặt không chút thay đổi, “Biết là tốt rồi, một khi đã như vậy thì cuộc hẹn hôm nay lên hủy bỏ đi, giờ anh có thể buông ra được chưa?”

Tư Khẩu Ngọc cũng không buông ra theo lời cô mà nhìn vào mắt cô thật sâu, đôi mắt này trong suốt xinh đẹp là thế, nhìn vào mắt cô thậm chí còn có thể thấy được bóng dáng phản chiếu của anh, nhìn như thế nào cũng là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, vậy tại sao lòng của cô lại cứng hết sắt đá? Chẳng lẽ chỉ khi đối mặt với người đàn ông kia thì cô mới mềm lòng thôi sao? Vừa rồi rõ ràng khi anh tiến vào, động tác tuy rằng không mạnh nhưng cũng không đến mức không hề phát ra tiếng động, thế mà người phụ nữ trời sinh luôn cảnh giác như mèo này lại sững sờ mất hồn, không cảm giác được có người vào phòng.

Trong một khắc kia, anh thấy được ở trong mắt Hàn Thủy là trống rỗng và ưu thương, tất cả đều dành cho người đàn ông kia, một người đàn ông sắp trở thành chồng của người khác, mà mặc kệ Tư Khẩu Ngọc anh làm gì cô cũng không để ý tới.

Tuy rằng anh cũng chưa bao giờ hy vọng rằng phụ nữ sẽ thật tâm với anh mà không phải vì tiền nhưng khi gặp được cô, anh lại phát hiện mình không thể nhẫn nhịn được khi cô không để ý tới mình. Có lẽ đây chính là lòng hư vinh của đàn ông đi.

Có đôi lúc anh thật muốn lột da cô ra để xem bên trong lòng cô có cái gì mà lại cứng như vậy. Nghĩ như vậy đầu của anh lại càng cúi thấp xuống, cho dù là diễn trò, anh vẫn cảm giác được bản thân bị cô mãnh

liệt hấp dẫn, dù trong lòng cô có người khác thì sao? Anh lại càng khát vọng có được cô hơn, đây có tính là bệnh chung của đàn ông không?

Hàn Thủy muốn điên rồi, quả nhiên là đàn ông không đáng tin. Dù đã ký hiệp ước hay đã thề son sắt là sẽ tôn trọng cô vậy mà nhìn tình hình bây giờ lại muốn hôn cô, anh ta xem cô là cái gì? Con mồi hay sủng vật?

“Tránh ra, đừng để tôi tát anh.” Cô lấy tay che đi miệng nhỏ nhắn của mình, ánh mắt tràn ngập đề phòng.

Tư Khấu Ngọc giật mình hồi phục lại tinh thần, nhìn cô cẩn thận đề phòng mình như vậy, hành động lại có chút trẻ con khiến anh vừa buồn cười lại vừa khó chịu, Tư Khấu Ngọc anh còn chưa đem lại niềm vui cho giai nhân thì đã bị nghi ngờ?

“Em nghĩ rằng tôi muốn hôn em sao?” Anh lại khôi phục lại bộ dáng bất cần đời, dường như phản ứng của cô khiến anh thấy buồn cười.

Hàn Thủy buông tay xuống, giọng nói lạnh như băng, “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Hàn Thủy, tin hay không, sẽ có một ngày em cầu mong được ở bên tôi không rời?” Ngữ khí chắc chắn mà cuồng ngạo.

Hàn Thủy hừ lạnh một tiếng, “Tư Khấu Ngọc, không biết loại tự tin, à không, là tự phụ và tự đại này của anh lấy từ đâu ra vậy?”

“Chẳng phải chỉ cần em thử là biết sao?” Mắt anh đầy thâm ý, trên mặt là nụ cười lưu manh vô cùng đáng giận.

Hàn Thủy còn muốn phản kích lại bị một khuôn mặt phóng đại trước mắt làm cho hoảng sợ. Trên môi có thứ gì ẩm ướt chạm vào, không đợi cô cảm giác được là cái gì đã biến mất.

“Anh.....” Cô thở hổn hển, mặt lập tức đỏ lên, người này thật không biết xấu hổ, cư nhiên hôn trộm mình.

Tư Khấu Ngọc buông cô ra, đứng thẳng thân hình, một nửa khuôn mặt được ánh mặt trời chiếu sáng, một nửa chìm trong bóng tối, biểu tình cười như không cười.

“Đây chỉ là một trừng phạt nho nhỏ dành cho em mà thôi.”

Người đàn ông này thật có năng lực điên đảo thị phi*, mắt Hàn Thủy đã muốn phun ra lửa rồi.

*Ý nói anh có bản lãnh nói đen thành trắng, trắng thành đen ạ

“Đừng nhìn tôi như vậy, em cũng có thể coi đây là tôi tốt bụng nhắc nhở em, nhớ, vĩnh viễn không nên bày ra bộ dáng băng thanh ngọc khiết, trinh tiết liệt nữ trước mặt đàn ông, như vậy chỉ càng kích thích dục vọng chiếm hữu và đùa bỡn của đàn ông mà thôi.”

Hàn Thủy yên lặng, người đàn ông này không chỉ da mặt dày, công phu miệng lưỡi cũng rất lợi hại, cô thật không phải đối thủ của anh.

“Thế nào? Sợ rồi?” Ánh mắt anh nhìn cô như nhìn một cô gái nhỏ ngây thơ.

Tính háo thắng của Hàn Thủy lại nổi lên, “Hừ, sao tôi phải sợ anh? Tuy anh là một người xuất sắc nhưng ta không hi vọng sẽ lại phát sinh chuyện như thế này.” Cô muốn cảnh cáo anh không được chiếm tiện nghi của cô nữa.

Tư Khấu Ngọc cười cười, “Được rồi, nhưng nếu là ở trước mặt công chúng thì tôi vẫn sẽ làm theo hiệp ước, tuy rằng tôi đối với cô gái nhỏ chưa dứt sữa cũng không cảm thấy hứng thú nhưng tất cả cũng chỉ vì lợi ích đôi bên mà cố gắng thôi.” Nói xong, giống như vô tình mà cố ý đánh giá, tuy thân thể cô không phải đặc biệt đầy đặn nhưng lại có một bộ ngực no tròn vênh cao.

“Anh....” Hàn Thủy tức giận, theo bản năng co rụt người lại, cố gắng không ưỡn ngực ra, lại nhìn thấy trên mặt anh dào dạt ý cười.

Tại một khắc này, cô thật sự hoài nghi, lựa chọn hợp tác với một người đàn ông như vậy, có phải giống như vừa leo ra khỏi hố lửa lại rơi vào ổ sói hay không? (chuẩn =)))

Cuối cùng Hàn Thủy vẫn đồng ý đi ăn cùng Tư Khẩu Ngọc, đã diễn thì phải diễn cho chót, dù sao cô cũng muốn ăn mà, cô tự an ủi chính mình như thế cũng tuyệt đối không thừa nhận rằng sự thật cô không thể từ chối người đàn ông này được.

Một đôi trai gái ngoại hình xuất sắc, lại là nhân vật chính trong mấy scandal gần đây, cùng nhau xuất hiện tại nơi công cộng, đảm bảo là 200% mọi người đều quay đầu nhìn.

“Là anh cố tình chọn đại sảnh phải không?” Cô ưu nhã ngồi xuống, rõ ràng cảm giác ánh mắt từ bốn phía đều đổ dồn về phía này, loại cảm giác này khiến cô cảm thấy rất chán ghét, hơn nữa đảm bảo ngày mai tin tức tình cảm của bọn họ sẽ được lên trang nhất.

Tuy rằng đây là một phần trong kế hoạch nhưng mà người đàn ông này cũng quá phách lối đi, nếu thật sự có một ngày bọn họ mỗi người một ngã, anh thân là một người đàn ông còn dễ nói, mà cô, mang danh từng là bạn gái của một công tử phong lưu thì thử hỏi có người nào muốn lấy cô? (chị yên tâm là k có chuyện đó đâu :v)

Cho tới bây giờ Hàn Thủy mới nhận ra được điểm này, thì ra chính mình vẫn luôn suy nghĩ quá đơn giản. (giờ mới nhận ra bị lừa hả chị ==)

“Hiệu quả như vậy rất tốt còn gì, chẳng lẽ em lại sợ?” Tư Khẩu Ngọc nhấp một ngụm rượu, cười gian giống hệt một con mèo ăn trộm được cá.

Hàn Thủy không nói gì trừng anh, kế hoạch này là cô nghĩ ra, người cũng là cô chủ động tìm, muốn nói hối hận cũng không thể. Quên đi, Dự Hàm Phàm cũng sắp đính hôn rồi, danh dự của cô cũng không còn quan trọng nữa.

“Đừng nói với tôi bây giờ em mới nghĩ đến danh dự của mình chứ?” Anh giống như nhìn thấu được suy nghĩ của cô.

Hàn Thủy lại cảm thán không chỉ phụ nữ mới có giác quan thứ sáu nhạy bén mà giác quan thứ sáu của đàn ông còn cường đại và đáng sợ hơn. (e k có giác quan thứ 6 nè ;_;))

“Đây mới chỉ bắt đầu mà thôi. Nếu em hối hận thì rút lui vẫn còn kịp.” Âm thanh của anh trầm thấp, biểu tình dịu dàng, trong ánh mắt lại nhanh chóng thoáng qua một tia quỷ dị.

“Không cần kích tôi, trong từ điển của tôi không bao giờ có hai chữ ”hối hận“.” Cô cười tủm tỉm, chỉ có Tư Khẩu Ngọc ngồi đối diện mới nhìn thấy trong mắt cô là khiêu khích và quật cường.

“Hi vọng như thế.” Ánh mắt của anh lưu luyến nhìn hai má trắng nõn, đôi môi đỏ au của cô rồi thản nhiên cười cười, đây là lần cuối cùng anh cho cô cơ hội để rút lui, nếu cô đã cự tuyệt thì nên thừa nhận tất cả hậu quả, cùng với anh.....

“E hèm.” Thời điểm không muốn trả lời, Hàn Thủy luôn nhún vai rồi cắt đứt chủ đề này.

Lúc này phục vụ đã đưa bữa trưa của hai người lên, của Tư Khẩu Ngọc là cơm bò bít tết, mà của Hàn Thủy vẫn là cơm trộn và canh gà như trước. (hic edit đoạn này đúng lúc đói, thèm quá T.T)

“Tôi phát hiện mỗi lần đi ăn cùng tôi em đều gọi hai món này, chỉ là tò mò mà thôi, thì ra là em thích ăn cơm đến vậy?”

Anh ta ám chỉ cô là một thùng cơm? Hàn Thủy ngoài cười nhưng trong không cười, “Tôi phát hiện mỗi lần anh đều gọi thịt bò, mà lần nào cũng là một món bò khác nhau, như thế nào, kiếp trước anh có thù oán gì với bò sao?” (Saki:e mún ăn cơm thịt bò T.T ; TKN: biến ngay*giữ đĩa bít tết* ; Saki:huhu a bắt nạt e, e méc chị HT *ọt ọt* đối a T^T)

“Miệng lưỡi lợi hại.” Tâm trạng rất tốt nên Tư Khẩu Ngọc chỉ cười cười, anh ưu nhã cắt một khối thịt bò đưa vào trong miệng (Saki:*chảy nc miếng* đối T.T), tư thế của anh rất đẹp mắt, thậm chí cả hành động nhai nuốt thịt bò đều tỏ ra là người có giáo dưỡng, mà khẩu khí cứng chiều sủng nịch vừa rồi cũng rất tự nhiên, khiến lòng người cảm thấy sáng khoái.

Trước đây đối với Dự Hàm Phàm, Hàn Thủy luôn luôn rất hiếu thắng, bất cứ chuyện gì cũng phải thắng, dù tranh cãi bằng miệng cũng không bao giờ để cho người khác chiếm được tiện nghi của mình, bình thường

làm việc cũng khó tránh khỏi có chút kiêu căng ương ngạnh, mà tính tình Dụ Hàm Phàm lại luôn hiền hòa đối với cô, anh chỉ sờ sờ mái tóc của cô mà thở dài bất đắc dĩ nói những câu như “Quý ranh”, “miệng lưỡi lợi hại”

Sở dĩ cô thích món cơm trộn này cũng là vì lần đầu tiên đi chơi cùng Dụ Hàm Phàm, anh đã gọi cho cô món này.

Thay vì nói cô thích món này, không bằng nói rằng cô rất thích cái cảm giác này, được nuông chiều, được nhường nhịn, được yêu thương.

Bất tri bất giác, ánh mắt Hàn Thủy nhìn Tư Khẩu Ngọc trở nên ngây ngô, mà Tư Khẩu Ngọc, người bị cô nhìn, nói đúng hơn là bị coi thành một người khác mà ngấm ngấm, sắc mặt đã đen như đất nồi.

Dao trong tay Tư Khẩu Ngọc bỗng nặng nề cắt một phát xuống đĩa rồi quẹt một đường dài, phát ra tiếng kêu rợn người, thành công kéo được hồn Hàn Thủy về với Trái Đất (hơi ớn n rất hiệu quả :v).

“Thật ngượng ngùng, tôi bị lỡ tay.” Tư Khẩu Ngọc nói dối mà mắt cũng không thèm chớp.

Hàn Thủy nhúu chặt chân mày nhưng lại không biết nói gì, mình đã ngăn người trước mặt anh ta không phải một, hai lần, phải chăng người đàn ông này đã phát hiện ra manh mối gì rồi?

Trong lúc nhất thời hai người im lặng không biết nói gì.

Cho đến lúc món tráng miệng được đưa lên, Tư Khẩu Ngọc lấy cớ đi toilet, lúc đi ra lại dẫn theo một cô diễn viên xinh đẹp, vừa đi vừa trò chuyện, cử chỉ vô cùng thân thiết, việc này lại hấp dẫn bao ánh mắt của khách hàng và phục vụ trong đại sảnh.

Đồ lăng nhăng, đúng là chó không đổi được thói quen ăn cứt* (mô phật đây là nguyên văn của tác giả ta k chém j hết ==), Hàn Thủy thầm mắng.

* : Cầu cải bất liễu cật thỉ: chó không đổi được thói quen ăn phân, tương tự như câu “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời” hay “Đánh chết cái nết không chữa” của Việt Nam mình ấy, hic chị mắng anh ghê thế ==”

Vào giờ khắc này Hàn Thủy có thể hoàn toàn khẳng định là người đàn ông này cố ý, anh ta cố ý khiến cho cô phải khó xử, cố ý ở trước nơi công cộng liếc mắt đưa tình với người phụ nữ khác trước mặt cô, trời biết ngày mai báo chí lại viết lung tung cái gì.

Người đàn ông này thật đáng giận, chẳng qua mình chỉ thất thần có mấy lần trước mặt anh ta mà thôi, anh ta lại dám dùng thủ đoạn ngây thơ lại vô cùng hiệu quả này khiêu khích cô. (Saki: đơn giản mà hiệu quả :v ; HT: *vớ lấy con dao trên bàn* ; Saki: *zot lẹ*)

Anh ta biết rõ, đối với kế hoạch hợp tác này cô rất để ý vậy mà còn cố ý làm ra chuyện này trước mặt cô, quả thực không để cô vào mắt!

Hàn Thủy nhìn bọn họ chằm chằm, trông mắt thiếu chút nữa phun lửa.

Cô hiện tại không biết nên hối hận khi chính mình tìm được một người đàn ông khó kiểm soát như vậy, hay nên thấy may mắn vì người đàn ông này đồng thời có thù tất báo, nếu bây giờ mà là thời cổ đại thì tốt biết mấy nhưng đáng tiếc không phải. (đoạn này ta chém ==)

Người đàn ông chết tiệt, dám dùng chiêu này để trả thù cô.

Tay cầm thìa của Hàn Thủy giờ phút này đã trắng bệch, lúc này cô không thể xúc động, chỉ có thể ra sức giả bộ một người mù, dịu dàng ngồi tại chỗ, dịu dàng nhìn bọn họ tình chàng ý thiếp, thân mật chuyện to chuyện nhỏ, liên tục cười cười, cho đến khi hai người đã nói đủ, cô diễn viên kia mới cùng người trợ lý hôn hờ rời đi.

Lại nói cái cô diễn viên đó đáng người cũng không tệ, trước sau có lỗi có lôm, da thịt trắng như tuyết, toàn thân đều tỏa ra hương vị mê người, ngay cả Hàn Thủy cũng cố ý nhìn lướt qua bộ ngực của cô ta, sau đó lại nhìn bộ ngực hơi nhấp nhô của mình, trầm mặc.

Tư Khấu Ngọc giống như lưu luyến không rời nhìn người đẹp rời đi, cho đến khi không còn thấy bóng dáng mới chậm rãi quay lại chỗ ngồi, cả người giống như quả bóng được bơm đầy khí, tinh thần sáng láng.

“Tư Khấu Ngọc! Anh thật quá đáng, chẳng lẽ anh muốn đơn phương chấm dứt khế ước sao?” Hàn Thủy cực kỳ tức giận, cổ găng đờ thấp âm thanh, mặt có chút hung tợn.

Tư Khấu Ngọc khiêu mi, “Em thì được phép nghĩ đến người đàn ông khác còn tôi lại không được nói chuyện với người phụ nữ khác sao?”

“Anh ấy không phải là người đàn ông của tôi, tôi chỉ coi anh ấy là bạn thôi.” Người đàn ông này thật quá nhỏ mọn, không chịu nhường nhịn phụ nữ gì cả.

“Hả? Bạn bè? Vậy thì tôi đây cũng là tán gẫu cùng bạn bè, không được sao? Chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn* à?” Anh chính là chờ câu nói này, Tư Khấu Ngọc cười thâm, cô gái này đích thực cần phải dạy dỗ lại, luôn gò bó ép buộc anh trong khi cô thì lại thoải mái nghĩ đến gã đàn ông khác, anh thân là một người đàn ông bình thường làm sao sẽ thoải mái đây?

* () - (Chỉ hứa châu quan phóng hỏa, bất hứa bách tính điểm đăng): liên quan đến một điển cổ thời Bắc Tống, tức là chỉ cho quan viên phóng hỏa, nhưng không cho phép dân thường đốt đèn, thể hiện phần nào tính bất bình đẳng trong câu chuyện về “đặc quyền đốt lửa” của thời phong kiến.

“Vô sỉ!” Hàn Thủy tức giận nhưng cũng đã thua, người đàn ông này có phải là địch thủ trời sinh để chống lại cô hay không? Mặc kệ thế nào cô cũng không thắng được anh, mà anh lại ép cô đến gắt gao, căn bản không có một chút phong độ thân sĩ nhường nhịn phụ nữ nào.

“Như nhau thôi.” Lời nói của Tư Khấu Ngọc thề không khiến người khác tức ói máu không dừng.

Cuối cùng Hàn Thủy chỉ còn nước tức giận thở hổn hển.

8. Chương 8: Chương 5

Màn náo loạn cứ như vậy hạ xuống, Hàn Thủy đột nhiên không có ý muốn quay lại làm việc, nếu cô đã không muốn đi làm thì đương nhiên kẻ đầu sỏ gây ra cũng không được đi làm!

Hai người đến trung tâm thương mại điên cuồng mua sắm, nói đúng hơn là Tư Khấu Ngọc vô lực bị Hàn Thủy kéo đi mua sắm.

Càng không ngừng đi thử quần áo, mua quần áo, mua giày, mua túi xách, quẹt thẻ không chút ngần ngại (phá của ==), cho đến khi hai tay Tư Khấu Ngọc không thể cầm thêm một chiếc túi nào nữa Hàn Thủy mới cảm giác lòng mình nhẹ nhõm đi một chút (tội nghiệp anh).

Mà cái người đàn ông đáng ghét thế mà không hề thốt ra một câu oán giận nào, chỉ yên lặng theo sau cô làm người hầu xách túi, thỉnh thoảng còn đưa ra ý kiến giúp Hàn Thủy chọn quần áo.

Rốt cuộc nhét được một đống đồ vào cốp xe, Hàn Thủy mệt mỏi xụi lơ tựa vào ghế ngồi.

Tư Khấu Ngọc buồn cười nhìn cô, “Thực không hiểu phụ nữ các cô nghĩ gì, rõ ràng là nói mệt vì sao còn điên cuồng mua sắm như thế? Ngày mai cũng đâu phải tận thế.”

“Đàn ông các anh làm sao hiểu được tâm tư phụ nữ chứ!” Hàn Thủy dùng ngón tay chọc chọc vào mặt anh, cười nhạo.

Tư Khấu Ngọc ngẩn người, trên môi lập tức xuất hiện một nụ cười, đây là lần đầu tiên Hàn Thủy chủ động chạm vào anh. (a có tiềm năng trở thành thê nô đấy ==)

“Ha ha, vậy em thử nói xem phụ nữ tại sao cứ thích điên cuồng mua sắm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?” Tư Khấu Ngọc không ngần ngại học hỏi kẻ khác.

Hàn Thủy liếc mắt nhìn anh, trầm mặc.

Rốt cuộc vì cái gì? Cô cũng không biết, chính là cảm thấy phiền, cảm thấy trong lòng khó chịu, cảm thấy trong lòng trống rỗng, muốn làm cái gì đó để khiến bản thân quên đi, đi dạo phố, mua sắm đơn giản là lựa chọn tốt nhất. Nhưng mua được nhiều đồ như vậy cũng chỉ khiến lòng cô thoải mái được một chút, chờ thêm một lúc, tâm tình của cô lại tuột dốc lần nữa.

Cái này thật là hồng bét nha!

“Tư Khẩu Ngọc, anh thử nói xem, một đôi nam nữ tại sao là ở cùng một chỗ?” Cô không trả lời anh, ngược lại không hiểu sao hỏi một vấn đề rất.... ngốc nghếch.

“Nam nữ hoan ái là đạo lý bất di bất dịch.” Đáp án của công tử phong lưu trước sau chỉ có một. (...pó tay vs a)

Hàn Thủy cười to, sau đó quay đầu nói với anh: “Cám ơn, tôi hiểu rồi.”

Tư Khẩu Ngọc thu hồi ánh mắt của mình, trong lòng cô bé này suy nghĩ gì anh nhìn một cái là biết ngay, chính là không muốn nói ra, chính bọn họ còn chưa đi tới mức đó, dù cho anh có nguyện ý thì cô cũng sẽ không đồng ý.

Tâm tư của phụ nữ luôn luôn thay đổi, huống chi mấy ngày liên tiếp ở chung, Tư Khẩu Ngọc rất rõ ràng Hàn Thủy không giống với những cô gái khác.

“Tư Khẩu Ngọc, chúng ta chuẩn bị đính hôn đi.” Thời điểm chiếc xe bắt đầu khởi động, Hàn Thủy ngồi bên ghế phụ quay sang phán một câu không khiến người khác khiếp sợ không dừng.

“Cái gì?” Tư Khẩu Ngọc tưởng mình nghe nhầm, đạp phanh xe kêu “két” một cái, bởi vì lực quán tính nên cả hai người đồng thời bị đổ về phía trước, mà Hàn Thủy vì thể trọng tương đối nhẹ, nếu không thắt dây an toàn thì phỏng chừng đã bị bay ra khỏi ghế mà đập vào kính thủy tinh trước mặt.

“Anh làm gì thế hả? Có cần kích động đến mức thế không?” Gắt gao bám lấy cái thắt dây an toàn, Hàn Thủy bất mãn nhìn chằm chằm khuôn mặt đầy kinh ngạc của Tư Khẩu Ngọc, ngoài mặt thì cáu giận nhưng trong lòng cô thì lại đang âm thầm đắc ý, nhìn đi nhìn đi, bình thường thì giả bộ vân đạm phong khinh, còn không phải bị mình dọa sao, định lực xem ra cũng chả hơn ai.

“Lặp lại lần nữa.” Tư Khẩu Ngọc nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Thủy.

“Chúng ta đính hôn đi Tư Khẩu Ngọc.” Hàn Thủy hét lớn vào tai anh khiến lỗ tai Tư Khẩu Ngọc rung lên.

Ánh mắt Tư Khẩu Ngọc gắt gao khóa chặt cô, không buông tha bất kì biểu cảm biến hóa nào trên mặt cô, tay đang nắm vô lăng chậm rãi buông lỏng, quay đi cười lạnh một tiếng.

“Như thế nào? Không muốn sao? Chúng ta chẳng qua chỉ là đẩy kế hoạch lên nhanh một chút thôi.” Hàn Thủy cũng là nghiêm túc suy nghĩ rất lâu mới đưa ra quyết định này, tuy rằng thời gian bọn họ ở cùng nhau rất ngắn nhưng diễn cũng đã diễn xong rồi, hiện tại đính hôn cũng chỉ là đẩy nhanh tiến độ mà thôi.

“Tôi có thể xem như đây là em đang cầu hôn tôi không? Hơn hết, tiểu thư Hàn Thủy, không phải là em nên cho tôi một lí do chính đáng sao, tại sao lại nhanh như vậy?” Anh nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt có ý cười đùa cợt.

Hàn Thủy làm sao không nhìn ra biểu tình của anh, cô có chút thẹn quá hóa giận, loại chuyện này không phải là nằm trong kế hoạch sao?

“Vì sao không thể sớm hơn dự định, tôi nói có thể là có thể, không được sao?” Tính khí ngang ngược của cô lại được dịp bộc phát, cùng lúc cô cũng cảm thấy mình thật thất bại, bản thân luôn luôn cố gắng duy trì hình tượng thực nữ, nhưng vì sao....ở trước mặt người này thì lại triệt để hồng mắt, người đàn ông này thật sự luôn luôn có bản lĩnh chọc giận cô.

Được rồi, kỳ thực cô cũng biết tính tình mình cực kỳ nóng nảy bộp chộp, như vậy là rất không tốt.

“Chỉ vì vậy?” Trong mắt Tư Khẩu Ngọc là nồng đậm hoài nghi, hiển nhiên không hề chấp nhận câu trả lời qua loa của cô, “Vĩnh viễn không nên nói dối trước mặt tôi, Hàn Thủy.”

Câu cuối cùng còn mang theo nồng đậm thở dài, nhưng đáng tiếc Hàn Thủy bị nhìn thấu tâm tư lại không bận tâm, cũng không có tâm tư suy nghĩ hàm nghĩa trong đó.

Cô gơ tay cào cào mái tóc làm chúng trở nên rối loạn, cảm giác có chút khó có thể mở miệng.

Tư Khấu Ngọc cũng không nói lời nào, ngón tay rất có tiết tấu vỗ xuống tay lái, âm thanh tuy rất nhỏ nhưng lại khiến cho Hàn Thủy cảm thấy rất phiền chán.

“Tôi có câu này muốn nói, anh sẽ không giận chứ?” Cô đột nhiên có chút sợ người đàn ông này, sợ anh sẽ phản đối.

Tư Khấu Ngọc không nói lời nào, gật gật đầu.

“Được rồi, tôi nói đây.” Hàn Thủy nặng nề thở dài một hơi.

“Tôi cảm thấy chúng ta làm vợ chồng cũng không có gì không tốt, tôi sẽ không quản anh yêu ai, anh cũng không cần quan tâm tôi, rất tốt, mỗi người đều có tự do của mình.” Quan trọng hơn là, cô muốn đính hôn trước Dự Hàm Phàm là vì cái gì, cô cũng không biết, dù sao theo như lời của Tư Khấu Ngọc, cơ sở để kết hôn cũng không nhất định phải dựa vào tình yêu, có đôi khi chỉ cần đôi bên đều vui vẻ là đủ rồi.

Giờ phút này, cô thật sự chỉ muốn trốn thoát khỏi tất cả, trốn thoát khỏi những con người tự nhận là “người nhà” của cô kia, Tư Khấu Ngọc tuy rằng phong lưu nhưng cái cô muốn chính là như vậy, chỉ cần anh đối với cô không hứng thú, bọn họ đính hôn, vậy ngoại trừ kết hôn ra họ còn có quan hệ gì đâu? Mà anh và cô đều cần một “ngôi nhà” trên danh nghĩa không phải sao?

Nếu hôm nay mẹ cô còn sống, chắc chắn sẽ không đồng ý cho cô làm như vậy, nhưng mẹ cô đã sớm không còn, mà trên thế gian bây giờ cũng không còn ai chân chính có thể suy nghĩ vì cô nữa, vì vậy tất cả cô đều phải tự mình nắm giữ trong tay.

Thì ra là thế.

Mặc dù đáp án nằm trong dự liệu nhưng hiện tại nghe được từ chính miệng cô nói ra lý do vừa ngây thơ vừa buồn cười ấy, Tư Khấu Ngọc vẫn cảm thấy có chút mất hứng, anh không phải là đứa ngốc, biết rõ cô gái này muốn sớm tiến hành đính hôn với anh, tất cả đều bởi vì người đàn ông kia.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt một người đàn ông tuấn tú dịu dàng đầy ý cười, lòng mày Tư Khấu Ngọc cau lại, thật là một cô gái đáng giận không tìm không phổi, người đàn ông kia có gì tốt chứ? Một ngày nào đó anh sẽ bắt được cả thân thể lẫn trái tim cô gái nhỏ này làm tù binh, khiến cô cam tâm tình nguyện đi theo anh suốt đời!

“Có cần tôi cho em thời gian để suy nghĩ lại không? Sau khi đính hôn thì không phải tất cả sẽ nghe theo em được đâu.” Lời của anh một câu hai nghĩa, ánh mắt anh đen tối một cách khó hiểu.

“Tôi nói rồi, trong từ điển của tôi chưa bao giờ có hai chữ ”hối hận“!” Hàn Thủy nhìn lại anh, vẻ mặt vô cùng bướng bỉnh. (chị nên cho 2 từ đó vào từ điển đi vì chị sẽ gặp lại 2 từ đó dài dài ==)

Ánh mắt anh một tắc lại một tắc xem xét kỹ lưỡng vẻ mặt của cô, không buông tha bất kì biến hóa nào, sau đó nhẹ nhàng cười, quay đầu đi.

“Tốt, tôi sẽ cho em một lễ đính hôn hoành tráng, chỉ cần em muốn, tôi đều sẽ giúp em lấy được.” Mà về phần thù lao, tất nhiên anh cũng sẽ không bạc đãi chính mình.

Anh đã cho cô cơ hội cuối cùng nhưng cô đều cự tuyệt, về sau anh sẽ không cho cô cơ hội đổi ý nữa.

Hứng thú cũng được, chinh phục cũng được, cô là người phụ nữ anh muốn, anh sẽ không khách khí mà giành bằng được cô về.

Tin tức Tư Khấu Ngọc và Hàn Thủy đính hôn lập tức nhanh chóng được truyền ra, hai người phân nhau ở trước mặt truyền thông tỏ rõ thái độ, chứng thực đây là sự thật, không giống với những scandal linh tinh trước kia, tin tức lần này thật sự là một quả bom oanh tạc giới truyền thông.

Mọi người đang rối rít suy đoán sự tình bên trong thì Cam Chi Ngư hiển nhiên đối với cô con gái Hàn Thủy luôn quật cường lại khó có được theo ý ông ta cảm thấy rất vừa lòng, về phần mấy nguyên lão của Hàn thị cũng cảm thấy cao hứng vì người thừa kế có thể tìm được một hậu thuẫn vững chắc như vậy.

Vui vẻ nhất hẳn là Hàn Thủy nhưng lại vẫn giống như trước đây, công việc nhiều như muốn đòi mạng cô, thậm chí còn có điểm phiền chán, tin tức đính hôn được truyền ra, cô phải đối phó với truyền thông quấy rầy, còn phải chuẩn bị lễ phục cho tiệc đính hôn, trang sức, trang điểm,... may mắn là vụ phát thiếp mời đều giao cho trợ lý, bằng không cô tin rằng mình sắp phát điên rồi, kế hoạch theo tiến độ này là cô nghĩ ra nhưng mấy việc trong đó lại khiến cô thấy rất phiền.

Càng làm cho cô không biết nói gì là Tư Khấu Ngọc này, anh ta đang thay đổi hình tượng công tử phong lưu một cách chóng mặt, mấy bông hoa bên người anh ta như biến mất chỉ trong một đêm, giới truyền thông cũng không còn sẵn lòng tin tình cảm của anh, trừ bỏ công tác xã giao, anh ta hiện tại đích thực là một người đàn ông tốt, mỗi ngày đều đúng giờ đến đón cô tan tầm, cùng cô ăn cơm, xem phim, đi dạo phố, hẹn hò như bao cặp tình nhân khác, lại còn lấy lý do phải diễn như vậy mới trông giống thật, khiến cho cô không cách nào cự tuyệt. (đã bảo a rất có tính thâm cơ mà :v)

Có một người cộng tác chuyên nghiệp như vậy, cô càng phải phối hợp diễn cho tốt, ít nhất, trong vở kịch này, cô ý vào anh rất nhiều, tuy rằng cô cảm thấy cuộc sống thanh tịnh của mình bị phá vỡ cũng thấy rất phiền.

Sau giữa trưa ánh mặt trời trở nên dịu hơn, nhẹ nhàng chiếu vào văn phòng. Hàn Thủy đang vui đùa vào công việc của mình, cả căn phòng im lặng, thỉnh thoảng có âm thanh lật giấy và tiếng bút viết sột soạt. Lúc này bỗng vang lên tiếng chuông di động, phá vỡ sự yên tĩnh của căn phòng.

Hàn Thủy nhìn qua thông báo trên màn hình di động, do dự vài giây cuối cùng cũng nhấc máy, “Hàm Phàm.”

“Hàn Thủy, hiện em có rảnh không, chúng ta nói chuyện một chút được chứ?” Rõ ràng là làm chung trong một công ty, cự ly rất gần vậy mà khi nghe qua điện thoại lại cảm thấy thật xa cách, Hàn Thủy bỗng có chút hoảng hốt.

“Đang nghe sao?”

“Được.” Nhẹ nhàng đáp một tiếng, Hàn Thủy cúp điện thoại.

Chuyện Dụ Hàm Phàm muốn nói đương nhiên cô biết là gì, trên thế giới này ngoại trừ mẹ cô, có lẽ chỉ có Dụ Hàm Phàm là quan tâm cô nhất, nhưng điều đó còn quan trọng sao? Anh đã không còn thuộc về cô nữa rồi.

Vài phút sau, Dụ Hàm Phàm xuất hiện tại cửa phòng làm việc của Hàn Thủy.

“Hàm Phàm, có chuyện gì sao?” Từ khi Hàn Thủy về nước đến nay, tuy rằng hai người mặt ngoài nói chuyện vẫn như trước đây, nhưng lại luôn ẩn ẩn một bức tường ngăn cách.

Dụ Hàm Phàm muốn nói lại thôi.

“Như thế nào? Đối với em còn có chuyện gì không thể nói sao?”

“Vì sao lại đính hôn nhanh như vậy?”

Hóa ra là anh lo lắng chuyện này, trong lòng Hàn Thủy nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng có người hỏi cô vì sao lại ra quyết định này, người khác thì chỉ nhìn kết quả mà không hề hỏi trong lòng cô thật ra nghĩ thế nào.

Nhưng là có một số việc cô cũng không muốn kéo Dụ Hàm Phàm vào.

“Em đính hôn, tất cả mọi người đều vui vẻ, vậy không phải là tốt sao?” Chỉ cần cô đính hôn, mọi người đều cao hứng, chỉ có mình cô là không, à cũng không hẳn là như vậy, chỉ ít cô cũng có thể thoát khỏi cái nhà kia, hơn nữa, cô cũng có thêm lợi thế để lật đổ Cam Chi Ngư rồi đuổi bọn họ ra khỏi Hàn thị, như vậy không phải rất tốt sao?

“Hàn Thủy, rốt cuộc em muốn làm gì?” Về mặt Dụ Hàm Phàm có chút ngưng trọng.

Hàn Thủy thở dài một hơi, “Sao anh không hỏi xem bố và vợ tương lai của anh muốn gì?”

“Anh chỉ hi vọng em được hạnh phúc, chứ phải đính hôn chỉ vì một lí do nào khác, hiểu không?” Trong mắt Dụ Hàm Phàm khó có được nghiêm túc, “Không nên nói như vậy về ba và chị em, dù sao bọn họ cũng là người thân của em mà.”

“Ba? Chị?” Cô hừ một tiếng, “Hàm Phàm, sao anh vẫn còn ngây thơ như thế, rốt cuộc là ai đã đẩy em đến con đường này, người khác có thể không biết nhưng anh thì không thể không biết.”

Trên mặt Dụ Hàm Phàm xuất hiện vẻ xấu hổ, “Hàn Thủy, em quá cực đoan rồi, có rất nhiều chuyện không phải như vẻ bề ngoài em thấy đâu, nhưng mặc kệ thế nào thì anh cũng hi vọng em sống tốt, cũng hi vọng bọn họ được như thế.” (tuy rằng a này cx kp xấu n thật sự ta k thích a này 1 tí nào ==)

Có lẽ câu cuối cùng mới là trọng điểm đi, chỉ có Dụ Hàm Phàm mới hiểu rõ cô nhất, anh biết rõ Hàn Thủy là người như thế nào, biết rằng cô sẽ không hành động mà không có lí do, cho nên anh lo lắng, mới đến khuyên bảo cô.

Cam Thiến San có tài đức gì mà lại may mắn có được một người đàn ông ưu tú như vậy trân trọng? (à vì mẹ ta có tài quyến rũ đàn ông??? Xp mn cho ta dc phỉ nhổ mẹ này ==)

Vào giờ khắc này Hàn Thủy cảm thấy rất ghen tị.

“Em hiểu rồi, anh yên tâm đi.” Hàn Thủy tựa vào ghế, nhắm mắt lại, ý đồ đuổi khách rất rõ ràng.

Dụ Hàm Phàm âm thầm rời đi, đối với việc Hàn Thủy có nghe theo lời khuyên của mình hay không anh hoàn toàn không nắm chắc, giờ phút này anh mới ý thức được, Hàn Thủy đã không còn là cô bé luôn ỷ lại anh năm đó nữa, không còn tin tưởng anh, cũng không còn không hề phòng bị ở trước mặt anh, cô đã có chủ kiến riêng của chính mình, cô bây giờ đối với anh mà nói, như một màn sương mù, hoàn toàn không thể biết được cô đang nghĩ gì.

Thời điểm đi ra ngoài, trên hành lang có một người đàn ông cao lớn đang chậm rãi đi tới, khóe mắt Dụ Hàm Phàm không tự chủ được nháy lên.

Có một số việc thủy chung anh nghĩ mãi cũng không rõ, vì sao Cam Chi Ngự lại chọn người đàn ông này làm đối tượng kết thân, mà tại sao Hàn Thủy lại dễ dàng chấp nhận đính hôn nhanh như vậy?

Người đàn ông kêu Tư Khẩu Ngọc này tuy rằng anh cũng có gặp qua nhưng cơ hội hai người gặp nhau rất ít, nếu không phải vì Hàn Thủy chắc anh cũng sẽ không nhận thức người này. (xp cho ta chém đoạn này vì ta k hiểu cv ==)

Nổi tiếng là công tử phong lưu của thành phố B, có bối cảnh cũng có tiền, tại sao anh ta lại dễ dàng đồng ý nhảy vào hố bùn này, anh cũng không rõ, chẳng lẽ anh ta thật sự yêu Hàn Thủy sao?

Không thể phủ nhận, anh ta là một người rất có sức quyến rũ, là một người đàn ông rất ưu tú, anh tuấn tiêu sái, tuy rằng nhìn qua trên mặt luôn luôn cười, nhưng toàn thân lại tản ra một khí chất cao quý ưu nhã, đôi mắt kia thì sâu không thấy đáy, cũng chứng minh người đàn ông này không đơn giản như lời đồn đãi.

Dụ Hàm Phàm có chút lo lắng, cô nhóc Hàn Thủy căn bản không phải là đối thủ của người đàn ông này, ai biết rốt cuộc anh ta muốn gì? Đừng đến lúc cuối cùng mới phát hiện mình đã dẫn sói vào nhà chứ.

Tư Khẩu Ngọc nhìn thấy Dụ Hàm Phàm đi ra từ phòng làm việc của Hàn Thủy thì nhíu nhíu mi, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu, cho dù mỗi ngày anh đều đến đây “nằm vùng”, người đàn ông này vẫn thừa cơ tiếp cận Hàn Thủy, may mà người này đã đính hôn cùng người phụ nữ khác.

Tuy nhiên để đề phòng thì anh vẫn nên nhanh chóng phát triển tình cảm với Hàn Thủy mới tốt.

Hai người đàn ông đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình mà đi qua nhau, nhìn không chớp mắt, cũng không ai dừng lại chào hỏi.

Hàn Thủy tựa vào trên ghế, sắc mặt tái nhợt, mái tóc mềm mại xõa tung, đôi mắt gấu gao nhắm chặt, ánh mặt trời chiếu vào sau lưng cô càng tôn thêm vài phần nhu nhược.

Lúc Tư Khẩu Ngọc vào cửa liền nhìn thấy cảnh tượng này.

“Đi ra ngoài.” Tưởng là trợ lý đi vào, Hàn Thủy mắt cũng không mở, trực tiếp đưa ra mệnh lệnh.

“Thật là một cô mèo nhanh nhẹn nhanh miệng, hôm nay có ai trêu chọc em sao?” Tư Khẩu Ngọc dè xuống một tia thương tiếc trong lòng kia, trên mặt vẫn là biểu tình trêu đùa.

Nghe được âm thanh quen thuộc, Hàn Thủy kinh ngạc mở to mắt, nhanh chóng điều chỉnh vẻ mặt của mình, “Sao anh lại tới đây?”

“Như thế nào, chẳng lẽ em chỉ cho người khác đến đây mà không cho tôi đến ư?” Lời của anh tuy nghe rất bình thường nhưng vì Dụ Hàm Phàm vừa mới rời đi nên Hàn Thủy rất nhạy cảm phát hiện ra ý tứ trong câu nói của anh.

Cô có chút tức giận với người đàn ông này, thật sự là càng ngày càng quản chặt.

“Được rồi, không trêu em nữa, em sẽ không quên kế hoạch hôm nay chứ, hôm nay chúng ta đi xem đồ trang sức, (trong cv là “tạo hình” n ta nghĩ để thế này hợp hơn ;_;) thuận tiện đi lấy lễ phục?”

Anh rất tự nhiên lại gần cô, vòng tay ôm chặt lấy eo nhỏ nhắn của cô, dường như hai người là một đôi tình nhân rất thân mật.

Hơi thở nồng đậm nam tính vây quanh khiến cô cảm thấy khó thở, trên người anh luôn có một loại hương vị đặc biệt, không nói được là mùi nước hoa hay là mùi thuốc lá, bất giác thô, ngược lại cũng thật dễ chịu, làm cho Hàn Thủy đầu óc choáng váng, cô vận vẹo thân thể, ý đồ muốn thoát ra khỏi ngực anh.

“Nơi này chỉ có hai chúng ta, tiên sinh Tư Khẩu không cần phải diễn kịch nữa.”

Từ khi tin tức đính hôn được tuyên bố tới nay, người đàn ông này càng ngày càng làm càn, lý do thì lại rất chính đáng: anh là vị hôn phu của cô, vì vậy hai người phải diễn thật tốt cảnh hai người yêu nhau nồng thắm mới không khiến người khác hoài nghi, vì kế hoạch nên cô không thể không phối hợp với anh ta.

Có nhiều lần Hàn Thủy thật sự hoài nghi người đàn ông này có phải hay không cố ý làm như vậy để chiếm tiện nghi của cô, nhưng khi nhìn lại danh sách tình sử của anh, lại cảm thấy người này đối với bất kỳ một phụ nữ xinh đẹp nào đều dịu dàng, thậm chí còn sẵn sàng rất nhiệt tình, chính mình chẳng qua chỉ là một cô gái mới lớn, chắc anh sẽ không coi trọng mình lắm đâu. (...chị ngây thơ thật ==)

Tư Khẩu Ngọc nắm chặt tay lại, sau đó rất biết nghe lời buông cô ra, “Thật ngại quá, nhất thời nhập diễn quá sâu.” (a lại chém r :v)

Anh cười như không cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dần dần trở nên đỏ bừng, xem ra cô nhóc này đã dần dần thông suốt.

Hàn Thủy xấu hổ ho khan, cầm lấy túi xách, liếc anh một cái, “Như thế nào còn không đi?” Sau đó dẫn đầu đi ra khỏi phòng làm việc.

“Tuân mệnh, phu nhân thân ái của tôi.”

Tư Khẩu Ngọc đi sau cô, trên khuôn mặt trước sau vẫn cười vô hại bỗng hiện lên hơi thở nguy hiểm. (amen, chị tự cầu phúc ỉnh đi)

Hai người đều phải đi lấy lễ phục đính hôn nên liền đi chung xe của Tư Khẩu Ngọc đến một câu lạc bộ tư nhân.

Cảnh vật trong câu lạc bộ tư nhân này rất đẹp và thanh tịnh, tuy bên trong không có nhiều khách nhưng đều nhìn ra được bọn họ là người rất có tiền và địa vị.

Cho dù Hàn Thủy ít khi đến những nơi như thế này, cũng biết những người đến đây đều có thân phận không tầm thường.

Cô nghiêng đầu nhìn xung quanh, bĩu môi, cũng chỉ là một bộ lễ phục mà thôi, người kia đúng là bỏ ra nhiều tiền như vậy làm gì? Nếu là cô, chỉ cần chọn một bộ, trả tiền là OK, làm gì mà tốn kém thế? (híc đoạn này ta chém ==)

“Sao vậy? Đang suy nghĩ gì thế?” Một bàn tay của Tư Khấu Ngọc rất tự nhiên ôm eo nhỏ của cô, đầu hơi cúi, nói nhỏ bên tai cô, một động tác đơn giản, lại có vẻ như hai người đang thân mật khăng khít.

Hàn Thủy vô thức muốn tránh thoát, lại nghĩ đến điều lệ của hiệp ước, ở trường hợp công cộng, hai người được phép ôm hôn.

Cô cảm thấy rất kì quái, ánh mắt người này là ra-đa sao? Hay là do biểu hiện nghi ngờ của cô hiện ra rõ ràng thế sao? Cho dù là Dụ Hàm Phàm lớn lên cùng cô cũng không thể nhìn ra được cô khác thường mà người đàn ông này lại dễ dàng nắm bắt được suy nghĩ của cô.

“Tôi đang nghĩ, tôi không cần phải thanh toán một nửa hóa đơn sao?” Giọng nói của cô có chút rầu rĩ, tuy rằng ở trong mắt mọi người cô là một tiểu thư rất có tiền, nhưng từ trước tới nay cuộc sống của cô đều rất mộc mạc giản dị, hơn nữa, phần lớn tài sản của cô đều thuộc dạng bất động sản, dùng đến tiền mặt thật sự rất ít.

Mấy ngày nay, bọn họ đặt lễ phục đều là loại sang trọng, đi câu lạc bộ cũng là chỗ sang nhất, trang sức cũng toàn loại đắt tiền, tất cả đều là Tư Khấu Ngọc bỏ tiền ra, cô thật đúng là chưa phải bỏ ra một đồng nào, thân là một đối tác, trong lòng cũng có chút áy náy.

Tư Khấu Ngọc nghe vậy cười to, sau đó vô cùng thân thiết cọ cọ mũi cô, thấp giọng nói: “Tốt, vậy em định làm như thế nào?” Trong mắt nhưng lại có bốn cột.

Người này rõ ràng biết cô không có bao nhiêu tiền dư, Hàn Thủy có chút thẹn quá hóa giận, muốn phát hỏa lại thôi, chỉ có thể rầu rĩ nói: “Trước hết có thể ghi giấy nợ được không?”

Tư Khấu Ngọc sững sờ, lập tức cười to.

Cô nhóc này thật là đáng yêu, từ trước tới nay khi đi hẹn hò cùng phụ nữ đều là anh bỏ tiền ra, mà anh cũng cảm thấy đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, mà những người phụ nữ kia thì chỉ biết hưởng thụ, còn chưa từng có một cô gái nào muốn cùng anh chia sẻ gánh nặng về tiền bạc như vậy.

“Cười, cười nữa đi, coi chừng tôi đánh anh.” Hàn Thủy dậm chân một cái, ngưỡng ngừng lớn tiếng mắng anh, trong lòng vừa thẹn vừa giận, tay nhỏ bé tìm được chỗ thịt mềm nơi eo anh, tính véo mạnh xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn là thần sắc nửa ngưỡng ngừng nửa tức giận, cái miệng nhỏ nhắn bất mãn mím chặt, so sánh với bộ dáng lạnh lùng thường ngày, lại thêm vài phần quyến rũ của phụ nữ mà vẫn còn nét ngây thơ của thiếu nữ.

Tư Khấu Ngọc nhìn thấy cảnh này, trong mắt không khỏi tối sầm.

Hàn Thủy nhìn thấy thần sắc khác thường của anh, không hề có đùa giỡn, giờ phút này anh đã thu hồi bộ dạng cột nhả thường ngày, ít đi vài phần lưu manh, nhiều hơn vài phần nam tính, trong lòng cô run lên, mới phát hiện hành vi của cô đối với anh đã quá mức thân mật, có chút mất tự nhiên buông tay, luống cuống quay đầu đi.

Tư Khấu Ngọc nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, lông mi dài cong vút có chút rung rung, trêu chọc lòng anh có chút ngứa ngáy, dường như không yên lòng nói: “Tốt, trước hết ghi vào giấy nợ, về sau nhớ trả đủ đấy.”

Về phần trả cái gì, tất nhiên là do anh quyết định. (chị lại đem bán mình lần 2 :v)

“Hừ, nợ thì nợ, anh yên tâm, tôi sẽ trả đủ.” Tính tình trẻ con của cô lại bộc phát, phùng hai má cãi lại, giống như một màn xấu hổ vừa rồi không hề có.

Tư Khấu Ngọc nhìn cô, không nói, sững nịch cười một tiếng.

Hàn Thủy kiêu ngạo liếc anh một cái, buông tay anh ra, tự mình đi về phía trước, tất cả trông như đều rất bình thường, nhưng chỉ có Hàn Thủy tự mình biết, cô vì vậy mà mới thổ phào nhẹ nhõm. Thật là gặp quỷ, mình mới vừa rồi đối với Tư Khấu Ngọc cười có phản ứng, nhịp tim cũng như đập lỗ một nhịp.

Tiếp đãi bọn họ chính là bà chủ của câu lạc bộ này, hình như là chỗ quen biết cũ với Tư Khấu Ngọc, vừa thấy họ cái gì cũng không nói, chỉ khẽ cười, bà chủ xinh đẹp liền bước tới dắt tay Hàn Thủy, đối với Tư Khấu Ngọc dịu dàng cười nói: “Vị này chính là tiểu thư Hàn Thủy phải không?”

Tư Khấu Ngọc mỉm cười gật đầu một cái.

Hàn Thủy nhìn hành động quen thuộc giữa hai người bọn họ, không khỏi thəm mắg, cũng không biết cái người hoa tâm này có phải hay không mang quá nhiều phụ nữ đến đây, hay là bà chủ xinh đẹp này cũng là một trong những tình nhân cũ của anh ta nữa. (Saki: chị ghen đấy à?; HT: ai thəm!)

“Tiểu thư Hàn Thủy ngoài đời so với trong báo chí còn đẹp hơn rất nhiều, tôi với Tư Khẩu Ngọc là bạn bè quen biết rất lâu rồi, nếu như tiểu thư Hàn không ngại, có thể gọi tôi một tiếng chị Như.” Chị Như cũng chưa được tính là một mỹ nữ đẹp nhất nhưng toàn thân lại tỏa ra hương vị nồng đậm của phụ nữ, đặc biệt là nụ cười dịu dàng khiến cho người khác cảm thấy rất thoải mái.

Hàn Thủy quay ra nhìn Tư Khẩu Ngọc một chút, người này tùy ý dựa vào ghế sa lon, gật đầu bảo: “Chị Như là người mình, không cần quá câu nệ.”

Cái gì gọi là người mình, lời này giống như nói cô là một người keo kiệt vậy, Hàn Thủy có chút đỏ mặt.

“Chị Như.” Dù sao ở bên ngoài cũng nên giữ mặt mũi cho Tư Khẩu Ngọc, Hàn Thủy kêu một tiếng.

Chị Như liếc Tư Khẩu Ngọc đang cười, chỉ thấy nụ cười của người này rất đáng đánh đòn.

Ai biết là thật hay giả đây?

“Chị Như, cô nhóc không có hương vị nữ nhân này giao cho chị đấy.” Tư Khẩu Ngọc dặn dò.

Hàn Thủy lập tức trừng mắt nhìn anh một cái, cái người này dám nói cô không có hương vị nữ nhân sao, đợi lát nữa xem cô làm sao giáo huấn anh ta một chút, dám ở trước mặt người ngoài bêu xấu cô.

Chị Như bật cười, dắt Hàn Thủy đi vào buồng trong.

Cứ tưởng rằng phòng khách bên ngoài đã được trang bị đầy đủ sang trọng, không nghĩ tới khi vào gian phòng bên trong mới phát hiện nơi này thật sự là thiên đường của phái nữ, không gian riêng tư tĩnh mịch, trong không khí thoang thoảng một mùi hương nhẹ nhẹ dễ ngửi, khiến cho tâm người ta rất dễ chịu, sáng khoái.

“Chị Như, hôm nay bọn em đến chỉ để xem đồ trang sức.” Khỏe miệng Hàn Thủy có chút co quắp.

Chị Như cười cười, “Chị biết nhưng đây là thiếu gia Tư Khẩu đặc biệt dặn dò, hơn nữa đối với em cũng rất có lợi, hôm nay hãy để bản thân được thả lỏng đi nào.”

Không thể từ chối được, Hàn Thủy không thể làm gì khác hơn là nghe theo, thật ra thì trong lòng cô đang rất đau, cứ tưởng chỉ là giải quyết xong rất nhanh, lại không nghĩ tới sẽ lãng phí hết một buổi chiều của cô, trời mới biết trong phòng làm việc đang có một đồng văn kiện đang chờ cô, một đồng chuyện đang chờ cô giải quyết đây.

Những thứ oán niệm này của cô rốt cuộc biến mất sau khi cô ngăm mình vào bồn tắm mát xa, quả nhiên tắm là cách hữu hiệu nhất khiến con người buông lỏng thần kinh, giống như tất cả những chuyện phiền lòng đều không cánh mà bay.

Thời điểm cô khoác áo choàng tắm đi ra, chị Như đã thay xong đèn xông hương tinh dầu, sửa sang lại giường mát xa cẩn thận tỉ mỉ.

“Thế nào, cảm thấy thoải mái hơn chưa? Hiện tại em lên đó nằm đi.” Chị Như nhìn cô, gương mặt tuy còn chút non nớt nhưng rất xinh đẹp, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, Tư Khẩu Ngọc người này luôn luôn thích những người phụ nữ có thân hình nóng bỏng, thành thực, từ lúc nào lại thay đổi khẩu vị rồi, nhưng cô thật sự rất thích cô gái này, cô ấy không hề giống với những người phụ nữ kia.

Hàn Thủy ngoan ngoãn bò lên giường rồi nằm lỳ trên đó, mặc dù đối với việc Tư Khẩu Ngọc tự động quyết định theo ý mình có chút tức giận, nhưng trước mặt chị Như cô lại không phát giận được, người phụ nữ này nhìn qua thì rất nhu nhược nhưng lại có một đôi mắt khiến người khác rất khó cự tuyệt cô.

“Cởi áo choàng tắm ra.”

Mặt Hàn Thủy lập tức đỏ lên, hai mắt đang nhắm chặt bỗng mở choàng, “Tại sao?” Mặc dù đều là phụ nữ với nhau nhưng cô cũng không có thói quen lỏa thể trước mặt phụ nữ, thật rất xấu hổ.

Chị Như nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Hàn Thủy, rốt cuộc không nhịn được bật cười, “Tiểu thư Hàn chẳng lẽ chưa một lần đi spa sao?”

Hàn Thủy không lên tiếng, cô xác thực chưa đi spa bao giờ, tuổi của cô còn nhỏ, hơn nữa từ lúc hiểu chuyện đến nay, học tập và cù hân đã chiếm hết lòng của cô, mặc dù cô mới chỉ là một thiếu nữ nhưng lại chưa từng được hưởng thụ một cuộc sống mà mọi cô gái nên có, cho dù chỉ là đi shopping, cô cũng chỉ mua đúng thứ mình cần rồi vội vã quay về, chưa từng được hưởng thụ cái tư vị được đi dạo phố cùng với bạn bè cùng phái.

Mà thật đáng buồn hơn chính là cô căn bản không có một người bạn nào cùng phái nữ.

Một đôi tay khoác lên vai cô, âm thanh của chị Như giống như là sóng nước dập dờn bỗng bình lại nhu hòa, “Không cần lo lắng, chúng ta đều là phụ nữ mà.”

Hàn Thủy im lặng cởi áo choàng tắm ra, phơi bày thân thể thon dài hơi gầy, làn da bởi vì vừa mới tắm xong mà trắng trong suốt động lòng người, mơ hồ lộ ra chút màu hồng hồng, là điển hình của tuổi trẻ khỏe mạnh.

Chị Như thầm khen một tiếng, bôi dầu vào tay, chậm rãi bôi lên da thịt bóng loáng của cô, vừa nhẹ nhàng xoa bóp, vừa nói chuyện phiếm với cô, cho đến khi thân hình cứng ngắc của Hàn Thủy dần dần thả lỏng.

9. Chương 9: Chương 6

Tới đây hồi lâu, lúc Hàn Thủy được chị Như dẫn đi ra, Tư Khấu Ngọc đang ngồi trên ghế salon chán đến chết lập tức ngậy đại.

Vẫn là Hàn Thủy như lúc ban đầu, rồi lại cảm thấy cũng không giống với Hàn Thủy lúc trước.

Mặc trên mình một bộ lễ phục đơn giản nhưng lại ôm trọn lấy thân hình hoàn mỹ của cô, trước sau có lỗi có lôm, lại vừa mảnh khảnh, da thịt trắng hồng lộ ra, mái tóc dài được để xòa, đuôi tóc được uốn hơi xoắn càng làm tăng thêm hương vị phụ nữ, dĩ nhiên hết thấy đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là vẻ mặt luôn lạnh nhạt bình tĩnh của Hàn Thủy giờ phút này lại đang ửng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, hai tròng mắt như được nhuộm một tầng hơi nước nhu hòa.

Ánh mắt Tư Khấu Ngọc nhìn bóng dáng của cô, lần đầu tiên mất đi phong độ của một công tử phong lưu mà ngậy người nhìn không chớp mắt.

Chị Như nhìn anh vẫn một bộ dạng ngậy ngậy, liền chết nín cười, tìm đại một lí do liền chuẩn mắt.

Trong lòng Hàn Thủy rất ảo não, người này làm gì mà nhìn mình kĩ thế, còn để cho chị Như cười nữa, cô nhìn toàn thân trên dưới một lượt, cũng không thấy gì thay đổi, chỉ là tắm rửa một chút, làm Spa sau đó chị Như giúp cô chọn trang phục, mấy thứ trang sức giản dị mà thôi, lại nói cô chưa từng mặc đồ kiểu này, có chút không được tự nhiên.

Thấy Tư Khấu Ngọc vẫn là ngậy ngậy người ra đẩy nhìn cô, cảm thấy càng thêm xấu hổ, cô liền hung hăng trợn mắt nhìn anh một cái.

“Ngu ngốc.” Cô quay mặt đi, suy tính mình nên tiếp tục ở lại chỗ này hay nên đi ra ngoài?

Tư Khấu Ngọc bị cô mắng một tiếng mới hồi phục tinh thần, anh đứng lên, từng bước từng bước đi đến trước mặt Hàn Thủy.

Hàn Thủy nâng váy, một đôi mắt to nhìn chằm chằm anh, có chút quẩn bách, “Tư Khấu Ngọc, tôi có thể đổi bộ khác được không? Mặc thế này thật sự không quen.”

“Hà? Sao phải đổi?” Anh rất tự nhiên dặt tay cô kéo đến trước một cái gương to.

Hàn Thủy giật nhẹ váy, “Một lát nữa phải về công ty, mặc như vậy không được hay cho lắm?” Cô có thể tưởng tượng cảnh mình mặc bộ lễ phục này đi lại trong công ty, thật sự là rất xấu hổ nha.

“Không cần đổi, cứ mặc như vậy đi.” Tư Khẩu Ngọc cầm lấy một lọn tóc của cô đưa lên mũi tinh tế ngửi, “Em mặc như vậy rất đẹp, biết không?”

Trong gương phản chiếu lại hình ảnh của bọn họ, người con gái yêu kiều động lòng người, người con trai thì cao lớn anh tuấn.

Hàn Thủy có chút sững sờ nhìn hình ảnh của mình trong gương, cảm thấy có chút xa lạ.

“Hàn Thủy, em xem, em rất đẹp phải không?” Âm thanh mang theo đầu độc vang lên bên tai cô.

Ngón tay thon dài như ngọc của Tư Khẩu Ngọc từ trên tóc của cô từ từ di chuyển xuống, xẹt qua hai gò má của cô, sau đó từ từ luồn xuống vuốt ve cái cổ thiên nga, tựa như đang vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

Những nơi bị anh chạm qua tựa như muốn bốc cháy, Hàn Thủy chỉ cảm thấy tim mình như đang đánh trống, miệng không khỏi có chút khô.

Cô nhìn chính mình trong gương, là cô, lại giống như không phải cô, từ trước đến nay cô vẫn luôn biết vóc dáng mình không tệ lắm, nhưng người khác lại luôn nói cô quá mức lạnh nhạt, bất kì từ ngữ nhu mì nào miêu tả vẻ đẹp của phụ nữ cũng không thể dùng trên người cô được.

Thì ra chị Như nói không sai, mỗi một người con gái trời sinh đều có vẻ đẹp riêng, mỗi người đều có một phong thái riêng thuộc về mình.

Chị Như cũng có một loại phong thái riêng, ngay cả Cam Thiển San cũng có một loại nhu tình, mặc dù chỉ là bề ngoài, nhưng ít ra là cũng có.

Mà Hàn Thủy cô cũng có một mặt như vậy, chỉ là cô chưa từng biết đến mà thôi.

“Em thật đẹp.” Cánh tay Tư Khẩu Ngọc bỗng ôm chầm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô từ phía sau, giống như thở dài mà đặt xuống những nụ hôn nóng bỏng trên vai cô, khiến thân thể Hàn Thủy có chút run rẩy.

“Này, anh làm gì thế?” Cô lắc lắc thân thể, muốn từ trong ngực anh tránh ra, người đàn ông này cũng quá càn rỡ rồi, lại thừa dịp cô ngẩn người mà ăn đậu hũ của cô.

“Không nên cử động.” Anh chẳng những không buông tay, ngược lại ôm càng chặt, âm thanh luôn trong trẻo lúc này lại trở nên có chút khàn khàn.

“Tư Khẩu Ngọc, anh đừng quá phận.” Cô cong cong môi, chợt lại cảm thấy không ổn, môi thoa son đỏ mọng lại còn làm như vậy, hình như giống như là đang mời gọi? Ai nha, thật là mắc cỡ chết người, cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy trời?

Trong lòng Hàn Thủy rất ảo não, hôm nay mình rốt cuộc bị làm sao vậy, không hề giống như thường ngày, đang suy nghĩ, lại cảm giác được sự tồn tại mãnh liệt của người đàn ông phía sau, lồng ngực của anh, cánh tay của anh, còn có hơi thở nóng rực, cũng làm cho toàn thân Hàn Thủy trở nên nóng rực.

Mặc dù ngày thường bọn họ cũng có ôm nhau nhưng cùng lắm cô chỉ cảm thấy hơi không được tự nhiên mà thôi, cũng không cảm thấy khó chịu như bây giờ, cô suy nghĩ một chút, cố gắng xoay xoay thân thể tránh thoát ngực của anh.

“Ngu ngốc, còn cử động nữa thì đừng trách tôi không khách khí.” Giọng nói đàn ông trầm đục và khàn khàn vang lên, bên trong như ẩn một chút uy hiếp và một chút ẩn nhẫn không dễ phát giác.

Lúc này Hàn Thủy cảm thấy có cái gì cứ rần rần đang đụng vào móng mình, mặt cô lập tức đỏ bừng.

Lúc này, coi như cô chưa hiểu việc đời cũng hiểu vật kia là gì, thân thể cô lập tức cứng ngắc, không dám động cũng không dám nhìn tình hình trong gương, tròn mắt cụp xuống, chân tay luống cuống.

Tư Khẩu Ngọc cười nhẹ bên tai cô, rốt cuộc vẫn phải kiềm chế khát vọng trong lòng mình, từ từ buông thân thể mềm mại trong lòng ra.

Nhận thấy người phía sau rời đi, Hàn Thủy thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Thật sự là xấu hổ chết rồi!

Cô chưa bao giờ ý thức được rõ ràng như hiện tại, Tư Khấu Ngọc là một người đàn ông trưởng thành, mà cô là một người phụ nữ, quan hệ của bọn họ nhìn ra thì thật sự rất nguy hiểm, không cẩn thận liền có thể lau súng cướp cò, cô bắt đầu hoài nghi quyết định của mình là đúng hay sai. (e còn đag mog 2 ac cướp cò lun đi cho dân tình có thịt gặm đây ==)

“Sao vậy, tức giận?” Về mặt Tư Khấu Ngọc đã khôi phục bình tĩnh như trước, tựa như sự kiện lúc này chỉ là ảo giác.

Hàn Thủy rất muốn tức giận, rất muốn nổi giận, rất muốn hung hăng cho anh một cái tát. Nhưng kì quái là, hôm nay cô chợt không muốn làm ra những hành động bạo lực này.

Lòng của cô như đã thay đổi, hoặc là nói, một thứ cảm xúc luôn bị nhốt sâu trong lòng đang từ từ thức tỉnh.

Trong gương bọn họ song song đứng, thân thể Tư Khấu Ngọc hơi dựa vào sau, hai người đều có vóc dáng cao gầy, Hàn Thủy đi giày cao gót cũng cao đến lỗ tai của anh, thoạt nhìn rất hài hòa, rất xứng đôi.

“Không có, tôi muốn đổi bộ khác, sau đó trở về thôi.” Hàn Thủy cơ hồ là muốn chạy trốn chết rồi.

“Tốt.” Tư Khấu Ngọc nhìn bóng lưng vội vàng bỏ chạy của cô, khẽ mỉm cười.

Anh không có nhìn lầm đi, cô gái luôn luôn lạnh nhạt bình tĩnh, lại không hiểu phong tình này vừa mới xấu hổ sao?

Anh sờ sờ cằm, nghĩ đến một màn lúc này được ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, cái tư vị đó thật là tuyệt vời, mà chỗ nào đó lại bắt đầu có khuynh hướng rục rịch góc đầu dây.

Xem ra, ngày anh được thưởng thức thành quả không còn xa rồi, thật rất mong đợi đây.

Sau màn lúng túng ở câu lạc bộ, Hàn Thủy vẫn có chút thấp thỏm, âm thầm quan sát Tư Khấu Ngọc, lại phát hiện người này giống như mất trí nhớ, hành động cử chỉ đều bình thường, dịu dàng săn sóc, cũng không hề nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô.

Một mặt cô thầm thở phào nhẹ nhõm, mặt khác lại có loại cảm giác mất mát không nói được.

Thời điểm thỉnh thoảng soi gương cũng sẽ ngẩn người, trong đầu không tự chủ được hiện lên thần thái phần khởi của Tư Khấu Ngọc, gương mặt nửa phần ưu nhã, nửa phần tà khí.

Trước kia cô luôn cho rằng anh chỉ là một công tử phong lưu, hiện tại suy nghĩ lại, anh không giống với lời đồn, nếu nói anh phóng đảng, nhưng kì thật anh cực kì có phong độ, đối với phụ nữ nào cũng nho nhã lịch sự, cử chỉ không hề quá phận, ngược lại phụ nữ ai cũng thích anh; nếu nói là anh nghiêm túc, nhưng xen giữa những cử chỉ của anh, phong nhã có thừa, lại như có như không lộ ra một loại sức quyến rũ của đàn ông, ánh mắt trong lơ đãng phát ra tà khí khiến người khác không thể cưỡng lại.

Một người đàn ông như vậy không khó khiến cho phụ nữ không động tâm.

Hàn Thủy buồn bã cười một tiếng, nhìn khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp trong gương, tuy đẹp thật, nhưng lại thiếu phong tình, mặt mày lại ẩn ẩn một chút tà khí.

Nhớ tới mấy scandal của Tư Khấu Ngọc với mấy cô gái trên tạp chí, bất kì ai cũng đều phong tình, quyến rũ hơn cô.

Có thể khiến Tư Khấu Ngọc để ý, chẳng qua vì cô là người thừa kế duy nhất của Hàn thị mà thôi.

Một lần ở câu lạc bộ kia, chẳng qua cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn.

Hàn Thủy suy nghĩ xong, liền ném cái gương trang điểm sang một bên, tự giấu bản thân, gần tới ngày đính hôn, có một đồng lớn công việc cần nhanh chóng hoàn thành mà mình vẫn có thời gian rảnh rỗi nghĩ đến người đàn ông kia.

Lúc này Hàn Thủy vẫn chưa ý thức được, ở trong mắt cô, Tư Khấu Ngọc đã không chỉ còn là một đối tượng hợp tác, anh còn là một người đàn ông, một người đàn ông rất hấp dẫn.

Mấy ngày bình yên trôi qua, đã đến buổi lễ đính hôn, ngày đó khách khứa đến rất nhiều, hầu như đều là những nhân vật có máu mặt tại thành phố B.

Mặc dù Hàn Thủy đã sớm chuẩn bị tâm lí nhưng vẫn cảm thấy mệt mỏi, dù chỉ là cười nói ứng phó với những người đó, nhưng cũng khiến mặt cô cứng lại vì cười quá nhiều.

Cũng vào ngày hôm đó, lần đầu tiên Hàn Thủy gặp được bố mẹ của Tư Khấu Ngọc, hai người nhìn qua đều rất gần gũi, Hàn Thủy không nhìn ra họ có thật lòng thích cô hay không nhưng mặt ngoài thái độ bọn họ đối với là rất hài lòng.

Mẹ Tư Khấu Ngọc vẫn luôn lôi kéo tay cô trò chuyện, cho đến khi nhìn thấy thần sắc nóng lòng của cô mới thả cô đi.

Hàn Thủy không yên lòng ứng phó với mấy khách nữ, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn qua chỗ Tư Khấu Ngọc, hôm nay trông anh rất tuấn tú, dáng người cao ngất, mặc tây trang sang trọng, trong túi trước ngực cắm một đóa hoa, nhìn khuôn mặt anh rất hăng hái, hẳn là đang rất vui mừng.

Trong lúc nhất thời, Hàn Thủy có chút hoảng hốt, không phân rõ được bây giờ là thật hay là đóng kịch nữa.

Tư Khấu Ngọc đang tiếp khách, nhìn qua bên chỗ khách nữ, thấy sắc mặt Hàn Thủy có chút tái nhợt mệt mỏi, hơi suy nghĩ một chút, khách khí nói mấy câu với người bên cạnh rồi sải bước về phía Hàn Thủy.

“Sao vậy? Mệt mỏi sao?” Anh rất tự nhiên vòng tay qua eo cô, trên mặt là vẻ ân cần.

Hàn Thủy nhìn anh, trong lòng có cảm xúc không thể nói ra được, có chút phức tạp, có chút áy náy, còn có chút khó chịu, may mắn là tiếp khách cũng đã lâu, nếu bây giờ cô rời đi nghỉ ngơi một chút, cũng không coi là quá mức thất lễ.

Hàn Thủy tựa vào trong ngực anh, một đám người ở bên cạnh thấy thế liền lên tiếng trêu ghẹo, cô cũng không để ý, để cho Tư Khấu Ngọc dìu mình về phòng nghỉ ngơi.

Vào phòng nghỉ, Hàn Thủy ngồi xuống ghế quý phi, tâm tình hơi phức tạp nhìn anh.

Để điện thoại xuống, Tư Khấu Ngọc quay đầu lại nhìn cô, hơi khiêu mi, “Sao lại nhìn tôi như vậy, có phải phát hiện hôm nay tôi đặc biệt đẹp trai hay không?” Hàn Thủy cũng không phản bác anh như lúc trước, chỉ miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, có một số việc ngăn ở tim khiến cho cô bây giờ rất hoang mang.

“Thật sự rất mệt sao?” Anh đi tới ngồi bên cạnh cô, thân mật xoa xoa hai má cô.

“Sao anh không nói với tôi là bố mẹ anh sẽ đến?” Âm thanh Hàn Thủy buồn buồn, hình như mọi việc không giống với dự tính của cô thì phải?

Tư Khấu Ngọc dừng tay lại, rút về, “Thế nào? Để em khó chịu sao?” Âm thanh bình tĩnh xen lẫn một chút đùa cợt khó phát giác.

Hàn Thủy cũng không để ý anh đùa bỡn, lòng cô đang đắm chìm trong căng rứt, đây vốn chỉ là một trò chơi mà thôi, Tư Khấu Ngọc lại làm lớn như vậy, lại lôi cả bố mẹ anh vào đây, khiến trong lòng cô rất bất an, hướng chỉ bố mẹ anh hình như rất coi trọng cô.

Nếu có một ngày chân tướng bị vạch trần, cô sẽ trở thành người có tội rất nặng.

“Hình như chúng ta đã làm việc trở nên rắc rối rồi?” Cô có chút nhúc nhích đầu, cô có thể tổn thương bất kì kẻ nào nhưng lại không muốn phá vỡ kì vọng của người làm cha mẹ vào con cái, có lẽ bởi vì cuộc đời của cô thiếu sót sự quan tâm của bố mẹ nên mới cảm thấy như vậy.

Hơn nữa, trong lòng cô cảm thấy bất an giống như mọi chuyện đã lệch ra khỏi tầm nắm của cô, nhưng cô lại không thể không tiếp tục, qua hôm nay, cô đã không còn cơ hội để quay đầu nữa, thậm chí cô còn cảm thấy nghi ngờ, tại sao lúc đầu mình lại nghĩ ra cái kế hoạch này, là cô đã có tính toán tỉ mỉ hay do mình nhất thời ám muội? (e nghĩ 90% là cái sau :v)

Mặt Tư Khấu Ngọc càng ngày càng đen, cái cô nhóc không biết phải trái này, chẳng lẽ cô thật sự ngốc đến vậy, đến bây giờ vẫn không nhìn ra được tâm ý của anh? Anh thật rất muốn bỏ đầu cô ra, xem bên trong chứa cái gì. (a bỏ đi e xem với :v)

“Anh không ngại em coi tất cả chuyện này thành sự thật.”

A? Hàn Thủy khẽ nhếch miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc nhìn anh.

Trong con người Tư Khấu Ngọc âm thầm lóe lên một cái rồi biến mất, như thường ngày lơ đãng giật nhẹ khóe miệng, “Anh đây vừa đẹp trai, vừa có tiền, lại có bố mẹ tốt như vậy, em gả cho anh không phải là rất tốt sao?” (...tự luyện ==)

Hàn Thủy bất giác giật giật lông mày, cô thật không nên ôm bất kì ảo tưởng gì với người đàn ông này, mặt anh ta còn dày hơn cả tường thành.

Cô hừ một tiếng, liếc anh một cái, sau đó thả lỏng thân thể, ném hết phiền muộn ra sau đầu, dựa mình vào cái gối ôm, từ từ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hôm nay cô chỉ mặc một bộ lễ phục đơn giản, thời điểm nằm xuống liền lộ ra những đường cong duyên dáng, cổ thon dài, bầu ngực nửa lộ nửa ẩn, eo mảnh hơi gầy, hai chân thon dài che dưới làn váy dài, tuy không nhìn thấy được da thịt, lại có thể cảm nhận được qua lớp váy mỏng manh.

Ngay cả khi ở chung với cô lâu như, cũng biết vóc dáng cô gái này không tệ, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, chỉ ngồi bên cạnh cũng cảm thấy có chút rung động, chỉ nhìn thôi cũng khiến anh cảm giác được thân thể mình có biến hóa rõ ràng.

Ánh mắt của anh nóng rực, một tắc lại một tắc xem kĩ thân thể cô, dường như có thể xuyên qua tầng vải mỏng manh kia, vuốt ve da thịt mịn như ngọc của cô.

Tay Tư Khấu Ngọc nắm thành quyền rồi lại từ từ buông ra, hầu kết động động, đột nhiên cảm thấy nực cười, đã bao lâu rồi kể từ khi chỉ cần nhìn phụ nữ một cái lại khiến mình sinh ra dục vọng mãnh liệt như vậy? Hay là do quá lâu rồi mình không có động đến phụ nữ?

Một cuộc săn thú vị, anh muốn cô gái này, nhưng hôm nay anh đột nhiên có chút hối hận, tỉ mỉ bày ra cái bẫy, chỉ trách cô nhóc này phản ứng quá chậm chạp, mà anh thì dường như không thể nhẫn nhịn được nữa rồi.

Nhẫn nhịn thật là cực khổ nha.

Hàn Thủy thực ra không hề ngủ, thời điểm nằm xuống mới cảm thấy hành vi của mình có chút không ổn, người đàn ông này không phải là Dự Hàm Phàm quen thuộc, anh là Tư Khấu Ngọc, cho dù hai mắt nhắm lại, cô cũng có thể cảm giác được người đàn ông bên cạnh đang nhìn mình chăm chú.

Cái loại cảm giác vừa xa lạ vừa nguy hiểm ấy khiến cơ thể cô nóng lên, muốn mở mắt ra nhưng lại không dám, chỉ có thể tiếp tục giả chết.

Cô lại nghĩ đến Dự Hàm Phàm, cô tin tưởng cho dù mình và Dự Hàm Phàm có nằm chung trên một cái giường cũng không cảm thấy lúng túng, vậy mà người đàn ông này chỉ nhìn cô mà thôi, lại khiến nhịp tim cô đập nhanh như đánh trống, miệng lưỡi khô khan?

Thật là gặp quỷ.

Cũng may bầu không khí lúng túng này đã bị phá vỡ khi có người hầu đến gọi bọn họ xuống dùng bữa, Hàn Thủy làm bộ vừa tỉnh ngủ mà mở mắt ra, mà Tư Khấu Ngọc cũng làm bộ trấn định rồi khỏi ghế quý phi, ngồi xuống ghế salon bên cạnh.

Một bữa cơm phong phú toàn sơn hào hải vị này, hai người ăn rất nhiều, nhưng không ai nhớ được mùi vị của thức ăn.

Chờ hai người nghỉ ngơi đủ rồi, khách khứa bên dưới cũng bắt đầu giải tán, tiễn hết khách khứa về, Hàn Thủy thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng kết thúc, sau này ai dám nói với cô rằng tiệc đính hôn là vui vẻ nhất cô nhất định sẽ cho người đó biết thế nào là vui vẻ thật sự, đây thật là muốn hành hạ người nha, phải

tiếp rượu liên tục, phải trưng ra khuôn mặt tươi cười cứng ngắc cả ngày, còn phải đối phó với mấy người cố tình xiên xỏ ngầm nữa, thật sự là không hề dễ dàng chút nào.

“Hàn Thủy.”

Hàn Thủy kinh ngạc ngẩng đầu, Dụ Hàm Phàm vốn đã rời đi lại đang đứng trước mặt cô.

“Mới vừa rồi vẫn không có cơ hội đưa quà cho em.” Anh dịu dàng cười, đưa cho cô một cái hộp nhỏ.

Hàn Thủy im lặng nhận lấy cái hộp, người đàn ông này luôn luôn quan tâm cô, so với đám “người nhà” kia còn thân hơn.

Mà hôm nay, bọn họ lại chỉ có thể dùng phương thức này chung đụng, ngay cả tặng quà cũng phải giấu giếm.

Dưới ánh mắt tha thiết của Dụ Hàm Phàm, cô mở hộp ra, là một sợi dây chuyền bạch kim rất đẹp, mặt dây chuyền là hình một con thiên nga bằng thủy tinh, nhìn qua thì rất bình thường, nhưng trong mắt Hàn Thủy đều là cảm động.

Dụ Hàm Phàm luôn biết cô rất thích đồ trang sức có hình thiên nga.

“Cảm ơn.” Rốt cuộc cô cũng đã nở một nụ cười thật lòng trong ngày hôm nay.

Thật tốt, cho dù trong hoàn cảnh nào, Dụ Hàm Phàm vẫn quan tâm cô.

“Nhất định phải thật hạnh phúc nhé.” Dụ Hàm Phàm nhìn cô dịu dàng cười, nhìn cô gái quật cường dần dần lớn lên, từng bước từng bước mở rộng cánh cửa của mình để khám phá cuộc sống, trước đây anh có thể ở bên cạnh cô giúp đỡ, mà bây giờ, vị trí đó đã có người thay thế.

Nói không buồn là không thể nào.

“Ừ.” Hàn Thủy cố gắng gạt đầu một cái, trong lòng lại cảm thấy chua xót, nếu sau này Dụ Hàm Phàm biết rằng tất cả đều là cô diễn trò, không biết anh sẽ tức giận hay là đau lòng cho cô?

Trên thế giới này, có lẽ cũng chỉ có mình cô là thật tâm đối đãi với bản thân mình.

Có được câu khẳng định của cô, Dụ Hàm Phàm nhìn cô một cái thật sâu, sau đó xoay người rời đi.

Hàn Thủy cầm sợi dây chuyền trong tay, có chút hoảng hốt.

Một màn này đều rơi vào trong mắt Tư Khẩu Ngọc, thần sắc anh lạnh nhạt nhìn vị hôn thê của mình trò chuyện cùng người đàn ông khác, nhìn người đàn ông đó tặng quà cho cô, mà cô lại cũng rất quý trọng nó, đáng vẻ nhìn qua thật cao hứng, nhìn bọn họ trao đổi ánh mắt quen thuộc khi nói chuyện, cái loại không khí ăn ý đó, giống như chỉ có hai người bọn họ, ai cũng không thể chen vào.

Mà người đàn ông này chính là Dụ Hàm Phàm, cho dù Tư Khẩu Ngọc có cỡ nào cuồng ngạo, cũng biết trong lòng Hàn Thủy, Dụ Hàm Phàm là một sự tồn tại đặc biệt; còn đối với anh mà nói, Dụ Hàm Phàm là một cái gai, một cái gai cần phải nhổ.

Cảm giác ghen tị mãnh liệt và tức giận bất bình khiến cho Tư Khẩu Ngọc cảm thấy khó thở, tay anh nắm chặt thành quyền, cảm xúc mãnh liệt qua đi, tiếp theo làm cảm giác trống rỗng ập đến khiến anh rất khó chịu.

Đứng yên hồi lâu, Hàn Thủy mới phát hiện ra anh đứng cách đó không xa.

Ánh mắt cô kinh ngạc như nai con, môi đỏ mọng khẽ mở, sợi dây chuyền nằm trong tay rất tự nhiên bỏ vào trong túi xách.

Tư Khẩu Ngọc giấu cợt cười một tiếng.

Do dự hồi lâu, Hàn Thủy vẫn tiến lên khoác cánh tay anh, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Tư Khẩu Ngọc không như thường ngày diễn kịch theo cô, anh không nói câu nào nhìn cô, ánh mắt lạnh như băng, trên người như tỏa ra khí lạnh, khiến Hàn Thủy không tự chủ được buông cánh tay anh ra.

Anh nắm cầm cô, lực đạo mạnh mẽ như muốn bóp nát xương quai hàm của cô, giọng nói thâm trầm, “Cảm giác được gặp tình nhân như thế nào?”

Hàn Thủy đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt là tràn đầy khiếp sợ và không thể tin được.

Cô há mồm muốn giải thích, lại phát hiện mình không thể nói được gì, cũng không biết phải giải thích như thế nào, nói Dụ Hàm Phàm chẳng qua chỉ là bạn của mình, nhưng không thể thừa nhận Dụ Hàm Phàm đích xác là một sự tồn tại rất đặc biệt; nếu nói là tình nhân thì cũng không đúng, giữa bọn họ trước giờ chưa từng có tình yêu, dù có giải thích thế nào, đều có khuynh hướng càng tô càng đen.

Tư Khẩu Ngọc nhìn phản ứng của cô, trong lòng càng thêm phiền muộn, cười mỉa một tiếng liền sải bước đi ra ngoài.

Xấu hổ và áy náy khiến mặt Hàn Thủy trở nên đỏ bừng, cô trân trân nhìn bóng lưng quyết liệt rời đi của anh, trong lòng lại cảm thấy ủy khuất, đây là chuyện gì? Cứ như vậy bỏ mặc cô sao?

10. Chương 10: Chương 7.1

Vai nam chính tự tiện rời đi, nhưng Hàn Thủy thân là người mới, mặc dù chỉ là đính hôn, dưới sự yêu cầu nhiệt liệt hoan nghênh của bố mẹ Tư Khẩu Ngọc, không thể từ chối đành phải theo bọn họ về nhà cũ ở.

Bất kì ai Hàn Thủy cũng có thể cự tuyệt, duy chỉ có những trưởng bối từ ái như thế này là cô không thể cự tuyệt được, thân tình và không khí gia đình hòa thuận luôn là khát vọng của cô.

Cô có điểm ghen tị với Tư Khẩu Ngọc, anh thật là may mắn, lớn lên đẹp trai, bối cảnh giàu sang, quan trọng là anh có bố mẹ từ ái, luôn quan tâm con cái.

Trên đường về nhà Tư Khẩu Ngọc có gọi điện một lần, nhưng không phải gọi cho cô mà là cho bố mẹ anh, giải thích hôm nay anh đi tụ tập với bạn bè nên có thể sẽ không về được, điều này làm cho Hàn Thủy trở nên lúng túng.

Hiển nhiên đây là anh cố ý, cố ý để mình khó chịu.

Thật là một người đàn ông thù dai.

Mẹ Tư Khẩu Ngọc sợ Hàn Thủy không được tự nhiên, dọc đường đi đều nói chuyện với cô, phần lớn đều nói về chuyện của Tư Khẩu Ngọc khi còn bé, mới đầu, Hàn Thủy còn có chút không yên lòng nhưng càng nghe lại càng cảm thấy thú vị, đừng xem Tư Khẩu Ngọc hiện tại là một bộ dáng phong lưu, thật ra thì lúc nhỏ chẳng khác gì những bé trai khác, ngây thơ, bướng bỉnh, lại có chút ngốc nghếch, có lúc cũng sẽ đá dẫm, chảy nước mũi, đánh nhau, chọc ghẹo bé gái.(hình tượng soái ca của tui T^T) Tâm tình Hàn Thủy dần dần tốt lên, trong đầu hiện lên dáng vẻ của Tư Khẩu Ngọc hồi bé, cảm giác anh cũng không phải là xa không thể chạm tới.

Trở lại nhà cũ của bố mẹ Tư Khẩu Ngọc, Hàn Thủy đương nhiên bị sắp xếp ở phòng của Tư Khẩu Ngọc, cô cảm thấy rất lúng túng, nhưng nếu nói mình muốn ở phòng khách lại cảm thấy rất buồn cười, đều đã đính hôn, còn phân phòng ngủ như vậy giống như có chút làm bộ, chỉ đành nhắm mắt đáp ứng.

Chờ cửa phòng đóng lại, Hàn Thủy mới ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, trừ bộ lễ phục đang mặc trên người và chiếc túi cô mang trong buổi tiệc thì không còn gì khác, ngay cả quần áo ngủ để thay cũng không có, mà hình như mẹ Tư Khẩu Ngọc cũng quên mất chuyện này.

Bây giờ đã không còn sớm, Hàn Thủy cũng không muốn quấy rầy bọn họ, chỉ đành lấy tạm một chiếc áo sơ mi to dùng của Tư Khẩu Ngọc mặc tạm, sau đó sáng mai gọi điện nhờ người đem quần áo của mình tới đây.

Đây là lần đầu tiên Hàn Thủy bước vào cuộc sống của Tư Khẩu Ngọc, dĩ vãng đều là Tư Khẩu Ngọc đuổi theo cô, nhưng ngoại trừ ở nơi công cộng cô mới đi cùng anh, chưa từng đến công ty của anh chứ đừng nói đến ngôi nhà khắp nơi đều lưu giữ dấu vết của Tư Khẩu Ngọc như thế này.

Trong quá khứ, đối với cô Tư Khấu Ngọc chẳng qua chỉ là một đối tác, đồng minh, một nhân vật có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Mà bây giờ, mặc kệ cô có đồng ý hay không, bọn họ đều phải ở chung một thời gian, nếu như cần thiết, bọn họ có thể phải giả bộ kết hôn, quả nhiên tất cả không hề dễ dàng, cho dù diễn cũng phải diễn cho trọn.

Ngắm nhìn bốn phía, gian phòng được trang trí bày biện rất đơn giản như không thể đơn giản hơn, so sánh với tính cách ngày thường của anh thật là khác xa nhau một trời một vực.

Đứng ở chỗ này, trong lòng Hàn Thủy dâng lên một cảm giác vi diệu, xa lạ nhưng lại như gắn kết linh hồn hai người với nhau.

Ban đầu quan hệ giữa bọn họ chỉ gắn kết bằng một tờ giấy hiệp ước, mà bây giờ giống như đã xảy ra nhiều biến hóa.

Hàn Thủy mơ hồ có chút lo lắng nhưng lại không thể làm gì để xóa tan nó đi.

Cô đi vào phòng tắm, cởi trang phục trên người xuống, thả tóc ra, chân không đứng dưới vòi hoa sen, những giọt nước ấm áp từ từ chảy xuống, theo tóc của cô lăn xuống cơ thể cô, cho đến khi dừng lại rồi hòa tan dưới mặt đá nguội lạnh, cô hơi ngẩng đầu, nhắm mắt, cảm giác mọi ưu sầu và mệt mỏi đều được nước ấm rửa trôi, không gian yên tĩnh khiến cho cô lại bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ, nghĩ đến khuôn mặt Cam Chi Ngự hiềm khi ôn hòa, nghĩ đến Dụ Hàm Phàm tặng quà cho cô, còn nghĩ đến ánh mắt sáng ngời của Tư Khấu Ngọc và cuối cùng là bóng lưng tức giận bỏ đi của anh, trong lòng Hàn Thủy chợt giật mình, hai mắt ngay tức khắc mở ra.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Hàn Thủy phát hiện số lần mình nhớ đến Tư Khấu Ngọc ngày càng nhiều, lúc này cô đang lỏa thể đứng trong phòng tắm, nhìn trong gương có chút mơ hồ, không nhìn thấy vẻ mặt, lại có thể nhìn ra những đường cong duyên dáng trên cơ thể cô.

Cô vuốt nhẹ môi của mình, nghĩ đến nụ hôn nóng rực và động tác ôm eo cô từ phía sau rất tự nhiên của anh, mặt bất chợt nóng lên.

Ngay cả cái phòng tắm này cũng khiến cô không được tự nhiên, nghĩ đến đây, cô lại nhìn cái vòi hoa sen, nghĩ đến Tư Khấu Ngọc đã từng vô số lần lỏa thể đứng ở chỗ này tắm, nhất thời cô cảm thấy ngay cả nền đá dưới chân cũng nóng lên theo. (tưởng tượng soái ca tắm - ing)

Vội vã tắm rửa sạch sẽ, Hàn Thủy khoác áo choàng tắm đi ra, trên đầu quấn một cái khăn lông, liền ra khỏi phòng tắm.

Ngồi ở trên ghế salon lau tóc, Hàn Thủy cười thầm mình quá nhạy cảm, ngay cả áo choàng rầm trên người đều là của Tư Khấu Ngọc, trên giường cũng lưu lại mùi của anh, trong phòng toàn bộ đều là hơi thở của anh, tối nay cô giống như bị giam cầm trong thế giới của anh, không thể thoát ra.

Thôi, trước kia như thế nào thì bây giờ cũng như thế đi, dù sao sau khi xong chuyện cũng mỗi người một ngả.

Lại thân mật cũng được, dù sao cũng chỉ là diễn kịch mà thôi, sau khi tất cả kết thúc họ cũng chỉ là người xa lạ.

Càng không ngừng thuyết phục mình, càng không ngừng nhắc nhở bản thân, tâm tình nóng nảy bất an của Hàn Thủy rốt cuộc dần dần bình tĩnh lại, chỉ cần như trong quá khứ coi anh là người không quen thuộc là được, cô tự an ủi mình.

Từ nhỏ, cô luôn biết giữa cha mẹ cô không phải là tình yêu say đắm mà là lạnh nhạt và tổn thương, thậm chí khi trưởng thành, tính cách mà cô vẫn luôn quên đi chính là loại nhu tình của người con gái do chính bản thân cô cũng thiếu thốn tình thương của cha mẹ, thực chất cũng không phải là cô không có, mà là không dám thể hiện ra.

Không dám yêu một ai, không dám đặt niềm tin hoàn toàn vào một ai, huông chi hoa danh của Tư Khấu Ngọc ai ai cũng biết.

Khẽ thở ra một hơi, Hàn Thủy mềm nhũn nằm xuống ghế salon, mặc kệ cửa sổ mở toang, gió đêm lùa vào phòng khiến rèm cửa nhẹ nhàng bay loạn, thỉnh thoảng có ánh sáng trắng lấp loáng, màn đêm tĩnh mịch mang lại cảm giác cô đơn, xung quanh yên lặng đến mức cô có thể nghe được rõ nhịp đập của chính mình.

Cố gắng vớt hình ảnh của Tư Khấu Ngọc ra khỏi đầu, lại bị cơn mệt mỏi như thủy triều ập tới, Hàn Thủy nhắm mắt lại, từ từ chìm vào mộng đẹp.

Đại khái là tối nay Tư Khấu Ngọc sẽ không trở lại rồi.

Tư Khấu Ngọc thật đúng là không muốn về nhà, bất kì một người đàn ông nào thấy vị hôn thê của mình liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác đều sẽ thấy khó chịu trong lòng, hơn nữa người đàn ông kia còn là thanh mai trúc mã với hôn thê của mình.

Tư Khấu Ngọc trước đây luôn luôn được đám phụ nữ ngưỡng mộ, càng thêm canh cánh trong lòng, anh vừa uống rượu vừa suy nghĩ làm thế nào để hung hăng trừng phạt cái cô gái không biết phải trái kia, hoàn toàn không ý thức được một điều, giữa bọn họ không là đính hôn thật, hơn nữa, anh cũng không nhận ra bây giờ trong lòng mình đang tràn ngập cảm giác ghen tị.

Đối với phụ nữ, Tư Khấu Ngọc mặc dù nổi danh phong lưu nhưng cũng rất nổi tiếng là có kiên nhẫn, có phong độ, bất kì một cô gái nào, chỉ cần anh để ý, bất kể dùng thủ đoạn gì cũng phải làm cho đối phương cam tâm tình nguyện mắc câu. Đối với Hàn Thủy, anh gần như moi ra hết thủ đoạn của mình, lập kế ước, nuông chiều, thậm chí bày ra tư thế thân mật nhưng lại không mất phong độ, mục đích chính là để cho cô gái xinh đẹp khó gần này dần dần buông lỏng cảnh giác để tiếp nhận anh mới thôi.

Tất cả những gì anh làm đều có mục đích. Cho dù là bỏ một đồng lớn tiền bạc để giải quyết cái cục diện rối rắm của Hàn thị anh cũng không nhàn nhây lấy một cái.

Hàn Thủy đối với anh mà nói, đã không chỉ là có hứng thú mà khiêu chiến không thôi, cô đáng giá hơn rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Tư Khấu Ngọc nốc một hớp rượu to, cười tự giễu bản thân.

Vì cô, anh đã tổ chức một buổi lễ đính hôn long trọng, dường như là mời tất cả nhân vật có mặt mũi đến chứng kiến, thậm chí gạt cả bố mẹ anh, coi cô là nàng dâu chính thức của Tư Khấu gia, thật ra thì đây vốn chỉ là một phần trong hiệp ước giữa hai người bọn họ, vốn không phải là sự thật, anh căn bản không cần phải làm lớn như vậy. Nhưng rốt cuộc anh vẫn cố tình muốn mọi chuyện càng lớn càng tốt, để mọi người đều biết chuyện bọn họ đính hôn, từ trước tới nay đã bao giờ anh hao tổn nhiều tâm trí như vậy vì một cô gái chưa? Đáp án rõ ràng là chưa bao giờ, vậy mà cô gái kia không những tuyệt tình không nhận ra tình cảm của anh, lại động một tí là cùng anh phân rõ giới hạn.

Vốn là anh có thể tiếp tục nhịn, dù sao cũng đã đính hôn, anh không nên thiếu kiên nhẫn như vậy. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ cười đến động lòng người của cô trước mặt Dụ Hàm Phàm, trong lòng anh dâng lên một ngọn lửa giận dữ, làm thế nào cũng không dập tắt được.

Hàn thủy, cô gái đáng giận này, có lẽ bây giờ nhất định không tìm không phổi đi ngủ mất rồi.

Hung hăng đổ một ngụm rượu to vào miệng, Tư Khấu Ngọc một mình ngồi trong phòng riêng tại một quán bar, càng nghĩ càng nổi giận.

Cho tới bây giờ, anh vẫn còn cố kỵ danh tiếng của Hàn Thủy, dù sao bọn họ cũng vừa mới đính hôn, anh mặc dù uống rượu nhưng vẫn bao riêng một mình một phòng, cũng không dám kêu bạn bè đi cùng, chỉ sợ ngày hôm sau đám báo chí lá cải lại viết linh tinh. Anh thì không sao, dù sao danh tiếng đã kém như vậy, nhưng Hàn Thủy thì khác, cô mới chỉ là một cô nhóc mới lớn, anh không muốn cô bị người đời soi mói. (hic tội a quá T.T)

Hàn Thủy ơi là Hàn Thủy, em thật là một cô nhóc vô lương tâm, chẳng lẽ anh kém cỏi đến vậy sao? Chung sống lâu như vậy, vì sao trong mắt em vẫn không có chút xíu hình bóng nào của anh?

Suy suy nghĩ nghĩ, lại nốc một ngụm rượu lớn vào miệng, mùi rượu cay xè xông lên cổ họng, mới khiến cho tâm tình Tư Khấu Ngọc thư giãn được chút ít.

“Ngọc?” Một giọng nữ dễ nghe truyền đến, mang theo một chút do dự.

Tư Khẩu Ngọc theo bản năng ngược nhìn, thấy cửa phòng bao hơi mở ra, lộ ra một gương mặt xinh đẹp và một đôi chân thon dài hoàn hảo không chút tì vết, chính là cô ngọc nữ diễn viên đã lâu không gặp. (là cái mặt xuất hiện ở chương 2 ý mn)

Ruth? Hay gọi là Luna nhỉ? Tư Khẩu Ngọc có chút nghi ngờ nhíu mày một cái.

“Thật sự là anh, em còn tưởng Tiểu Lan nhìn lầm rồi.” Về mặt cô ta có chút vui mừng, Tiểu Lan chắc là trợ lý của cô ta.

Tư Khẩu Ngọc gật đầu một cái, không lên tiếng, quay đầu tiếp tục uống rượu.

Cô gái quay lại lật một tấm bảng gì đó ở ngoài cửa, sau đó đóng cửa lại.

“Hôm nay là lễ đính hôn của anh, sao lại một mình chạy tới đây vậy?” Cô gái thân mật ngồi xuống cạnh anh, cầm một ly thủy tinh để dài lên, tự mình rót đầy một ly rượu, cô ta có chút vui vẻ vì gặp được anh ở đây, cô ta không ngại mấy chuyện hoa tâm của anh, ít nhất trong mấy cô tình nhân của anh cô ta chưa bao giờ là kẻ thất bại, nhưng nếu có một ngày trong mắt anh, trong lòng anh thật sự chỉ có một người phụ nữ, phỏng chừng cô ta sẽ ghen tị phát điên.

“Sao nào? Biết tôi đính hôn, cô còn muốn bám lấy tôi, cô thiếu đàn ông thế sao?” Tư Khẩu Ngọc kẻ sát tại cô ta nói, cố ý thổi hơi rượu vào tai cô ta, hài lòng nhìn thân thể cô ta khẽ run lên.

Phản ứng của cô ta đúng là rất làm thỏa mãn lòng hư vinh của đàn ông bên trong Tư Khẩu Ngọc.

“Mặc kệ như thế nào, em vẫn thích anh.” Cô gái giơ tay quấn quanh cổ anh, đúng là so với những người mà cô ta qua lại, Tư Khẩu Ngọc được coi là tốt nhất, anh vừa trẻ, lại đẹp trai, rất có phong độ, luôn thỏa mãn bất kỳ yêu cầu của phụ nữ, cho dù là chuyện giường chiếu cũng không có gì để bất bề, một người đàn ông như vậy, luôn khiến cho phụ nữ cam tâm tình nguyện bám theo.

Vào đêm đính hôn, anh lại bỏ rơi vị hôn thê mà chạy đến đây uống rượu một mình, đây là một cơ hội tốt để cô ta lại có được sự cưng chiều của anh một lần nữa. (mún đấm con mặt này quá)

Đàn ông luôn không chống cự được sự trêu đùa của phụ nữ, huống chi trong người lại có men rượu, là một người đàn ông có cảm giác thất bại trong chuyện tình cảm, ở loại tình huống kết quả chỉ có một, đó chính là tìm một người phụ nữ khác cùng hoan ái.

Huống chi đối tượng lại là một cô gái xinh đẹp quyến rũ, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, cặp mắt câu hồn đưa tình, trên người tỏa ra hương vị phụ nữ mê người.

Mắt Tư Khẩu Ngọc càng ngày càng mờ đi.

“Ngọc, em rất nhớ anh.” Cô ta rất biết quan sát sắc mặt người khác, vừa nhìn thấy anh như vậy thì lập tức chủ động đưa môi đỏ mọng lên.

Tư Khẩu Ngọc nhìn làn môi đỏ mọng quyến rũ kia, thần xui quỷ khiến nghiêng đầu tránh được nụ hôn của cô ta, một cái tay của anh nắm eo cô ta, một tay kia mò lên hai khóa tròn trịa trước ngực cô ta, từ từ vuốt ve.

Người phụ nữ khẽ thở hổn hển, trên mặt đỏ bừng kiều diễm, bày ra một bộ dáng động tình động lòng người khiến bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng bị hấp dẫn. Nhưng Tư Khẩu Ngọc lại không hề có một chút cảm giác nào, cảm thấy cô ta quá mức giả tạo, trong đầu anh bỗng hiện lên dáng vẻ Hàn Thủy cùng với đôi mắt to trong veo luôn chứa lửa giận nhìn anh mỗi khi anh cố tình ôm eo cô, càng nghĩ càng nhập thần.

“Ngọc.” Người phụ nữ cảm nhận được anh phân tâm nhưng vẫn không cam lòng buông tha cho cơ hội khó có được này, bàn tay cô ta dọc theo lồng ngực anh rời xuống nơi cứng rắn phía dưới, cách một lớp quần áo đang rục rịch.

Thân thể vì ngấm men rượu mà càng dễ thiêu đốt lên ngọn lửa dục vọng, thân thể Tư Khẩu Ngọc ngày càng nóng rực, hô hấp ngày càng dồn dập, ngay cả bên trong con người cũng lộ ra thâm trầm khát vọng, nhưng đầu óc anh lại rất thanh tỉnh.

Anh rất muốn, nhưng lại phát hiện không biết mình muốn cái gì bây giờ, nói tóm lại, không phải là người phụ nữ trước mặt này là được.

“Ngọc, em muốn anh.” Người phụ nữ khóa chặt ánh mắt anh, có chút khấn cấp dán bộ ngực đầy đặn vào người anh, cũng tại một giây kế tiếp bị anh đẩy ra. Cô ta khó tin nhìn đầy mắt người đàn ông nhuốm đầy dục vọng nhưng vẻ mặt lại cực kì tĩnh táo.

“Tôi cần phải trở về.” Để mấy tờ tiền xuống mặt bàn rồi lấy chiếc ly đè lên, Tư Khẩu Ngọc liếc cô ta một cái, đứng lên quay đầu đi thẳng, không hề lưu luyến lấy một cái.

11. Chương 11: Chương 7.2

Thời điểm trở lại nhà cũ đã là rạng sáng.

Trong phòng chỉ còn lại ánh sáng lờ mờ của đèn bàn, làm cho cả gian phòng có vẻ ấm áp hơn rất nhiều, trong không khí còn thoang thoang mùi sữa tắm.

Tư Khẩu Ngọc hít một hơi thật sâu, tâm tình có chút nóng nảy từ từ bình tĩnh lại. Rất tốt, cô gái này vẫn còn ở đây, dù cho lòng cô có thể ở chỗ khác.

Tâm tình Tư Khẩu Ngọc có chút phức tạp nhìn Hàn Thủy nằm ngủ không hề phòng bị trên ghế salon, trên người cô chỉ mặc độc chiếc áo choàng tắm to đùng của anh, bắp chân trắng nõn như củ sen lộ ra ngoài, tóc dài tán loạn ở trên ghế salon, khuôn mặt xinh đẹp vì ngủ say mà không còn vẻ lạnh nhạt thường ngày, thay vào đó là một chút ngây thơ, da thịt trắng nõn kéo dài đến tận xương quai xanh khiêu gợi, cho dù cô mặc áo choàng rất to nhưng vì nằm nghiêng mà có thể nhìn thấy hai bầu ngực phập phồng nửa lộ nửa che.

Bởi vì tuổi còn nhỏ nên bộ ngực không phải rất lớn như một người phụ nữ trưởng thành, nhưng nhìn qua rất tròn trịa khiêu gợi, không biết lúc ở trong tay anh sẽ có tư vị như thế nào.

Càng nghĩ, thân thể đã bình tĩnh của Tư Khẩu Ngọc lại bắt đầu nóng rực lên. Khẽ rửa thầm một tiếng, Tư Khẩu Ngọc tháo cà vạt ra, cởi tây trang trên người xuống, chỉ mặc quần lót liền đi vào phòng tắm, muốn tắm cho thanh tỉnh đầu óc một chút.

Nền phòng tắm vẫn còn có chút ướt, hơi nước trên gương vẫn chưa tiêu tán hết, Tư Khẩu Ngọc cẩn thận quan sát chốc lát, liền phát hiện có nhiều hơn một cái khăn lông, một cái ly và một cái bàn chải đánh răng. Lại nghĩ đến Hàn Thủy cũng đã dùng qua cái phòng tắm này.

Anh có chút ngẩn ra, gian phòng này từ nhỏ đến lớn đều chỉ có một mình anh sử dụng, hiện tại trong cuộc sống của anh đột nhiên xuất hiện thêm một người, hơn nữa sau này có một đoạn thời gian dài cũng sẽ có một cô gái như vậy sớm chiều chung sống cùng anh, ở trong phòng anh ra ra vào vào, cùng ăn cơm với anh, hô hấp cùng một bầu không khí với anh, vân vân và mây mây, nghĩ như vậy, trong lòng Tư Khẩu Ngọc dâng lên một loại cảm giác vô cùng sung sướng kì diệu.

Loại cảm giác này làm cho tâm tình buồn bực cả buổi tối nay của Tư Khẩu Ngọc có chút khởi sắc, chẳng qua là vừa nghĩ tới chỉ trước đây vài tiếng, Hàn Thủy cũng lỏa thể đứng trong phòng tắm này, mục đích tắm nước lạnh dập lửa của Tư Khẩu Ngọc không những không thực hiện được mà còn khiến nơi nào đó càng cương cứng hơn. (Ặc 2 ac suy nghĩ giống nhau thế)

Dục vọng mãnh liệt khiến Tư Khẩu Ngọc vừa thống khổ vừa mất hồn, thân thể và lí trí đang giằng co có nên tìm phụ nữ để giải quyết lửa dục vọng hay không. Nhanh chóng tắm xong, Tư Khẩu Ngọc tính đi thư phòng ngủ nhưng khi nhìn đến Hàn Thủy đang ngủ trên ghế salon liền dừng bước.

Mặc dù anh cũng thừa nhận mình chẳng phải quân tử gì nhưng loại chuyện như vậy không nên làm trái ý của phụ nữ. Nhưng thân thể của anh lại không nghe đầu óc chỉ huy, dường như có một ác quỷ đang đầu độc bên tai anh, “Không quan trọng, cô ấy sớm muộn gì cũng là phụ nữ của anh.”

Đúng nha, cô sớm muộn gì cũng là người của anh, mặc kệ cô có đồng ý hay không. Hiện tại coi như không muốn làm gì nhưng cứ ôm như vậy ngủ một đêm cũng không sao đâu nhỉ?

Tư Khẩu Ngọc không tự chủ được đi tới bên cạnh salon, càng tới gần càng cảm nhận được hô hấp nhỏ nhẹ của cô, nhìn rõ lồng ngực phập phồng, hai khóa tròn trịa như hiện như ẩn, từng chút một hấp dẫn anh.

Nhẹ nhàng ôm Hàn Thủy vào ngực, mới phát hiện mặc dù dáng cô cao gầy nhưng trọng lượng lại cực kì nhẹ, thân thể cô lúc này mềm nhũn như một con mèo nhỏ núp ở trong ngực anh, có thể hôm nay cô thật là mệt chết rồi, dù anh ôm cô như vậy nhưng cô vẫn không tỉnh lại, chẳng qua là miệng cô lại phát ra âm thanh “ưm ưm” giống hệt mèo, mà âm thanh này lại càng khiến cơ thể Tư Khẩu Ngọc thêm căng thẳng.

Thật là một tiểu yêu tinh.

Anh đặt cô lên chiếc giường lớn dài hai thước, có chút mê mẩn nhìn cô ngủ không một chút phòng bị nào, anh thừa nhận lần đầu tiên nhìn thấy cô liền cảm thấy cô rất thú vị, hơn nữa càng quyết tâm muốn giành lấy từng bước từng bước bắt được tâm mĩ nhân, tiến hành theo chất lượng, rất chu đáo, rất hoàn mỹ, anh cũng rất hưởng thụ quá trình theo đuổi này.

Nhưng mà bây giờ anh lại cảm giác có chút khác biệt.

Tại sao chỉ cần nhìn cô một cái mà có thể khiến anh sinh ra dục vọng mãnh liệt như vậy? Tại sao thấy cô ở cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ sẽ ghen tị nổi điên?

Anh muốn đoạt lấy cô gái này, dường như không thể chờ đợi nữa rồi, mà anh cũng không muốn chờ thêm nữa.

Trong giấc ngủ Hàn Thủy bỗng cau mày, xoay người nằm nghiêng, khiến áo choàng tắm bị lỏng dây thắt, lộ nguyên một bắp đùi trắng tuyết.

Tư Khẩu Ngọc chỉ cảm thấy “Oanh” một tiếng, hình như có sợi dây thần kinh trong đầu anh đã bị đứt.

Hô hấp anh trở nên nặng nề, ánh mắt u ám khóa chặt hình ảnh cô gái trước mắt này, không nhận được áp lực thân thể tỉnh táo lên.

Môi của anh chính xác hạ trên môi cô, như thỏa mãn thở dài, vẫn là hương vị ngọt ngào như mật, mềm mại đáng chết ấy. Đầu tiên anh chỉ nhẹ nhàng hôn, không muốn làm cô tỉnh giấc, nhưng càng hôn càng khó khống chế tâm tình của bản thân, lực đạo bắt đầu trở nên cuồng dã bá đạo, anh cạy hàm răng cô ra, thò đầu lưỡi vào trong miệng cô thăm dò, tận tình đùa giỡn với cái lưỡi thơm tho của cô, chỉ hận không thể đem cô gái này nuốt ngay vào bụng, một tay khác luồn vào trong vạt áo kéo xuống, trong nháy mắt thân thể nữ tính tuyệt trắng mềm mại liền lộ ra, hô hấp của anh đình trệ trong một giây, dục vọng giữa hai chân càng căng cứng lên, bàn tay anh không chút do dự đặt lên hai khóa mềm mại trước ngực cô mà anh đã mơ ước từ lâu, vừa lung linh tròn trịa, vừa mềm mại lại rất có co dãn, anh dùng sức vuốt ve, giống như một chàng trai lần đầu được nắm trái cấm, căn bản không có một chút kĩ xảo nào, nói đúng hơn là anh đã quên sạch mọi kĩ xảo của mình, hoàn toàn hành động theo cảm tính.

Đôi mắt Tư Khẩu Ngọc tối tăm sâu không thấy đáy, cánh tay mạnh mẽ có lực ôm lấy nửa thân trên của cô, hai chân quỳ hai bên người cô, tư thế phóng đảng mà gợi tình (nguyên văn là thói nát phóng đảng n ta nghĩ để thể này ổn hơn), đôi môi rời khỏi môi cô, từ từ hôn dọc theo chiếc cổ thon dài xuống xương quai xanh gợi cảm, rồi đến trước ngực, để lại trên làn da trắng mịn không tì vết bây giờ nở đầy những bông hoa hồng hồng yêu mị.

Trong giấc ngủ Hàn Thủy cảm thấy rất khó chịu, giống như có thứ gì đó đang đè lên người cô, rất nặng, mặc kệ cô giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được, thân thể càng lúc càng nóng, nơi bụng dưới như có một ngọn lửa nóng rực trào lên, khiến cô không nhận được mà run lên.

Cô mê man mở mắt, liền phát hiện có một cái đầu đen đang làm loạn trước ngực mình, mà cả thân mình cô đang bị một vòng tay rắn chắc của người đàn ông ôm lấy, trước ngực truyền đến cảm giác đau đớn, khiến cô không nhận được rên thành tiếng.

“Em rất cực tính.” Tư Khẩu Ngọc ngẩng đầu lên, tròng mắt đen như ngọc lưu ly dù ở trong bóng tối vẫn lấp lánh rực rỡ, âm thanh bao hàm dục vọng ở trong đêm đen phá lệ mị hoặc.

Hàn Thủy ngốc lăng nhìn anh, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Bên tai truyền đến một trận cười khê, Tư Khấu Ngọc hung hăng chĩa dục vọng của mình vào hạ thân cô, cọ cọ, cảm giác đau đớn bén nhọn khiến cho Hàn Thủy hoàn toàn phục hồi tinh thần.

Đây không phải là mơ, đây là thật.

“Tư Khấu Ngọc!” Hàn Thủy kêu to, đầu óc hoàn toàn tỉnh táo lại, cô hung hăng đánh vào thân thể cường tráng của anh, dùng sức lùi người về phía sau.

Trời ạ, cô làm thế nào cũng không nghĩ ra, mình và Tư Khấu Ngọc sẽ lẫn đến trên giường, hơn nữa cả hai đều lỏa thể. Hốt hoảng, ngượng ngùng, khó có thể tin, các loại cảm xúc như thủy triều dâng lên khiến trong đầu Hàn Thủy là một mảnh hỗn loạn, cô chỉ biết bây giờ cô muốn tránh xa người đàn ông này.

Tư Khấu Ngọc dễ dàng chế trụ thân thể đang giãy dụa, khóa hai tay cô ở trên đỉnh đầu.

“Tư Khấu Ngọc, anh muốn làm gì? Anh điên rồi sao?” Thân thể bị áp chế, hai tay hai chân không thể động đậy, Hàn Thủy hốt hoảng vô cùng, cô cố làm ra vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng thường ngày để hăm dọa Tư Khấu Ngọc, bình thường chỉ cần cô không muốn Tư Khấu Ngọc cũng sẽ không miễn cưỡng cô, nhưng là cô không nghĩ tới, lúc này hai người không một mảnh vải che thân, chuyện giường chiếu cũng đã tiến hành được một nửa, coi như trên mặt cô đeo một cái mặt nạ quỷ thì cũng không thể ngăn cản được người đàn ông điên cuồng phía trên.

“Cô gái ngốc, vẫn không nhìn ra được sao? Anh muốn em.” Anh cười khê lại rồi lại như thở dài về sự ngây thơ của cô, đồng thời cọ cọ phần cứng rắn của mình vào hạ thân cô, nhẹ nhàng trêu chọc nụ hoa đã sớm nhuốm lửa dục.

“Anh khốn khiếp!” Xấu hổ và ngượng ngùng khiến Hàn Thủy không nói ra lời, gương mặt đã đỏ hơn trái cà chua, hàm răng trắng cắn chặt môi dưới, đôi mắt hoa đào xinh đẹp chớp chớp, cho dù nổi giận vẫn là một mỹ nhân động lòng người.

“Hàn Thủy, hãy trở thành người phụ nữ của anh.” Tư Khấu Ngọc cố gắng ấn nhãn dục vọng của bản thân, trên trán đã toát ra mồ hôi.

“Câm miệng, Tư Khấu Ngọc, anh muốn tôi hận anh sao? Tôi không thích anh, mau buông tôi ra, anh đồ khốn khiếp này!” Hàn Thủy lớn tiếng mắng, cô sắp phát điên rồi, vừa tỉnh dậy lại phát hiện mình bị một người đàn ông không mảnh vải che thân đè xuống, coi như gan có to bằng trời cũng không chịu nổi, huống chi cô chỉ là một cô gái ngây ngô còn chưa từng trải qua loại chuyện nam nữ này.

Khốn khiếp, trước khi đính hôn thì luôn giả bộ nghiêm chỉnh, mới qua một đêm đã lộ ra bản tính rồi.

Hàn Thủy càng ngày càng hối hận, tại sao cô lại tìm một người như vậy hợp tác chứ?

Lời nói này truyền đến tai Tư Khấu Ngọc, lại là một ý tứ khác, trong đầu anh không tự chủ được hiện lên hình ảnh cô và Dụ Hàm Phàm liếc mắt đưa tình, cảm giác ghen tị hòa lẫn với rượu cồn chưa tiêu tán, khiến anh gần như đánh mất lí trí.

Anh cúi đầu cắn một cái trước ngực cô như trừng phạt.

Hàn Thủy đau hét chói tai, “Biến thái, mau buông tôi ra!”

Cô điên cuồng giãy dụa thân thể nhưng lại không biết những động tác này lại càng làm tăng thêm dục vọng của người đàn ông.

“Không thích anh? Vậy em thích ai? Thích cái tên Dụ Hàm Phàm ẻo lả đó sao?” Cảm giác ghen tị khiến anh muốn phát điên, vừa nghĩ tới trong lòng người phụ nữ này lại có hình bóng người đàn ông khác mà không phải anh, anh liền không ngăn cản được nói ra những lời độc miệng. Hàn Thủy thổ hồn hển, kinh ngạc nhìn sắc mặt âm trầm của anh, đôi mắt sắc bén tựa như sói kia khiến cô nghi ngờ đây có phải là Tư Khấu Ngọc hay nói lời dí dỏm, phong độ hào hoa thường ngày hay không? Khi mặc quần áo với khi không mặc quần áo thật là khác xa một trời một vực. (Ặc chị so sánh thật...)

Hơi thở phách nam mãnh liệt bao quanh cô, mồ hôi trên người anh nhỏ xuống da thịt của cô, tựa như muốn làm cô bị thương. (!)

Nhìn dáng vẻ ngơ ngác của cô, tia hy vọng cuối cùng trong lòng Tư Khẩu Ngọc đã hoàn toàn bị phá hủy. Quả nhiên trong lòng cô gái này vẫn luôn có hình bóng người đàn ông kia.

Anh giấu cợt cười một tiếng, cho dù trong lòng cô có người khác thì đã sao, cô nhất định phải là người của anh.

Cho tới bây giờ, trong từ điển của anh chưa từng có hai chữ “buông tha” này!

12. Chương 12: Chương 8.1

Thừa dịp Hàn Thủy ngẩn người, Tư Khẩu Ngọc tách hai chân cô ra, nâng mông cô lên rồi đâm vật cứng rắn của mình vào sâu trong hoa huyết yêu kiều kia.

Đau đớn ập đến trong nháy mắt khiến Hàn Thủy kêu thành tiếng nhưng chỉ giây tiếp theo đã bị Tư Khẩu Ngọc nuốt gọn trong miệng.

Anh không chút để ý cô giãy dụa, mãnh liệt ra ra vào vào, giống như muốn đem tức giận tận đáy lòng cùng dục vọng cất giấu toàn bộ phát tiết ra ngoài.

Cái cô gái đáng ghét không biết phải trái này thật đáng chết, nhưng càng đáng chết hơn là dù thế nào anh vẫn không buông tay được.

Hàn Thủy ô ô lên tiếng, muốn dùng lực cắn xuống, lại không ngờ được vật cứng đang chôn bên trong hạ thân cô, chỉ cần nhẹ nhàng động một cái sẽ khiến cô đau đến toàn thân run rẩy, cô cố gắng dịch chuyển thân thể, muốn thoát khỏi dị vật đang vùi mình trong hạ thân cô kia, trong lúc sơ ý, hoa huyết thất chặt lại, khiến toàn thân Tư Khẩu Ngọc run rẩy, thật sự là chặt muốn mạng anh a.

Tư Khẩu Ngọc dựng thẳng nửa người trên, eo ếch trầm xuống, vững vàng đem phân thân của mình chen vào chỗ sâu nhất trong huyết hoa, cố gắng để không bị đẩy ra, vừa thống khổ vừa hưởng thụ, cái trán toát ra nhiều mồ hôi hơn, càng không ngừng thở hổn hển.

“Khốn khiếp!” Miệng vừa được tự do Hàn Thủy liền mắng to, vừa hận lại vừa ủy khuất, thật sự đau chết cô rồi, cố gắng lùi thân thể về phía sau, muốn thoát khỏi khống chế của anh.

“Đừng cử động.” Chỉ cần cô vừa cử động, cái loại khoái cảm mãnh liệt đó liền ập tới, khiến anh sẽ không nhịn được mà bắt chấp đây tất cả mà xông tới, nhưng anh sợ cô sẽ bị thương, dù sao cô vẫn chưa trải qua chuyện này bao giờ.

“Tư Khẩu Ngọc, anh tên khốn này, khốn khiếp, còn không mau đi ra.” Hàn Thủy không chịu thua nhưng âm thanh lại dần dần yếu đi, thân thể bị anh đè cứng căn bản không thể thoát ra được, hai người đây đưa một hồi, Hàn Thủy cảm thấy đau đớn dần thối lui, thay vào đó là một cảm giác xa lạ nhưng lại rất đặc biệt.

Tê tê đại đại, hơi ngứa một chút, rất kì quái lại cũng rất kì diệu.

Hàn Thủy nhìn người đàn ông không nhúc nhích ở trên người mình, vừa đúng lúc chạm vào ánh mắt sâu xa của anh, toàn thân lại run lên, liền khép nửa tròng mắt lại, cô chưa bao giờ biết khi ở trên giường đàn ông sẽ có bộ dạng như thế này, ánh mắt của Tư Khẩu Ngọc giống hệt sói đói, đáy mắt kia tràn ngập dục vọng khiến cho tim cô không khỏi tăng nhịp đập.

Hai người giằng co một hồi lâu, Hàn Thủy bắt đầu cảm nhận được có chất lỏng chảy ra từ chỗ sâu trong cơ thể, thấm vào nơi giao nhau giữa hai thân thể, một cảm giác vi diệu dâng lên, hoặc nói đó chính là dục vọng đi, giống như có con kiến cắn cô vậy, khó chịu nhưng cũng rất thoải mái. Cô không nhịn được giật giật cái mông, vừa thấy cô động, người đàn ông phía trên liền biết đau đớn của cô đã qua, rốt cuộc mình cũng có thể không cố kị mà thoải mái luật động.

Tư Khẩu Ngọc nâng mông của cô lên, hung hăng đâm vào, mỗi một lần đâm vào đều chạm đến chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, Hàn Thủy như người chết đuối bắt lấy bả vai anh, mỗi cái đâm vào đều khiến cô không

nhìn được ngậm nga ra tiếng, cảm giác mãnh liệt khiến cô không tự chủ được ưỡn cong người phối hợp với động tác của anh, mỗi lần anh rút ra, cơ thể trống rỗng khiến cô không nhìn được đôi mắt nhiều hơn.

“Thích không?” Anh thở hổn hển hỏi cô, cơ thể của cô quá mức tuyệt vời, hoa huyết ấm nóng bao lấy phần thân của anh thật chặt, để cho anh mỗi lần tiến vào lại càng sâu hơn, theo mỗi lần đụng, bộ ngực no tròn lung linh kiều diễm lại nảy tung lên, thật là trêu chọc anh mất hồn.

Mặt Hàn Thủy càng ngày càng hồng, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn muốn nói gì đó, thân thể lại bị đụng một cái thật mạnh, khiến âm thanh thoát ra lại biến thành những tiếng rên rỉ mê người.

Tư Khấu Ngọc nhìn dáng vẻ yêu kiều dưới thân mình, chỉ cảm thấy tâm thần nhộn nhạo, hạ thân lại càng sưng to lên, anh hung hăng đâm mạnh vài cái liền đem mầm móng nóng ấm của mình bắn vào sâu trong cơ thể cô.

Hai người thở hồng hộc ôm nhau im lặng. Nếu như lần đầu tiên là cố ý, lần thứ hai có thể nói là mất khống chế thì lần thứ ba chính là quá phóng túng rồi.

Một khi cánh cửa dự vọng được mở ra thì như nước lũ nhấn chìm lí trí của con người, bất cứ chuyện gì cũng không thể ngăn được.

Một đêm này, Tư Khấu Ngọc giống như được ném trái cấm lần đầu, không để ý Hàn Thủy cầu xin, không ngừng muốn cô một lần rồi lại một lần, cho đến khi cô quá mệt mỏi ngất đi mới bằng lòng tạm bỏ qua cho cô.

Nhìn gương mặt hồng hồng còn vương chút nước mắt của cô, Tư Khấu Ngọc cảm giác được sự thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Cuối cùng cô cũng là của anh.

Anh giống như con báo đã thỏa mãn sau khi ăn no, ở trong bóng tối lẳng lặng nhìn cô gái đang an tĩnh ngủ trong ngực mình, trên người cô hiện đầy dấu vết của anh, giữa hai chân còn có chất lỏng màu đỏ chảy ra chứng minh cô đã trao tấm thân xử nữ cho anh. Ánh mắt anh bỗng tối sầm, chỗ nào đó lại bắt đầu không an phận.

Ở trên môi cô hạ xuống một nụ hôn xin lỗi, hôm nay anh thật sự quá không thương hương tiếc ngọc rồi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên của cô nhưng anh lại không biết tiết chế mà bỏ qua sự cầu xin của cô.

Nhìn đồng hồ, đã hơn hai giờ sáng, anh vào phòng tắm lấy khăn nghiêm túc lau sạch cơ thể Hàn Thủy, rồi cứ thế ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Hàn Thủy ngủ một mạch đến hoàng hôn mới tỉnh lại, cô mở mắt ra muốn đứng dậy thì phát hiện thắt lưng đau nhức như bị cái gì cán qua, chỗ giữa hai chân lại càng đau đớn hơn.

Những kí ức về cuộc hoan ái rạng sáng bỗng hiện lên trong đầu cô, cô vén chăn lên nhìn, quả nhiên phát hiện trên người mình xuất hiện đầy vết tích xanh xanh tím tím mập mờ.

Không phải mơ, tất cả đều là thật.

Cô thật sự đã lên giường cùng với tên Tư Khấu Ngọc kia.

Không, nói chính xác là cô bị anh ta cưỡng ép lên giường, nhưng đến cuối cùng cô lại rất hưởng thụ cảm giác đó, chẳng qua là cái tên Tư Khấu Ngọc kia thật không khác gì một con sói đói, muốn một lần còn không đủ, còn đòi đến lần thứ hai, thứ ba, hại cô bây giờ toàn thân đều đau nhức như vừa đi đánh trận về.

Tức giận và sợ hãi tràn ngập trong đầu Hàn Thủy, cô không biết mình nên đi chất vấn anh rồi cho anh mấy cái bạt tai, hay là không nói tiếng nào trốn đi, vĩnh viễn không gặp anh nữa.

Âm thanh gõ cửa kéo suy nghĩ của Hàn Thủy trở lại, cô đang do dự có nên ra mở cửa hay không, hay lại tiếp tục giả chết?

Người ngoài cửa chờ hồi lâu vẫn không thấy trong phòng có tiếng động đành phải rời đi, Hàn Thủy thở phào nhẹ nhõm, giờ phút này cô vẫn chưa có can đảm đi gặp người ngoài.

Sau đó Hàn Thủy lại ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, đó chính là cô không có quần áo để mặc!

Khắp người cô bây giờ đều là dấu hôn, bộ váy cô mặc ngày hôm qua lại dễ bại lộ không thể mặc, trong tủ quần áo thì chỉ có quần áo của Tư Khấu Ngọc, không phải là sơ mi tây trang thì là quần áo thường ngày, cô có thể mặc được vài chiếc cỡ nhỏ nhưng mà mặc như vậy đi ra ngoài thật không thích hợp nha, bộ dáng như vậy rất dễ làm người khác nhầm tưởng giữa bọn họ có “gian tình”, mặc dù giữa bọn họ thật sự đã phát sinh gian tình.

Hàn Thủy quần cái mền quanh người, đi chân trần giống như một con ruồi không đầu vòng tới vòng lui trong phòng. (1 lần nữa té ngã vì cách so sánh của tác giả ==)

Thật ra thì cô căn bản không ý thức được, việc trể như thế mà cô vẫn còn chưa ra khỏi phòng ngủ cũng đủ khiến trí tưởng tượng của mọi người bay xa ngàn dặm rồi.

Ngoài cửa lại truyền âm thanh mở khóa, Hàn Thủy giống như một con nhím bị kích thích nhảy dựng lên, toàn thân đề cao cảnh giác nhìn cánh cửa mở ra, một người đàn ông đi vào.

Quả nhiên là Tư Khấu Ngọc, hôm nay anh chỉ tùy ý mặc một bộ quần áo ở nhà, hoàn tác khác xa hình ảnh người đàn ông tinh anh luôn diện tây trang giày da thường ngày, trông đẹp trai trẻ trung như một sinh viên đại học mới tốt nghiệp.

Ai có thể nghĩ tới một người con trai có nụ cười ấm áp như nắng mùa xuân, thực ra bản chất lại là một con sói háo sắc chứ?

“Tư Khấu Ngọc, anh là đồ khốn khiếp!” Hàn Thủy cắn răng nghiêng lợi, một đôi mắt xinh đẹp tràn ngập lửa giận hung tợn nhìn người đàn ông trong ngoài không giống nhau, nhưng thủy chung lại không dám bước lên một bước.

Chuyện phát sinh tối hôm qua vẫn còn khiến cô sợ hãi, cô không cách nào quên được hình ảnh người đàn ông này như biến thành một con sói với dục vọng mãnh liệt, còn có vừa nói trở mặt liền trở mặt, không chút kiêng kị, cô thật hoài nghi trước kia có phải mình bị mù hay không, một người nguy hiểm như anh lại nhìn lầm thành một công tử phong lưu bình thường.

Tư Khấu Ngọc đóng cửa lại, ném cái túi đang cầm trên tay lên ghế salon, thần sắc bình tĩnh vẫn không khác gì ngày thường.

“Đây là quần áo em đặt tối hôm qua, mau thay đi, ba mẹ đang chờ chúng mình cùng xuống ăn cơm đấy.”

Hàn Thủy trợn to hai mắt, không thể tin được sau khi trải qua chuyện đó mà người đàn ông này vẫn còn có thể bình tĩnh mà nói ra những lời này, là anh đã quen với việc này rồi hay căn bản anh không hề quan tâm?

Nhưng cô quan tâm.

Nghĩ tới đây, một cỗ cảm xúc chua xót dâng lên khiến Hàn Thủy mím môi nhìn anh, “Anh không cảm thấy nên cho tôi một lời giải thích sao?”

Tư Khấu Ngọc đi tới, bước chân chậm rãi lại khiến người ta cảm giác được anh như một con báo đang từ từ tiếp cận con mồi của mình, Hàn Thủy không nhịn được muốn lui về phía sau nhưng lại cứng rắn đứng yên tại chỗ, cô không muốn anh biết mình đang sợ hãi.

“Cô nàng ngu ngốc này, mọi chuyện đã như vậy mà em vẫn không còn rõ ràng sao?” Anh nhếch môi, ngón tay thon dài nắm lấy cằm cô nâng lên, ánh mắt lưu luyến nhìn chằm chằm vào làn môi mềm mịn của cô.

Hàn Thủy cẩn thận quan sát nét mặt anh, đầu nghiêng qua một bên, lui về phía sau mấy bước, “Tôi muốn giải trừ hiệp ước.”

Cô không phải kẻ ngu ngốc không có thuốc chữa, biết mình bị gài bẫy nhưng cái gì đã mất thì cũng không thể đòi lại, người đàn ông này cô không chọc nổi, chẳng lẽ còn không biết đường trốn thoát sao? Có rất nhiều phương pháp để trấn chỉnh lại Hàn thị, là do cô quá ngây thơ, quá tham lam, cho rằng thật sự có người không có mục đích riêng tình nguyện giúp cô.

Cô ngu ngốc nên đã phải trả giá bằng sự trong trắng của mình. Hiện tại cô muốn chấm dứt hiệp ước này, không bao giờ..... muốn gặp lại người đàn ông này nữa.

Cho dù đã nghĩ đến khả năng cô sẽ nói ra câu này nhưng khi chính tai nghe được cô nói những lời tuyệt tình này vẫn khiến tâm Tư Khấu Ngọc nổi sóng, anh tiến lên từng bước, chế trụ eo của cô.

“Em dám!” Cho dù anh đã cố kìm nén không bộc phát lửa giận nhưng Hàn Thủy vẫn cảm nhận được anh đang rất tức giận.

Hiện tại cô có thể hoàn toàn khẳng định, trước kia cô đúng là người mù, người này căn bản không phải là một công tử phong lưu gì hết, anh ta chính là một con sói nham hiểm.

Kết quả của việc chơi đùa với sói chính là đem bản thân dâng cho sói ăn.

“Tư Khấu Ngọc, anh có thể đùa giỡn bất kì người phụ nữ nào cũng được nhưng không thể đùa giỡn với tôi.” Cho dù trong lòng đang run lẩy bẩy nhưng Hàn Thủy không cho phép mình biểu lộ ra ngoài một chút sợ hãi nào.

Tư Khấu Ngọc lẳng lẳng nhìn cô, màu đen trong con ngươi quỷ dị khó phân biệt được cảm xúc của anh lúc này, mà Hàn Thủy cũng không hề yếu thế trước anh.

Nhìn nhau hồi lâu, Tư Khấu Ngọc đột nhiên bật cười, ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua mặt cô, xuống cổ rồi dừng lại trước cái mền đang quấn quanh người cô.

“Cười xong chưa?” Hàn Thủy có cảm giác mình sắp phát điên rồi, bây giờ cô thật không nghĩ ra được rốt cuộc người đàn ông này đang muốn làm gì.

Ngón tay Tư Khấu Ngọc khẽ giật giật cái mền, nở nụ cười ma mãnh rồi hung hăng giật một cái thật mạnh, cả cái mền rơi xuống để lộ ra thân thể không mảnh vải che của Hàn Thủy, khiến cô há hốc mồm chết đứng tại chỗ.

Người đàn ông này là biến thái sao? Mặt Hàn Thủy đỏ như tôm luộc vội vàng phản ứng lại, nhanh chóng dùng hai tay che đi bộ ngực kiều diễm.

Tư Khấu Ngọc vẫn còn ôm cô không buông tay, anh nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai cô, “Toàn thân cao thấp của em, mỗi tắc da tắc thịt đều thuộc về anh, Hàn Thủy chẳng lẽ em vẫn chưa hiểu được sao?”

Cô sững sờ ngẩng đầu nhìn mặt người đàn ông đang kề sát trong gang tấc, trong đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Tư Khấu Ngọc nhìn bộ dạng ngây ngô của cô, không nhịn được hôn xuống môi cô, thở dài một cái, “Chẳng lẽ em định cứ trần truồng như bây giờ cùng anh nói điều kiện sao? Em như thế thì làm sao anh đáp ứng em được?”

Trầm mặc hồi lâu, Hàn Thủy mới buồn bực khắc ra mấy chữ, “Anh muốn tôi làm gì? Trở thành tình nhân của anh chẳng?” Câu cuối cùng nói ra có chút giễu cợt.

Tư Khấu Ngọc chậm rãi thở dài một cái, lấy quần áo từ trong cái túi anh vừa đem vào lúc nãy, sau đó giúp Hàn Thủy mặc từng cái vào, từ nội y, quần lót đến áo ngoài, quần, động tác êm ái tỉ mỉ, giống như đang nâng niu một bảo vật trân quý vậy.

“Tại sao em không thử xem mình thành nàng dâu chính thức của nhà Tư Khấu?”

Con dâu chân chính của nhà Tư Khấu?

Nhưng anh có yêu cô sao? Cô không muốn giẫm lên vết xe đổ của mẹ cô.

Hàn Thủy chê cười, “Tôi không cần.”

“Anh biết em không cần, nhưng Hàn thị cần là được rồi.”

“Anh có ý gì?” Hàn Thủy lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mắt.

Tư Khấu Ngọc nhìn cô thật sâu, “Sau khi kết thúc buổi tiệc đính hôn ngày hôm qua, bố em đã rút một lượng lớn tiền bạc của Hàn thị, sáng nay đã đáp máy bay đi San Francisco rồi.”

Hàn Thủy bỗng mở to mắt, sắc mặt trắng bệch.

“Hàn thị đã trở thành một cái xác không rồi.” Anh không thể không nói ra chuyện này, bởi vì anh không muốn mất cô. Nếu như hiện tại anh không nói ngay mà chờ đến lúc tự cô phát hiện, lấy hiểu biết của anh đối với cô, cô tính tình quật cường, thà tình nguyện đi cầu xin người khác cũng không thể nào quay đầu cầu xin anh.

Anh không muốn, cũng không thể nhìn người phụ nữ của mình đi ăn nói khép nép cầu xin người khác.

Nhìn từ điểm này, Tư Khẩu Ngọc đích xác rất hèn hạ, khứu giác của thương nhân bao giờ cũng rất nhạy bén, từ lúc Cam Chi Ngư chủ động đến đề nghị cầu thân, anh đã hiểu rõ hoàn cảnh của Hàn thị, nhưng xuất phát từ lòng riêng, anh cũng không nói cho Hàn Thủy phải đề phòng.

“Không thể nào.” Ánh mắt sắc bén của Hàn Thủy nhìn về phía Tư Khẩu Ngọc, “Tôi không tin, anh đang nói dối.”

“Anh không hề nói dối em, đợi lát nữa em trở về một chuyến chẳng phải sẽ biết sao?”

Lão già kia thật là tuyệt tình, cứ như vậy bỏ đi không nói lời nào, chẳng lẽ cô không phải là con gái của ông ta hay sao? Mặc dù từ nhỏ ông ta chưa bao giờ quan tâm yêu thương cô, nhưng ít ra trong người cô cũng chảy một nửa dòng máu của ông ta không phải sao?

Chỉ vì tiền mà ông ta nhẫn tâm bán cô đi, khiến cô rơi vào hoàn cảnh này.

Thật mệt cho cô còn tràn đầy tự tin, tự cho là kế hoạch của mình rất hoàn hảo, tính toán cho lão già này một vố, nhưng không nghĩ tới gừng càng già càng cay, tất cả những gì cô làm cuối cùng đều trở thành chuyện cười.

Có lẽ ngay cả chuyện kết thân cũng là ông ta chừa cho chính mình một đường lui.

Đây chính là tình thương của một người cha mà ông ta dành cho con gái mình sao? Thật là quá châm chọc, quá buồn cười.

“Vậy Dụ Hàm Phàm thì sao?” Mắt Hàn Thủy đột nhiên sáng rực lên, chắc chắn Dụ Hàm Phàm sẽ không rời đi, dựa vào tính cách của anh, chắc hẳn sẽ không bỏ đi mà không nói với cô một lời nào.

Tư Khẩu Ngọc nghe được cô lại nhắc đến tên người đàn ông kia, không vui hừ lạnh một tiếng, “Chẳng lẽ em cảm thấy bây giờ em với anh ta còn có cơ hội nữa sao?”

Đúng vậy, bây giờ cô còn có cơ hội sao? Không nói đến Dụ Hàm Phàm vẫn còn là người yêu của Cam Thiến San, mà bây giờ thân thể cô cũng đã thuộc về Tư Khẩu Ngọc, cô có thể ở cùng với bất kì người đàn ông nào, duy chỉ không thể ở cùng một chỗ với Dụ Hàm Phàm, coi như anh không ngại nhưng chính cô cũng sẽ cảm thấy áy náy.

Thấy đáng về mặt hờn của cô, sắc mặt Tư Khẩu Ngọc xanh mét, tay anh nắm chặt thành quyền, buông ra, rồi lại nắm chặt lại hung hăng nện thật mạnh vào chiếc gương to trong phòng, mảnh vỡ thủy tinh rơi tán loạn trên mặt đất, máu từ tay Tư Khẩu Ngọc nhỏ xuống sàn nhà.

“Hàn Thủy, em hãy nhớ kỹ cho anh, đời này em chỉ có thể thuộc về một mình anh.”

Anh ôm lấy cô thật chặt, hôn cô một cách cuồng nhiệt.

13. Chương 13: Chương 8.2

Hàn Thủy vẫn là không có biện pháp giải trừ hiệp ước với Tư Khẩu Ngọc.

Đứng trước sự thật phũ phàng của cuộc đời, cái gì tôn nghiêm, cái gì cốt khí đều là hư vô hết.

Cô không thể làm một cô bé ngây thơ, hồn nhiên vô tư mà vứt bỏ hết đồng chuyện tình phiến muộn này đi.

Cô có thể xem mình như một đứa trẻ mồ côi cha nhưng lại không thể không có Hàn thị, Hàn thị là đại biểu ẹ cô, nó chính là tín ngưỡng mà cô luôn bảo vệ, cô không thể cứ thế vứt bỏ nó.

Tư Khấu Ngọc quả nhiên rất hiểu rõ nhược điểm của cô.

Trở lại biệt thự nhà họ Hàn, quả nhiên vườn không nhà trống, một nhà ba người Cam Chi Ngư đã đi rồi, chỉ để lại mấy người giúp việc không biết rõ sự tình.

Hàn Thủy đi thu thập xong đồ đạc của chính mình, sau đó phân phó một chút công việc thường ngày cho họ, liền lên xe đến chỗ ở bên ngoài Tư Khấu Ngọc mới thuê.

Đó là một căn hộ hơn hai trăm mét vuông, đã được trùng tu trang trí đơn giản, là một thế giới riêng rất thích hợp dành cho cặp vợ chồng mới cưới.

Mặt không biểu tình thu xếp ổn thỏa đồ đạc của mình, Hàn Thủy tính toán trở về Hàn thị, chuyện tình Cam Chi Ngư cảm tiền chạy trốn chỉ có một ít người cấp cao trong Hàn thị biết, đối với truyền thông bên ngoài chỉ có thể tuyên bố ông ta đã từ chức lùi về phía sau màn, nếu không tin tức này lộ ra, khẳng định cổ phiếu Hàn thị sẽ tuột dốc không phanh.

Ở điểm này, Hàn Thủy không thể không cảm tạ Tư Khấu Ngọc, mặc dù có một số chuyện anh làm có chút hèn hạ vì lòng riêng nhưng lại rất giữ chữ tín, anh thật sự lấy ra một số tiền lớn để bù đắp cho tổn thất của Hàn thị, tạm thời cứu vãn được cục diện rối rắm này.

Giữa cợt cười một tiếng, chỉ bằng một điểm này, cô cũng nên tận lực làm tròn chức trách của một tình nhân chứ nhỉ? À, mặt ngoài là vị hôn thê, kì thực lại chỉ là bạn giường mà thôi.

Một người đàn ông như vậy, có quá nhiều phụ nữ vây quanh, chờ một ngày anh chán cô rồi, cũng là lúc cô nên cuốn gói đi thôi. (...e thật sự mún bỏ đầu chị lắm r đấy --)

Bỗng chuông điện thoại vang lên, Hàn Thủy nhìn cái tên quen thuộc hiển thị trên màn hình, trong mắt dâng lên một tia bi ai.

Dụ Hàm Phàm, một người con trai dịu dàng ôn nhu như ngọc, đối với người khác vĩnh viễn là một bộ dáng dịu dàng, quan tâm, một người con trai hết mực yêu Cam Thiển San như vậy, cũng vừa đêm hôm trước đính hôn, đêm hôm sau đã bị chính vị hôn thê của mình bỏ rơi.

Mà Hàn Thủy cô, ngay tại chính đêm đính hôn của mình mới phát hiện bị gài bẫy.

Bọn họ quả thật là đôi thanh mai trúc mã đen đủi, ngay cả xui xẻo cũng đồng bệnh tương lân. (ý nói là 2 ac cùng xui xẻo, bị hôn thê/hôn phu của mình lừa)

Mấy ngày nay bọn họ vẫn không gặp nhau, mặc dù thành phố B cũng không phải to lớn gì, hai người cũng làm cùng một công ty nhưng thật bất ngờ khi không đụng mặt lấy một lần.

Có lẽ là do cố ý, hoặc là do ý trời.

Nhưng gặp mặt thì sao, có cái gì để nói sao? Nói câu “Không cần thương tâm, anh còn có em” sao?

Hàn Thủy cười cay đắng một tiếng, nhìn chằm chằm màn hình di động, vẫn không có quyết tâm nghe điện.

Có lẽ chính cô cũng không rõ ràng, rốt cuộc tình cảm của cô đối với Dụ Hàm Phàm là gì, là người thân, bạn bè, hay là tình yêu nam nữ?

Nhưng cô lại có thể “bình chân như vại” nhìn anh cười người phụ nữ khác, còn khẩn trương lo lắng thay anh.

Lắc đầu một cái, Hàn Thủy đi đến thang máy, vách tường sáng bóng phản chiếu lại bóng dáng của cô, dáng người cao gầy, vẻ mặt mơ hồ có một loại lạnh nhạt không nói nên lời.

Điện thoại di động lại vang lên, nghe thấy giai điệu quen thuộc, Hàn Thủy cuối cùng cũng nhận điện thoại.

“Hàn Thủy, chúng ta gặp mặt nói chuyện một lần đi.” Đầu bên kia điện thoại truyền một giọng nói ôn hòa trong sáng, không hề có cảm giác chán nản nên có, tựa như trong quá khứ, vẫn dịu dàng trầm ấm như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Em tới rồi?” Tại phòng riêng trong một quán bar, người đàn ông ngồi trên ghế salon cũng không ngẩng đầu lên, lặng lẽ hít một hơi khói.

Hôm nay Dụ Hàm Phàm không mặc áo sơ mi, quần tây trang như thường ngày, mà mặc một chiếc quần jean trắng bệch, áo polo tùy ý, tóc hình như vừa mới cắt, cằm đã được cạo sạch sẽ, giống hệt hình ảnh sinh viên đại học hồi xưa của anh.

Hàn Thủy đứng ở nơi đó, không dấu vết quan sát anh, lòng có chút hốt hoảng, cô lại nghĩ về ngày đó Tư Khấu Ngọc cũng ăn mặc rất nhàn nhã, nhìn qua rất vô hại nhưng lại rắp tâm hại người. (chị còn suy nghĩ theo chiều hướng này nữa là e lấy riu bỏ đầu chị thật đấy --)

Không biết giờ phút này bề ngoài Dụ Hàm Phàm trông tự tại nhẹ nhõm, kì thực trong lòng có phải đang rất tuyệt vọng hay không?

Chỉ có chính cô, là vui, là giận, là bi ai cũng thế, luôn cho rằng mình che giấu rất khá, lại bị người khác liếc một cái là có thể nhìn ra.

Thật mệt cô còn luôn tự cho rằng mình đã trưởng thành, bây giờ nghĩ lại mới thấy bản thân mình thật là nực cười.

Ngồi xuống đối diện Dụ Hàm Phàm, Hàn Thủy đưa tay ra giật lấy điều thuốc trong tay anh, sau đó dụi điều thuốc vào cái gạt tàn.

Dụ Hàm Phàm dịu dàng cười một tiếng, nụ cười kia vẫn giống hệt như trong quá khứ, không hề nhìn ra được chút sứt mẻ nào.

Trong lòng Hàn Thủy hơi ê ẩm, cô mặt lạnh nhìn anh, “Anh không nên như vậy.”

“Anh rất ổn.” Dụ Hàm Phàm nở nụ cười, sợ Hàn Thủy không tin, lại bổ sung: “Thật.”

Hàn Thủy nhíu mày một cái, cô thật không biết an ủi người khác như thế nào.

“Thật xin lỗi.” Anh lại nói tiếp.

Những lời này thành công chọc giận Hàn Thủy, cô lạnh lùng cười một tiếng.

“Là bọn họ tạo nghiệt, hà cớ gì mà anh phải thay bọn họ xin lỗi?”

Lửa giận bạo phát và một chút chua xót xông lên tim, khiến thân thể cô khẽ run lên.

Dụ Hàm Phàm theo thói quen muốn nắm tay cô an ủi, lại cứng ngắc dừng lại giữa không trung.

Cô gái lớn lên cùng anh từ nhỏ này hiện tại đã thuộc về người đàn ông khác, mà anh cũng đã trao tim mình ột người con gái khác, nếu như không có chuyện kia xảy ra, hiện tại anh cũng đã trở thành chồng của người khác.

Bây giờ anh đã mất đi tư cách được nắm tay cô rồi.

“Anh thích Cam Thiển San, luôn cho là đúng nên cũng muốn em thích, anh tin tưởng Cam Chi Ngư, cũng luôn cho là mình đã tin đúng, cũng muốn em tin ông ta, hướng chi em và bọn họ dù sao cũng có quan hệ máu mủ, anh luôn nghĩ sự lựa chọn của mình là đúng, nên mới cảm thấy em quá mức cố chấp, mới nghĩ rằng em vẫn còn là một cô nhóc chưa hiểu chuyện lòng đầy thù hận.” Anh nhấp một ngụm rượu, dừng lại trong chốc lát.

Hàn Thủy không tự chủ được toàn thân phát run.

“Khi biết em phải đi kết thân, anh đã từng rất đau lòng, bất kể như thế nào chúng mình cũng từng lớn lên cùng nhau, anh cũng muốn giúp em, nhưng khi biết người đàn ông kia cũng là bạn trai của em, nên anh cảm thấy rất may mắn, nghĩ thâm, như vậy cũng xem như không mất công bằng đối với em, xem đi, Hàn Thủy, anh rõ ràng luôn mồm nói quan tâm em, thật ra nội tâm anh lại rất ích kỷ, nếu như không có em, người vốn nên kết thân là Cam Thiển San, nhưng anh lại không nói với em chuyện này, bởi vì anh yêu Cam Thiển San, anh muốn được ở bên cô ấy.” Giọng nói của Dụ Hàm Phàm càng lúc càng nhỏ nhưng anh biết cô vẫn nghe được.

“Đừng nói vậy.” Nước mắt Hàn Thủy không nhịn được rơi xuống, những chuyện này kì thực cô cũng biết, cũng hiểu, bởi vì anh là Dụ Hàm Phàm, cho nên anh không lên tiếng, cô chấp nhận, cô đem tất cả trọng trách đều gánh lên vai mình.

“Hàn Thủy, em có tin trên thế gian này thực sự có nhân quả không? Anh thiếu nợ em nên mới bị người khác thua thiệt.” Anh khẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, ánh mắt trong suốt như một thiếu niên.

“Em chưa từng trách anh.” Cô nức nở nói.

“Anh biết, em vẫn luôn rất lương thiện, em càng không trách anh, trong lòng anh lại càng áy náy.”

“Hàn Thủy, anh muốn rời khỏi nơi này.”

“Thật xin lỗi, Hàn Thủy, anh không thể ở bên em đến cùng.”

“Hy vọng người đó thật sự đối tốt với em, không để em phải chịu khổ cực nữa.”

Hàn Thủy kiềm chế bản thân để không bật khóc ra tiếng, nhưng rồi lại nghĩ, từ lúc mẹ cô qua đời, cô vẫn chưa bao giờ rơi nước mắt, nhưng lúc này cô thật sự muốn buông thả bản thân, quên đi tất cả, quên đi yêu, hận, tín nhiệm, mâu thuẫn,... quên hết để khóc một trận cho sảng khoái.

Tất cả đã đi hết rồi, chỉ còn mình cô ở lại cô đơn.

Nhưng Dụ Hàm Phàm có biết rằng, người kia căn bản không phải bạn trai thật sự của cô, ngay cả tình cảm của anh đối với cô, cô cũng không rõ, mà cô đối với anh, có thật sự yêu hay không?

Quan hệ của bọn họ xuất phát từ một tờ khế ước, thật sự có thể kì vọng có được một kết thúc có hậu sao? Cô không có lòng tin, cũng không dám ôm bất kì tia hy vọng nào.

14. Chương 14: Chương 9.1

Lúc từ trong quán rượu đi ra đã là xế chiều.

Đeo kính lên để che đi đôi mắt sưng đỏ vì khóc và tâm tình phiền muộn của mình, đứng tại chỗ phát ngốc một hồi Hàn Thủy mới quyết định về căn hộ mới thuê.

Vốn cho là còn sớm như vậy, Tư Khấu Ngọc khẳng định vẫn còn ở công ty, nhưng là thời điểm cô mở cửa đã phát hiện anh đã trở lại.

Trong phòng bếp bay ra mùi canh cá đậm đà, thơm nức mũi khiến cho bụng Hàn Thủy đã không ăn cơm cả một ngày bắt đầu “phát cờ khởi nghĩa”.

“Đã về rồi?” Tư Khấu Ngọc từ trong phòng bếp thò đầu ra, anh mặc một thân quần áo ở nhà thoải mái, bên ngoài còn khoác thêm một chiếc tạp dề hình Teddy vô cùng dễ thương, đúng là hình ảnh tiêu chuẩn của người đàn ông gia đình.

Thật không biết người đàn ông này cũng có một mặt như thế?

Rõ ràng có thể thuê một người giúp việc để nấu cơm nhưng người đàn ông này lại không chịu, còn nói là không quen có người lạ trong nhà.

Nếu đã là địa bàn của anh, Hàn Thủy cũng không tiện nói nhiều.

“Ừ.” Hàn Thủy cúi đầu đáp một tiếng, ~d.đ.l.q.đ~ cởi giày đổi sang dép đi ở nhà, để túi xuống ghế salon trong phòng khách rồi tháo kính xuống chạy nhanh vào phòng tắm.

Cô nhìn bản thân trong gương, có chút thê thảm không nỡ nhìn.

Cô vốn có một đôi mắt rất to tròn, vì khóc quá lâu nên bây giờ sưng hột như hột đào, ngay cả chớp mũi cũng đỏ lên.

Ở trong phòng tắm mè neho nửa ngày, dùng nước lạnh rửa mặt vẫn không tiêu trừ được dấu vết, Hàn Thủy rất ảo não, nếu để mặc kệ thì sẽ lưu lại dấu vết, đến lúc đó bị Tư Khấu Ngọc nhìn thấy lại bị chất vấn một hồi, rất phiền phức.

“Ăn cơm thôi.” Bên ngoài truyền đến âm thanh của Tư Khấu Ngọc.

Một trận hoảng hốt bỗng dâng lên, có cảm giác không chân thực.

Hàn Thủy nghĩ, tại sao anh có thể bình tĩnh như vậy? Giống như không hề có khế ước gì tồn tại, bọn họ chỉ là một cặp vợ chồng mới cưới bình thường.

Cũng không thể trốn mãi trong phòng tắm, Hàn Thủy đành cúi đầu đi ra, nhìn thức ăn đã được bày xong trên chiếc bàn hình chữ nhật bằng thủy tinh, bốn món một canh, hai bộ bát đĩa, có rau trộn thịt kèm theo, thoạt nhìn sắc, hương, vị đều có đủ cả.

Hàn Thủy có chút kinh ngạc, người luôn được mệnh danh là công tử phong lưu này không ngờ lại có một tay nghề nấu ăn ngon như vậy.

“Như thế nào? Không nhìn ra anh cũng biết nấu ăn hả? Rất kinh ngạc phải không?” Tư Khấu Ngọc xới cơm cho cô, giống như là khoe cái mình tưởng là mới lạ mà hỏi liên tiếp ba câu.

Sau khi trải qua một loạt sự tình như vậy, Hàn Thủy vẫn không cách nào tỏ ra mặt dày như anh mà coi như không có chuyện gì, chỉ đành khẽ gật đầu.

Thật ra thì nhìn ánh mắt hồng hồng của cô Tư Khấu Ngọc đã đoán được ra chuyện gì rồi, ~d.đ.l.q.đ~ trong lòng dĩ nhiên chả vui về gì, về phần ai có thể khiến cho cô biểu lộ tâm tình ra ngoài như vậy, không cần nghĩ cũng biết là người nào rồi.

Anh rất muốn phát giận, rất muốn dùng sức lắc đầu cô thật mạnh, để cô hiểu rõ, nhìn cho rõ, rốt cuộc ai mới là người đàn ông của cô, là anh a, là anh đây!!!

Nhưng khi nhìn đến vẻ mặt khó có được an tĩnh của cô, trong lòng lại có chút không đành lòng. Thôi, thôi, bỏ qua đi, trong vòng một đêm bị người thân phản bội thì dù là ai đi nữa cũng sẽ không chịu nổi. Huống chi Hàn Thủy mới chỉ là một cô nhóc chưa đầy hai mươi tuổi, chuyện này khẳng định là một đả kích rất lớn đối với cô.

Về phần nguyên nhân buồn phiền của cô cũng có một phần do anh, Tư Khấu Ngọc trực tiếp bỏ qua, anh tin tưởng mình có thể chinh phục được cô, khiến cho cô yêu anh.

Một ngày nào đó, cô sẽ tha thứ cho việc anh gài bẫy cô.

Anh cũng không nói rõ được, rốt cuộc là từ khi nào thì anh đối với cô gái này bắt đầu nghiêm túc. Có yêu hay không anh cũng không rõ, nhưng có một điều anh biết rất rõ, anh thật sự không thể buông tay cô.

Hai người lặng lẽ ăn xong cơm, sau đó đi tắm, rồi cùng nhau ngồi xem ti vi ở phòng khách, trong căn hộ yên tĩnh chỉ còn truyền ra âm thanh từ TV. Tư Khấu Ngọc rất tự nhiên quàng tay qua bả vai cô, ánh mắt nhìn thẳng vào ti vi, tựa hồ trên TV đang chiếu gì đó rất hấp dẫn.

Hàn Thủy rốt cuộc không nhìn nổi, đẩy anh một cái, “Tôi đi ngủ đây.”

Anh vừa nghe, lập tức tắt TV, “Tốt, cùng đi ngủ thôi.”

Hàn Thủy cảm thấy rất lúng túng, rất quẫn bách, có một số việc cô đã sớm đoán trước sẽ xảy ra nhưng khi thật sự đối mặt vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Hai người đồng thời trầm mặc, khiến không khí nhất thời có chút tẻ ngắt.

“Sao vậy?” Anh vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, nhẹ nhàng hỏi.

Hàn Thủy trầm mặc hồi lâu, rốt cục vẫn phải lên tiếng, “Nếu có một ngày anh coi trọng người phụ nữ khác, nhất định phải sớm nói cho tôi biết đấy.”

Trải qua nhiều sự việc, cô thật là không có biện pháp hòa hợp (Qt dịch là khuấy hợp) cùng anh, ~d.đ.l.q.đ~ không có yêu nhưng nếu giữ lại tôn nghiêm được là tốt, ít nhất cô có thể tự an ủi chính mình rằng quan hệ giữa bọn họ chỉ là quan hệ khế ước, mà không phải là quan hệ giữa chủ nhân và sủng vật.

Nhưng lời này nghe vào tai Tư Khẩu Ngọc lại là một tầng ý tứ khác.

“Em cứ như vậy không kịp chờ đợi muốn rời khỏi anh sao?” Tay anh khẽ vuốt cổ cô, chỉ cần anh thoáng dùng lực một chút là có thể bẻ gãy cổ của cô.

“Anh là kim chủ của tôi, tôi làm sao rời khỏi anh được?” Hàn Thủy cười nhưng nụ cười lại không tới đáy mắt, cánh tay ngọc ngà chủ động quấn lên cổ anh, hai chân dặng ra ngồi lên đùi anh.

Tư Khẩu Ngọc tức giận muốn phát hỏa, cô nhóc đáng chết này, miệng lưỡi thật sự không ngoan chút nào, ngay cả một lời nói hay cũng không chịu nói cho anh nghe, động tác lại cố tình chủ động như vậy, khiến cho anh không cách nào phát ra lửa giận với cô. Muốn đẩy cô ra lại có chút không nỡ, thật hiếm khi cô chủ động thế này, thôi thì cứ mặc kệ vậy.

“Tốt nhất là cả đời cũng không rời xa anh.” Anh nói nhỏ, vòng tay ôm chặt lấy eo nhỏ của cô, cúi đầu xuống, có chút gấp gáp chiếm lấy bờ môi đỏ mọng mê người của cô, mới có mấy ngày, anh đã muốn cô đến phát điên.

Vốn là Tư Khẩu Ngọc hoàn toàn có thể yêu cầu Hàn Thủy phụng bồi mình nhưng khi nhìn thấy cô đang khổ sở vì mấy chuyện kia, anh lại cứng rắn đề xuống dục vọng của chính mình, chỉ chờ đến khi tất cả kết thúc.

Cả đời dài bao nhiêu? Ai có thể lấy cả cuộc đời mình ra làm cam kết đây? Cô có chút bi ai nghĩ, Dụ Hàm Phàm cũng từng nói muốn dùng cả đời mình để bảo vệ cô, nhưng đến cuối cùng lại cũng bỏ cô mà đi. Mà gặp gỡ Tư Khẩu Ngọc, hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn trong cuộc đời cô. (haizz chị suy nghĩ quá tiêu cực r ==)

Thậm chí, giữa bọn họ cho tới bây giờ vẫn chưa từng nói ra suy nghĩ chân thật của mình, cô lợi dụng anh, mà anh cũng lợi dụng cô.

Bọn họ như vậy, như thế nào có thể ở bên nhau cả đời?

Hết thấy đều là vọng tưởng mà thôi.

Hàn Thủy không nói lời nào, chủ động đem cái lưỡi nhỏ nhắn của mình vào trong miệng anh, lớn mật đùa giỡn với anh, hai tay mò mẫn vào trong áo ngủ của anh, ở trên da thịt rắn chắc của anh mà sờ loạn, ngay cả hai điểm nhạy cảm trước ngực cũng không buông tha, hết vắn vệt lại nhào nặn, chà xát khiến chúng dựng đứng lên.

Tư Khẩu Ngọc thở hốc vì kinh ngạc, dục vọng toàn thân đều tập trung xuống phía dưới, cảm giác được ngọn lửa dục vọng bị kìm nén mấy ngày nay đang chực chờ muốn bùng phát.

“Chết tiệt.” Anh thở hổn hển, bắt lấy hai cái tay đang làm loạn của cô khóa trên đỉnh đầu.

“Sao thế, không thoải mái sao?” Cô dừng lại, nâng hai tròng mắt đang nhuốm đậm sương mù lên, môi đỏ mọng nước khẽ nhếch lên.

“Em học cái này ở đâu?” Anh có chút tức giận không kiềm chế được, cô vừa mới phá thân, không thể nào đã quen thuộc với việc này nhanh như vậy, lại nghĩ đến một loại khả năng, trong lòng anh dâng lên một cổ ghen tỵ.

Cô đưa tay nắm lấy vạt áo ngủ của anh, dùng sức một chút, một tiếng “xoạt” vang lên, chiếc áo ngủ bị cô xé rách lộ ra lồng ngực tinh trắng, “Em đặc biệt mua phim AV về học đấy, ừ, tốt lắm, bây giờ chúng ta huê nhau.” Cô nhìn cái áo ngủ tan tác của anh hài lòng nói, trong giọng nói còn khó nén được ý dương dương tự đắc. (...ặc mua phim AV về học, e thật báỉ phục chị)

Nghe vậy, Tư Khẩu Ngọc có chút không biết nên khóc hay nên cười, quả nhiên là một cô nhóc thù dai, mình xé áo choàng tắm của cô, cô liền xé áo ngủ của anh.

“Tiểu yêu tinh.” Anh nâng mông nhỏ của cô lên, hung hăng ma sát với dục vọng của chính mình, bên dưới áo ngủ cô chỉ mặc một chiếc quần lót mỏng, hai chân lại mở rộng, chỗ kín mềm mại liền đụng phải phần thân cứng rắn của anh, hai người đồng thời lên tiếng rên rỉ.

“Bây giờ còn muốn lên sao?” Tư Khấu Ngọc cười nhẹ, vẻ mặt khiêu khích.

“Sao không dám?” Lòng háo thắng của Hàn Thủy lại bị kích thích, hoàn toàn không chú ý bản thân đã bị mắc câu. (...bị lừa riết r vẫn k rút kn =.=)

Có lúc phụ nữ không nên háo thắng như vậy, nếu không sẽ rất dễ dàng thua thiệt, đây cũng là bài học mà rất lâu sau Hàn Thủy mới ngộ ra được, chẳng qua lúc đó mới nhận ra, cô có hối hận cũng đã quá muộn rồi.

Rất khí phách đẩy Tư Khấu Ngọc ngã xuống ghế salon, sau đó chính cô lại rất kiêu ngạo mà leo lên ngồi trên người anh, hai chân kẹp chặt thắt lưng rắn chắc của anh, cách một lớp vải mỏng manh của chiếc quần lót, cô khẽ vận vẹo cái mông, cố ý cọ xát chỗ cứng rắn kia.

Tư Khấu Ngọc rên lên một tiếng, hai bàn tay to lớn bao trùm hai khóa mềm mại trước ngực cô, dùng sức vuốt ve.

“Tiểu yêu tinh, có tuyệt chiêu gì thì cứ việc xuất ra đi.” Anh cố gắng đè nén dục vọng của mình, âm thanh trở nên khàn khàn trầm thấp mà dụ dỗ.

“Tư Khấu Ngọc, trợn to mắt của anh lên mà nhìn cho rõ, hôm nay tôi thể nào đè anh.” Lời nói thì mười phần khí phách, ~d.đ.l.q.đ~ trên thực tế trong lòng Hàn Thủy lại đang run rẩy, dù sao “học” cùng với “hành” căn bản là hai chuyện khác nhau, bây giờ cô thật là cười hổ khó xuống.

“Vậy anh mỗi mắt mong chờ.” Tư Khấu Ngọc chau chau mày, để hai tay xuống, mặc kệ cho cô đùa giỡn mình, chỉ có mồ hôi trên trán mới chứng minh người đàn ông này đàn cực lực đè nén dục vọng của mình.

Cô muốn trả thù lại vụ lần trước, anh liền cho cô cơ hội, chỉ cần cô vui là được.

Hàn Thủy cúi người, dùng cái lưỡi linh hoạt như chuồn chuồn lướt nước hôn dọc từ trên môi của anh xuống cổ, hầu kết, đến xương quai xanh, rồi dừng trước chỗ mẫn cảm trên ngực, sau lại cảm thấy mình quá mức dịu dàng, liền dùng sức cắn xuống, lại hôn rồi lại gặm.

“Hí.” Tư Khấu Ngọc không nhịn được hít một hơi, cô nhóc này chẳng lẽ không biết như vậy rất hành hạ người sao?

“Sao vậy, mới vậy đã không chịu nổi? Xem ra anh cũng chẳng có gì hơn cả.” Cô lên tiếng châm chọc anh, tay nhỏ bé vuốt ve thân thể anh, sau đó ngồi chồm hổm giữa hai chân anh, kéo quần lót của anh xuống, phần thân to lớn kiên đỉnh liền bắn ra.

Mặt Hàn Thủy đã đỏ hồng, không khỏi có chút hối hận mình đã hành động quá mức đại dột.

Cô muốn đem sỉ nhục mà đêm đầu tiên cô phải chịu trả lại gấp đôi cho anh, nhưng mà hôm nay xem ra, da mặt của cô vẫn không dày được bằng người đàn ông này.

Thời điểm nhìn đến dục vọng đang dựng đứng kia của anh, cô không khỏi có chút luống cuống.

“Sợ sao?” Thấy động tác của cô ngừng lại, anh cười khê.

Hàn Thủy không trả lời anh, do dự nắm lấy phần thân của anh, lửa dục vọng nóng bỏng khiến cho thân thể của cô run rẩy, hình ảnh đêm đó như thủy triều tràn về, rõ ràng, mập mờ, cuồng dã, khiến hô hấp của cô ngày càng dồn dập.

Tư Khấu Ngọc rên rỉ một tiếng, cô gái này đúng là khắc tinh trời sinh của anh, dù chỉ bị cô vuốt ve như vậy đã khiến anh khó có thể không chế được dục vọng của mình.

“Thật ngốc ngếch, vẫn là để anh dạy em thôi.” Rốt cuộc không nhịn được nữa, Tư Khấu Ngọc lưu loát lật người đè cô gái đang ngây ngất xuống dưới, đôi môi khấn cấp tìm được môi cô, không chút do dự chiếm lấy, nhiệt tình hôn.

Hàn Thủy nức nở, hai tay vô lực đẩy đẩy lồng ngực anh, lại càng giống như đang mời gọi, chọc cho Tư Khấu Ngọc lại càng vội vàng thêm mấy phần.

Bàn tay của anh tùy ý chạy loạn trên cơ thể cô, dễ dàng xé rách chiếc quần lót mỏng manh của cô, sau đó quăng sang một bên, ngón tay dài quen thuộc vỗ về chơi đùa kiểu nhụy của cô, hài lòng nghe được âm thanh yêu kiều động tình của cô.

“Nói cho anh biết, có thích không?” Anh thở hổn hển hỏi cô, cô không trả lời, chỉ đưa đôi mắt đã nhuốm màu kích tình nhìn anh.

Thoạt nhìn rất vô hại, rất chọc người.

Y hệt như thời điểm lần đầu tiên anh hôn cô, cô nhóc không hiểu phong tình này chỉ nhìn anh chăm chăm, vừa nghĩ tới đây, cả người anh liền nóng lên.

“Hàn Thủy, nhớ, em là của anh, vĩnh viễn chỉ có thể là của anh.” Anh nổi giận gầm lên một tiếng, cũng không nhận được nữa, đem phân thân to lớn nhắm ngay nơi thần bí mê người kia hung hăng đâm vào.

Thật chặt, thật mềm mại, nơi cổ họng Tư Khẩu Ngọc phát ra tiếng thở dài hài lòng.

Vĩnh viễn có xa lắm không? Hàn Thủy cắn chặt môi dưới, móng tay bén nhọn không nhận được đâm vào tấm lưng rắn chắc của anh.

Vậy hãy để bọn họ cùng trầm luân đi, cho dù tương lai có là địa ngục đi nữa.

Hai tay anh nắm lấy hông của cô, hai cánh tay cô bám chặt lấy lưng anh, hai người giống như e sợ ngày mai là tận thế, tận lực dùng sức, tận lực buông thả bản thân, mạnh mẽ chiếm đoạt lẫn nhau.

Sau khi cao triều qua đi, Hàn Thủy giống như mơ mơ màng màng nghe được âm thanh của người đàn ông phảng phất bên tai mình.

Cô nghĩ, người đàn ông này sao lại lảm chuyện như vậy? Ngay cả giữa lúc làm chuyện đó cũng có thể thuận thực nói ra những lời ngon ngọt đó, rất có thứ tự sắp xếp nha.

Anh nói, anh yêu cô.

Là cô nghe nhầm, hay là đầu óc anh có vấn đề?

15. Chương 15: Chương 9.2

Hôm sau, thời điểm cô tỉnh lại thì Tư Khẩu Ngọc đã nấu xong bữa sáng.

Anh hôn lên trán Hàn Thủy, cười khê, “Heo lười, dậy thôi.”

Nụ cười thân thiết, giọng điệu cưng chiều đầy sủng nịch.

Cô không khỏi nghĩ thầm, đường đường là đại thiếu gia của nhà Tư Khẩu lại rảnh rỗi tới mức đi làm bữa sáng cho cô?

Yên lặng ăn xong bữa sáng, anh đứng trước gương to đeo cà vạt vào, cô thì thu thập bát đĩa bỏ vào bồn rửa bát. Loại không khí bình yên mà ấm áp này khiến cho Hàn Thủy có chút hoang mang.

Tại sao có thể như vậy? Bọn họ rõ ràng nên chán ghét lẫn nhau, lợi dụng lẫn nhau, vậy mà bây giờ bọn họ đang làm gì đây?

“Em còn giữ tờ khế ước kia không?” Tư Khẩu Ngọc nhìn hình ảnh phản xạ của cô trong gương, làm giống như vô tình mà hỏi.

“A?” Hàn Thủy nghĩ nghĩ, đầu óc đột nhiên có chút không theo kịp.

Anh ho khan vài tiếng, “Chính là bản khế ước lúc trước chúng mình kí đó?”

Rốt cuộc Hàn Thủy cũng nhớ ra thứ mà anh đang nói tới, “À.”

“À cái gì mà à, mau đưa cho anh.” Anh tà tà liếc cô, vẻ mặt có chút không vui.

Tối hôm qua còn cùng nhau triển miên, hôm nay đã muốn đá cô ra khỏi cửa rồi sao?

Cô nên cảm thấy vui mừng hay là khổ sở đây? Dù sao người đàn ông này hào phóng như vậy, cô gọi anh một tiếng “kim chủ” cũng không quá đáng.

Im lặng đi vào phòng ngủ lấy ra bản khế ước, sau đó im lặng đưa cho Tư Khẩu Ngọc.

“Khi nào thì tôi chuyển ra ngoài?” Trong lòng Hàn Thủy thế nhưng không có một chút cảm giác vui vẻ nào..... Cảm xúc, ngược lại có chút chết lặng.

Ày, cô đã sa đoạ đến mức này sao? Thế nhưng lại lưu luyến sự dịu dàng ngẫu nhiên của người đàn ông này.

“Ai cho em chuyển ra ngoài?” Anh tức giận rống cô, trong đầu cô gái này chỉ có bột nhão hay sao vậy? Tại sao đến giờ vẫn không nhìn ra điểm mấu chốt? Người thì thoát nhìn cực kì khôn khéo, kì thật thì là mười phần ngu ngốc!

Haizzz, từ khi nào thì ánh mắt mình lại kém như vậy chứ? Thế nhưng lại lưu luyến mãi không quên một cô gái ngu ngốc như vậy, thật là lo lắng cho nửa đời sau của chính mình.

“Vậy anh có ý gì?” Vẻ mặt cô bắt đầu trở nên nghiêm túc, muốn phá bỏ hiệp ước lại không cho cô đi, thật muốn nuôi không cô cả đời sao? (thì đó là nv của anh còn gì @@)

Tư Khẩu Ngọc lưu loát xé nát tờ hiệp ước thành từng mảnh nhỏ, sau đó quăng vào thùng rác.

“Anh đã muốn làm điều này từ rất lâu rồi.” Anh nhìn cô, mắt híp lại, ra chiều rất thích ý.

Đôi mắt đen láy to lúng liếng của Hàn Thủy nhìn anh, trong mắt có nghi hoặc, có khiếp sợ, còn có một tia khó có thể tin.

“Anh làm vậy là có ý gì?”

“Anh có ý gì, em vẫn không nhìn ra sao?” Anh thở dài một hơi, xé bỏ khế ước, không có một tầng quan hệ kia, hai người họ mới có thể chân chính bắt đầu lại một lần nữa không phải sao?

Anh muốn cho chính mình và cô một cơ hội.

Anh rất thương thức sự kiêu ngạo của cô, cũng cảm thấy đau lòng cho sự quật cường của cô, nhưng hôm nay, lại cảm thấy đau đầu với hai thứ này.

“Tôi không nhìn ra được.” Hàn Thủy vội vàng xoay người muốn trở lại phòng ngủ, cánh tay lại bị anh giữ lại.

“Hàn Thủy, em cảm thấy có thể trốn tránh được sao?” Tư Khẩu Ngọc ôm cô vào lòng, khóa chặt cô vào người, buộc cô phải đối diện với anh.

Lông mi Hàn Thủy rũ xuống, thật lâu sau mới nói: “Anh cảm thấy chúng ta có thể được sao?”

Cô cũng không phải ngốc thật sự, hành động của anh nói lên điều gì, cô đều biết.

Nhưng là cô không làm cách nào tin tưởng được.

Bị phản bội, bị gài bẫy, bảo cô còn có thể tin ai đây?

Mà ngay cả Dự Hàm Phàm cũng đã bỏ đi, chỉ còn lại mình Hàn Thủy cô cô đơn một mình, cô còn có ai để tin đây? Còn dám tin ai nữa sao?

Tư Khẩu Ngọc ôm lấy cô, cầm cọ cọ vào tóc cô, “Tuy rằng cách làm của anh không đúng, nhưng anh thật sự muốn ở cùng em, luôn luôn bên nhau, vĩnh viễn ở bên nhau, được không?”

Lại là cái từ “vĩnh viễn” này, thật sự là châm chọc a.

“Từ khi nào công tử phong lưu lại biến thành một người đàn ông tốt như vậy?” Cô châm chọc anh.

“Hàn Thủy, sao em lại nói như vậy?”

“Hay là nói, đây là một trong những chiêu câu gái của anh?” Cô cười nhạo, cũng không biết là cười anh hay là cười chính bản thân mình.

“Hàn Thủy!” Anh gầm lên, âm thanh đã tức giận không kiềm chế được.

Hàn Thủy giãy ra khỏi ngực của anh, “Tôi cũng không quên đêm hôm đó anh đã đối xử với tôi như thế nào.”

Gân xanh trên trán Tư Khấu Ngọc giật giật, “Thì ra em vẫn luôn nghĩ quan hệ của chúng ta như vậy sao? Vậy chuyện tối hôm qua là như thế nào?”

“Nhu cầu sinh lí thôi.” Cô rũ mắt xuống, hờ hững nói ra những lời này.

Anh đẩy cô ra, “Hàn Thủy, em đang tự xem thường chính mình hay là đang vũ nhục anh?”

Hàn Thủy im lặng không trả lời.

“Anh biết trong lòng em vẫn luôn trách anh, trách anh tính kế em, tránh anh sử dụng thủ đoạn ti tiện với em, còn uy hiếp em, có phải không?”

Tiếp tục im lặng.

Giờ phút này Tư Khấu Ngọc mới biết được mình đã hoàn toàn sai, anh có thể dùng bất kì thủ đoạn gì với bất kì người phụ nữ nào, nhưng khi dùng những thủ đoạn này với Hàn Thủy, lại hoàn toàn phản tác dụng.

“Anh còn biết trong lòng em vẫn luôn có người đàn ông khác.”

Thân mình Hàn Thủy hơi hơi run, tâm Tư Khấu Ngọc dần dần lạnh xuống.

“Anh cũng biết anh ta tên gì.”

Cô giương mắt nhìn anh, đáy mắt là một mảnh tĩnh lặng.

Vì sao chuyện lại đến nước này, anh không nghĩ ra, chẳng qua chỉ là một cô gái mà thôi, anh đề phòng nghiêm ngặt như vậy, cũng chỉ vì muốn một mình hưởng thụ thôi.

Vì sao hiện tại lại không cam lòng, khổ sở như vậy?

Anh vắt óc bày mưu kế muốn cô thuộc về mình, thậm chí cảm thấy cho dù cột cô vào người cả đời càng tốt.

Về mặt Tư Khấu Ngọc có chút cô đơn, “Anh ta tên Dụ Hàm Phàm.” Đây là câu khẳng định, không phải nghi vấn.

Trông mắt Hàn Thủy giật giật.

Trong lòng cô ngoại trừ mẹ ra, Dụ Hàm Phàm là người duy nhất có thể khiến nội tâm cô trở nên mềm mại, trước kia cô vẫn luôn nghĩ rằng anh sẽ thuộc về cô, hiện tại nhìn lại, có đôi khi thanh mai trúc mã nhất định chỉ có thể là thanh mai trúc mã.

Cô kính trọng anh, tín nhiệm anh, nhưng may mắn là cô cuối cùng không có yêu anh.

Bằng không bây giờ Dụ Hàm Phàm rời đi, cô nhất định sẽ đau lòng chết mất.

Biểu tình của Hàn Thủy rơi vào trong mắt Tư Khấu Ngọc, càng khiến cho anh ghen tị muốn phát điên.

“Em tưởng là chờ đến khi Hàn thị quay lại quỹ đạo làm ăn, sẽ đem tiền trả lại cho anh rồi sau đó sẽ rời đi?” Anh tiếp tục nói.

Hàn Thủy rút cuộc nhìn anh, người đàn ông này thế nhưng đều biết hết, cái gì cũng biết, anh thế mà có thể che giấu sâu như vậy, nếu không phải hôm nay cô chọc giận anh, có khả năng cả đời sau cô vẫn không biết được thì ra lòng dạ anh sâu không lường được.

Tư Khấu Ngọc lạnh lùng cười, hai tay nắm bả vai cô, lực đạo kia tựa hồ như muốn bóp nát cô.

Hàn Thủy chịu đựng đau đớn không lên tiếng, có một chuyện anh nói chưa đúng, cô quả thật hận anh tính kế mình, nhưng cô cũng không phải là người lương thiện gì, cô cũng đã lợi dụng anh.

Mặc dù có thể cao chạy xa bay, bỏ mặc tất cả nhưng cô lại lựa chọn ở lại, lựa chọn dựa vào anh, này cũng có thể do đầu óc cô có vấn đề.

Cô trào phúng chính mình, là một cô gái như vậy, cô xứng đáng được yêu sao?

“Nhưng Hàn Thủy, em phải biết, mặc kệ em muốn làm gì, anh cũng sẽ không buông em ra đâu.” Tư Khấu Ngọc lặng yên nhìn cô, đáy mắt hiện lên đau đớn và cố chấp, cảm xúc kia mãnh liệt dường như muốn tổn thương cô.

Hàn Thủy không nhận được co rụt thân mình lại, có một loại ưu thương tràn tới tim cô, khiến cho cô nhận không được mà đau đớn.

“Cho nên em sẽ không bao giờ trốn được đâu.” Nói xong một câu này, Tư Khấu Ngọc mím môi, cầm lấy cặp văn kiện liền đi ra ngoài.

Hàn Thủy như quả bóng cao su xì hơi, lập tức vô lực ngã xuống đất, cô đưa tay vuốt vị trí nơi trái tim đang đập mạnh, trong lòng nghi hoặc.

Mình làm sao thế này? Khi nhìn người đàn ông này thương tâm, thất vọng, đáy lòng tràn ngập cảm xúc, nhưng lại không phải sáng khoái, không phải vui mừng, mà là đau đớn.

Đau vì anh.

Có sự hậu thuẫn cường đại của Tư Khấu Ngọc, Hàn Thủy chân chính trở thành chủ nhân của Hàn thị.

Tất cả mọi người đều hâm mộ cô vì kiếm được một người đàn ông vừa giàu lại đẹp trai, còn chịu bỏ ra nhiều tiền để chiều lòng người đẹp.

Có đôi khi chính Hàn Thủy cũng cảm thấy không chân thực.

Có một bộ phận các thành viên cấp cao vì tuổi đã lớn bắt đầu lục tục nộp đơn từ chức, Hàn Thủy muốn giữ lại cũng không làm được gì.

Cấp dưới đi một nhóm lại tới một nhóm, trừ bỏ vài người còn trung thành, tất cả đều là những gương mặt lạ hoắc.

Ngày trước Hàn Thủy có lẽ sẽ không cảm thấy có gì cả, chỉ là thay đổi nhân sự mà thôi, cũng chỉ là một chuyện bình thường, bây giờ xem ra, cảm thấy có chút tiêu điều.

Hàn thị vẫn là Hàn thị, lại như không phải Hàn thị.

Trong lúc đó, Dự Hàm Phàm có gọi điện về một lần, nói anh đi Lệ Giang, một nơi yên bình rất thích hợp để quên đi quá khứ.

Mọi người đều được giải thoát, ngoại trừ cô.

Cô vẫn đeo trên lưng bóng ma của quá khứ.

Nghĩ đi nghĩ lại, lại nghĩ đến Tư Khấu Ngọc, kể từ khi cãi nhau hôm đó tới nay, bọn họ vẫn đang chiến tranh lạnh.

Cũng không thể nói là chiến tranh lạnh, bởi vì bọn họ vẫn không hề nói gì trong lúc đó.

Tư Khấu Ngọc ngày càng tham gia nhiều buổi xã giao, mỗi ngày đều diện áo sơ mi tây trang, một bộ dáng tự tin đẹp trai ngời ngời, thời điểm trở về nhà mỗi tối, trên người đều dày đặc mùi rượu và các loại nước hoa.

Hàn Thủy đều thu hết vào trong mắt nhưng lại không biết nên nói gì.

Cho dù như vậy, mỗi ngày anh đều nửa đêm đã tắm xong sau đó chèo lên giường cô, mặc kệ cô đã ngủ vẫn bị gọi tỉnh, nhất định phải cùng anh cạo xát một phen mới được ngủ tiếp.

Dần dần bọn họ cũng yêu phương thức này.

Ban ngày không gặp mặt, không liên lạc, sau đó lại cùng nhau triền miên vào ban đêm.

Chỉ có ở trong bóng tối, bọn họ mới có thể tận tình phóng thích bản thân, anh không ản nhẫn dục vọng của chính mình nữa, cô cũng thuận theo ham muốn của bản thân, không còn rụt rè nữa.

Ở phương diện này, bọn họ cho tới bây giờ đều phối hợp vô cùng thuần thực.

Nhưng cũng chỉ có ở phương diện này bọn họ mới phối hợp hoàn hảo.

Tư Khấu Ngọc muốn cái gì, Hàn Thủy rất rõ ràng, nhưng lại không cho được, nếu đã không cho được thì hãy im lặng để nó từ từ qua đi.

Ngẫu nhiên trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh giữa đêm, Hàn Thủy đều cảm giác được trong bóng đêm có một đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm.

“Anh yêu em.”

“Đừng bao giờ rời xa anh.”

Trong lời nói có chút cô đơn, cho dù nghe được, Hàn Thủy cũng làm như mình đang ngủ mơ, nhưng ngay cả khi đã làm vậy, vẫn không ngăn được lòng cô càng thêm đau đớn.

Rốt cuộc là nên làm sao đây?

16. Chương 16: Chương 10.1

Hôm nay được tan làm sớm, Hàn Thủy lại không muốn về nhà sớm như vậy, căn nhà kia mỗi ngày đều chỉ có một mình cô ở nhà, cái loại cảm giác chờ đợi này thật trống rỗng tịch mịch, rất đáng sợ, cả căn nhà đều tĩnh lặng đến mức cô có thể nghe được tiếng tim mình đập vang dội.

Nhìn nhìn di động trong tay, một hồi rồi lại một hồi lâu, Hàn Thủy rốt cuộc từ bỏ không suy nghĩ nữa, cô căn bản không có nỗi một người bạn để trò chuyện cùng, vẫn là tự mình đi đến nhà hàng ăn tạm một bữa, rồi đi xem phim một lúc, sau đó đi quán bar làm vài chén rồi về nhà thôi.

Trên đường đến nhà ăn, Hàn Thủy theo thói quen muốn gọi món cơm trộn và canh gà nhân sâm, nhưng khi lời nói ra đến miệng lại biến thành: “Bít tết, tám phần chín.”

Có một số thói quen thật sự cần phải sửa rồi.

Môi son khẽ nhấp một ngụm rượu nhỏ, Hàn Thủy tùy ý quan sát khắp nhà hàng, tự nhủ cuộc sống thật đúng là một màn kịch đặc sắc, ánh mắt lơ đãng đảo qua, liền thấy một đôi nam nữ quen thuộc đang tiến vào cửa.

Tư Khấu Ngọc đang đi cùng với một cô diễn viên, cô diễn viên kia miệng nói cười không ngừng, mà Tư Khấu Ngọc cũng là vẻ mặt tươi cười sáng lạn, không hề nhìn ra một chút dấu vết gì gọi là cô đơn.

Hàn Thủy lại uống một ngụm rượu đỏ, bỗng cảm thấy hương vị không còn được tinh khiết và thơm ngon như lúc trước.

Ánh mắt Tư Khấu Ngọc khẽ đảo qua, rất nhanh chóng liền phát hiện Hàn Thủy đang ngồi bên cửa sổ, tươi cười liên tục từ từ biến mất, đáy mắt là một mảng hờ hững, trong lòng Hàn Thủy dấy lên một cảm giác chua xót, lại nghĩ, mình còn chưa tìm anh ta tính sổ, anh ta lấy lý do gì mà dùng ánh mắt đó nhìn cô? Song lại đột nhiên nghĩ đến quan hệ của bọn họ bây giờ, ánh mắt lại ảm đạm xuống.

Cô diễn viên kia cũng theo tầm nhìn của Tư Khấu Ngọc mà nhìn qua bên này, tự nhiên cũng thấy được Hàn Thủy, vẻ mặt cô ta kinh ngạc, muốn nói lại thôi, nhưng trong ánh mắt lại không che dấu được ý tự đắc, hả hê.

Tư Khấu Ngọc thấp giọng nói gì đó, cô diễn viên kia liền cười đến run rẩy cả người, sau đó rất biết điều đi theo hướng dẫn của người phục vụ, đi vào một gian phòng.

Tư Khấu Ngọc nhanh chân đi về phía Hàn Thủy, bàn tay cầm dao nĩa của cô không tự chủ run lên, thậm chí có cảm giác khấn nguyện.

Hai người họ đã lâu không có gặp nhau ở trường hợp công chúng như thế này.

Anh đi đến ngồi xuống đối diện cô, nhìn đĩa thức ăn trước mặt cô, có chút giật mình.

“Hôm nay tôi không có nhiều việc.” Cô giải thích.

Anh gật gù, “Vẫn luôn đi ăn ở ngoài sao?”

Hàn Thủy gật đầu, mặc dù cô ở nước ngoài một mình đã lâu nhưng lại không biết nấu cơm, trước kia có lần phải tham gia cuộc thi nấu ăn cùng bạn học, cô đều luôn đảm nhiệm vai trò trợ thủ hoặc xung phong rửa bát....

Trời ạ, nói tóm lại từ trước tới giờ cô toàn ăn bên ngoài, thật là vô dụng mà.

Sau đó hai người đều im lặng, không biết phải nói gì.

Tư Khấu Ngọc nhìn cô gái bé nhỏ trước mặt, chỉ thấy cằm của cô nhọn hơn, thân mình gầy đi không ít, làn da vốn trắng nõn nay lại càng thêm trắng, nhìn qua có chút tái nhợt.

“Có thời gian thì nên tới chỗ chị Như, thỉnh thoảng thả lỏng một chút cũng tốt.” Sắc mặt của anh dịu đi không ít, trong lòng cũng cảm thấy đau, vốn nghĩ muốn cho cô một cuộc sống vui vẻ, lại không nghĩ rằng càng khiến cô phải chịu khổ trong lòng.

“Anh cũng thế.” Cô gật đầu.

Nghe được lời của cô, sắc mặt anh lại đen lại, hừ lạnh một tiếng, “Em đang ước gì anh đi luôn cùng người phụ nữ khác đi phải không, Hàn Thủy, em chán ghét anh đến thế sao?”

Hàn Thủy kinh ngạc ngẩng đầu, cô căn bản là không có ý tứ này.

Tư Khấu Ngọc lại không để ý cô, đứng lên, cũng không quay đầu lại đi vào gian phòng kia.

Sắc mặt Hàn Thủy trắng bệch, cắt mấy miếng thịt bò ăn, nhưng khi vào miệng lại cảm thấy vô vị, miễn cưỡng ăn thêm vài miếng, liền tính tiền rồi trở về nhà.

Căn hộ vẫn yên tĩnh như trước, thiếu đi bóng dáng người kia, tựa hồ một chút nhân khí cũng không có.

Đi vào phòng tắm tắm một lúc, sau đó im lặng ngồi cạnh cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, nhìn khung cảnh thành phố bên ngoài rực rỡ đèn đuốc, Hàn Thủy có chút ngơ ngác nghĩ lại chuyện cũ.

Gần đây cô sống thật rất dễ tệ, dường như cuộc sống đã mất đi mục tiêu và ý nghĩa, tất cả đều trở thành hư không đối với cô.

Trong tay nắm chặt sợi dây chuyền hình thiên nga mà Dục Hàm Phàm đã tặng, trong lòng mê man.

Mình rốt cuộc là làm sao đây? Sau này nên làm thế nào đây?

Cô đã từng nghĩ đến chỉ cần có Hàn thị, cô có thể làm bất kì điều gì, nhưng hiện tại cô lại tự chất vấn bản thân.

Hiện tại, Hàn thị đã là của cô đúng như ý nguyện, cô lại không hề cảm thấy vui vẻ.

Cô rốt cuộc là đang chấp nhất cái gì, hoặc là lưu luyến cái gì?

Nghĩ đến sự cố chấp của Tư Khấu Ngọc, lòng Hàn Thủy có chút đau, một người đàn ông kiêu ngạo như vậy, vốn là nên cảm được buông được mới phải, nhưng mà bây giờ lại cố chấp giam cầm cô, cũng chính là giam cầm chính anh.

Mẹ, đây mới thật là yêu sao? Hàn Thủy tự lẩm bẩm, không xác định, không dám tin nhưng sâu trong tâm can lại hi vọng là đúng.

Đêm đã khuya, Hàn Thủy cuộn tròn thân thể, dựa vào cửa sổ sát đất mà chìm vào giấc ngủ.

Tâm tình của Tư Khấu Ngọc từ sau khi gặp Hàn Thủy trở nên rất dễ thay đổi, mới vừa rồi khi vừa bước vào nhà hàng nhìn thấy cô thật là cao hứng, lại chỉ trong chớp mắt tức giận, nhưng vẫn là cố áp chế đuổi nữ minh tinh kia đi, sau đó chính mình lại đi về chỗ cô ngồi, chỉ để ngắm cô, sau đó nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn gầy đi một ít thì lại thấy đau lòng, nhưng còn chưa thương tiếc được lâu đã bị bộ dáng ngơ ngác của cô làm cho giận điên lên.

Cô nhóc Hàn Thủy này, thật sự là khắc tinh trời sinh của anh.

Nhưng là sau khi đã được hưởng thụ hương vị ngọt ngào của cô, anh lại thật không cách nào buông tay được, dù là ngày hay đêm, chỉ cần có cô ở bên cạnh anh, anh liền cảm thấy trong lòng không còn cô đơn nữa, cho nên anh cố ý không để ý cô, anh sợ một khi nhìn thấy bộ dáng buồn bã của cô sẽ mềm lòng mà thả cô đi.

Thì ra khi yêu một người, tim dù làm từ băng cũng sẽ có lúc tan chảy.

Không yên lòng cơm nước xong, Tư Khấu Ngọc cự tuyệt lời mời trắng trợn của cô diễn viên kia, cũng bỏ qua sự rủ rờ của đám bạn, nhanh chóng về nhà.

Đây là lần đầu tiên anh về nhà sớm thế này kể từ sau khi chiến tranh lạnh với Hàn Thủy.

Lúc mở cửa căn hộ, toàn bộ căn nhà đều tối đen, trong lòng Tư Khấu Ngọc trầm xuống, Hàn Thủy vậy mà vẫn chưa trở về.

Nhưng nếu không ở nhà, vậy thì cô đi đâu? Ở thành phố B cô không có bạn bè thân thiết, có lẽ ngay cả một người bạn bình thường cũng không có.

Đi vào phòng tắm tắm nhanh một cái, sau đó mặc đồ ngủ đi vào phòng ngủ, mới phát hiện có một thân hình nho nhỏ đang cuộn mình bên cửa sổ sát đất, là thân hình mà anh luôn nhớ thương, nhìn thì như gần trong gang tấc mà lại cảm giác như xa vạn dặm.

Hàn Thủy, trong lòng anh khê động.

Ánh đèn phòng ngủ hắt vào mặt cô, mơ hồ có một loại ấm áp không thể tả.

Tư Khấu Ngọc không tự chủ được đi qua, cẩn thận đánh giá khuôn mặt đang say ngủ của cô, chỉ có thời điểm này, anh mới có thể để mặc cho ánh mắt của mình, để mặc cho tình cảm của mình thoải mái lộ ra không kiêng dè.

“Hàn Thủy.” Anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó ôm lấy cô bế lên trên giường.

Hàn Thủy mơ hồ mở mắt ra, liền nhìn thấy một đôi mắt rực rỡ đang nhìn cô chăm chăm, cô xoa xoa mắt, hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không.

“Anh về rồi?” Đầu của cô vẫn chưa được tỉnh táo lại, vẻ mặt rất vô tội.

Tư Khấu Ngọc thích nhất là bộ dáng cô vừa mới tỉnh ngủ này, có vài phần ngốc nghếch, ngây thơ, lại có một phần quyến rũ khó nói, quan trọng nhất là, cô sẽ không dùng giọng điệu lạnh nhạt đối với anh.

Nghĩ tới đây lại không kìm lòng được cúi xuống hôn cô.

Hàn Thủy quay đầu đi, hai tay đẩy lồng ngực anh, cảm giác có vật lạnh như băng chạm vào da thịt mình, Tư Khấu Ngọc bắt lấy muốn ném xuống sàn nhà, lại bị cô gấp gáp bắt được tay, “Đừng ném.” Cái đó là quà của Dự Hàm Phạm tặng cho cô.

Tư Khấu Ngọc nhìn bộ dáng khấn trương của cô, liền đưa mắt nhìn kĩ vật đang ở trong tay, mà vừa nhìn, sắc mặt liền đại biến.

Hàn Thủy nhìn dáng vẻ của anh, biết là anh hiểu lầm, muốn giải thích lại không biết nên giải thích như thế nào, chỉ cần môi, ngơ ngác nhìn anh.

“Hàn Thủy, tại sao em lại cứ vô tình vô nghĩa như vậy?” Anh tức giận không cách nào kiềm chế, hung hăng ném vật đang cầm trong tay xuống sàn nhà, dây chuyền kia làm bằng thủy tinh nên rất dễ vỡ, bị anh dùng lực đạo rất mạnh ném xuống sàn nhà, đã vỡ thành từng mảnh nhỏ.

“Tư Khấu Ngọc, anh thật là quá đáng!” Cô hét lên, cô không phải đau lòng vì sợi dây chuyền bị vỡ, mà là đau lòng vì thái độ của anh, tại sao anh lại có thể đối xử với cô như thế? Đối xử giống như cô là một tôi tớ, có thể tùy ý chà đạp ý nguyện và lòng tự ái của cô.

Bởi vì anh bỏ ra một khoản tiền cho Hàn Thủy, thì cô phải trở thành sủng vật của anh, hô tới là tới, hô đi là đi? Chỉ cần cô ngoan ngoãn thì không sao, không ngoan liền trở thành vô tình vô nghĩa?

Tức giận và thống khổ bị đè nén trong đoạn thời gian khiến cô hoàn toàn bộc phát, cô lắc lắc thân thể, mề muội đánh liên tiếp lên người anh.

Tư Khấu Ngọc giận quá hóa cười, lạnh lùng nhìn cô vì một sợi dây chuyền mà đánh mình, phản kháng mình, đau thương trong lòng càng lúc càng lớn.

Biết rõ trong lòng cô gái này không có mình, tại sao anh vẫn nhiều lần tự lừa dối chính mình? Giam cầm cô, cũng chính là giam cầm chính trái tim của mình, nhìn cô thống khổ, tim của anh cũng không được yên ổn.

“Ở trong lòng em, anh vĩnh viễn không bằng anh ta sao?” Anh vẫn muốn ôm một tia hy vọng cuối cùng, khi hỏi ra câu này, chính anh cũng không ý thức được, trước đây anh là một người kiêu ngạo, cao cao tại thượng bao nhiêu, bây giờ lại hạ thấp bản thân ăn nói, khép nép cầu xin bấy nhiêu.

Đứng trước tình yêu, bất kì con người có kiêu ngạo đến đâu, vẫn không tránh được cảm thấy tự ti, hoài nghi chính bản thân mình.

Trong lòng Hàn Thủy dấy lên một trận đau đớn, nhưng tính cách cố chấp không cho phép cô nói ra lời hay, trong cơn tức giận bộc phát không thể kìm nén cũng khiến cô mất đi lí trí, cô đã nói ra câu nói độc ác nhất, trái lương tâm nhất trong suốt 19 năm cuộc đời cô từ trước đến nay.

“Đúng, ở trong mắt tôi, Tư Khấu Ngọc anh vĩnh viễn không bằng Dụ Hàm Phàm, vĩnh viễn không bằng!” (ây ác quá chị ơi =.=)

Hàn Thủy nhìn tia sáng hy vọng cuối cùng trong mắt Tư Khấu Ngọc dần dần ảm đạm rồi tắt ngúm. Vào giờ phút này cô hẳn nên cảm thấy sáng khoái, vui vẻ. Nhưng lại ngược lại, tâm tình cô càng trở nên khó chịu.

Bọn họ yên lặng nhìn nhau, giống như hai con dã thú đang bắt phân thắng bại.

Tư Khấu Ngọc không còn gì để nói nữa, cũng không thể lại nói ra câu “Hàn Thủy, sẽ có một ngày em cầu xin không muốn rời khỏi anh” với giọng điệu cuồng ngạo kia nữa.

Cô đã đập nát tất cả lòng kiêu ngạo và dũng khí của anh.

Mà Hàn Thủy lại càng hoảng loạn, cô biết nếu bây giờ không giải thích thì mọi chuyện sẽ đi đến kết cục không thể cứu chữa, nhưng vì hoang mang và kiêu ngạo lại khiến cô không thốt ra được chữ nào.

“Hàn Thủy.” Anh nhỏ giọng gọi tên cô, hôn lên trán cô, lông mày, sau đó chuyển xuống đôi môi mềm mại, mỗi một nụ hôn đều chứa đựng sự dịu dàng tỉ mỉ trước nay chưa từng có, hai tay anh chu du trên từng tấc da thịt của cô, thuần thục trêu chọc nơi nhạy cảm nhất của cô, vui sướng hưởng thụ mỗi lần cô run rẩy thân mình vì động tình.

Hàn Thủy thở gấp, nhu thuận bám chặt vào thân thể anh, hai chân chủ động quấn quýt vòng eo săn chắc của anh, dùng chỗ kín mềm mại cọ xát vào dục vọng cứng rắn của anh.

Hai người tựa như bỏ qua giây gổ lúc trước, phối hợp hết sức ăn ý.

Hai người cùng triền miên thật lâu, trần truồng quấn lấy nhau, mặc dù thời tiết không phải là rất nóng nhưng toàn thân lại chảy rất nhiều mồ hôi.

Nhưng dù vậy vẫn không tách ra, muốn cùng người còn lại thiêu đốt ngọn lửa dục vọng.

“Hàn Thủy.” Âm thanh Tư Khấu Ngọc chất chứa đầy thâm tình mà cũng bao hàm tuyệt vọng, dùng sức đem phần thân cứng rắn của mình đâm sâu vào trong hoa huyết mềm mại của cô, cô ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh đèn mờ mờ, cô vẫn không nhìn được rõ vẻ mặt của anh.

Quần quít càng ngày càng sâu, anh hung hăng đâm vào thật mạnh, không hề dừng đến kỹ xảo như thường ngày, chỉ một mực mạnh mẽ đâm tới, thề phải đem toàn bộ tình cảm phát tiết ra.

Cô vô lực nằm dưới anh động tình thở gấp, đáy lòng cũng rất đau thương.

Trận hoan ái kịch liệt này, nhất định là khúc mở đầu cho sự chia lìa.

Cô hẳn là nên vui mừng vì cuối cùng cũng được giải thoát chứ? Nhưng là tại sao lại cảm thấy đáy lòng là một mảnh ưu thương?

Tiết tấu càng lúc càng nhanh, bọn họ thay đổi mọi loại tư thế, cố gắng kéo dài cuộc thịnh yển tình ái này.

Một lần lại một lần kịch liệt va chạm, rốt cuộc tại trước khi đạt đến cao triều, Tư Khấu Ngọc nhiệt liệt kêu một tiếng “Anh yêu em” khiến cho tâm Hàn Thủy căng thẳng, hai người đồng thời đạt tới đỉnh.

Một đêm này, phá lệ dài, lại phá lệ ngắn.

Tháng mười, thành phố B xảy ra hai sự kiện lớn.

Tư Khấu Ngọc tuyên bố trước truyền thông, bởi vì tính tình không hợp, nên cùng nhị tiểu thư nhà họ Hàn giải trừ hôn ước, nhưng vẫn sẽ tiếp tục đầu tư vào Hàn thị, nói hai người về sau vẫn là bạn bè.

Sau đó một tuần, Hàn Thủy ở Sự Vụ sở luật sư ký các loại văn kiện, chuyển toàn bộ cổ phần của Hàn thị trong tay cô đều giao cho Tư Khấu Ngọc, lại từ chối không tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông.

Đơn giản thu thập hành lý, Hàn Thủy tháo chiếc nhẫn đính hôn đeo trên tay xuống, đặt trên chiếc tủ kê ở đầu giường, sau đó lưu luyến nhìn lại nơi đã từng là tổ ấm của cô và Tư Khấu Ngọc.

Giải quyết xong tất cả là lúc cô phải rời đi, nhưng cô lại không bỏ được.

Đã từng cô cho là Hàn thị là tất cả của cô, đợi đến cuối cùng mới biết, sự cố chấp kia của cô là do không có được tình thân, bây giờ tất cả mọi người đều đã đi, Hàn thị đã không còn là trụ cột tinh thần của cô nữa.

Đã từng cô cho là cuộc đời của mình sẽ chỉ có hận mà không có yêu, nhưng đến cuối cùng lại bị ai phát hiện, cô lại yêu chính người đàn ông bị mình tổn thương sâu nhất. (ta chém QT dịch khó hiểu quá =.=)

Vẫn nên rời đi thôi, tất cả đều đã kết thúc rồi.

Hàn Thủy chậm rãi đứng lên, sau đó lại nhìn chiếc nhẫn đính hôn kia, trong đầu lại hiện ra các loại vẽ mặt của Tư Khấu Ngọc, lưu manh, tự luyến, mỉa mai, đùa cợt, âm trầm, động tình, thậm chí còn có tuyệt vọng.

Tâm, trở nên đau đớn vô cùng.

Cuối cùng vẫn đem cái nhẫn kia cất vào trong ngực, thôi, coi như là giữ lại làm kỷ niệm, cô vì chính mình kiếm cố.

Lúc ra cửa, lại rất ngẫu nhiên đụng phải Tư Khấu Ngọc vừa trở về, trên tay anh còn cầm áo khoác, dáng vẻ phong trần mệt mỏi, sắc mặt có chút tiêu tụy, nhưng vẫn rất đẹp trai.

Hiển nhiên, Tư Khấu Ngọc cũng không ngờ là cô lại trở về căn hộ này.

Sau buổi tối hôm đó, hai người rất ăn ý không có trở về căn hộ này nữa, thành phố B tuy không lớn nhưng hai người cũng không hề gặp mặt nhau.

Chỉ cần có tâm, dù không quen nhau cũng có thể xuất hiện đúng lúc.

Anh mím chặt môi quan sát cô, lông mày hơi nhíu, ánh mắt nhìn cô phảng phất như nhìn một vị khách không mời xa lạ.

Hàn Thủy có chút khổ sở, người luôn là như vậy bị coi thường, thời điểm đối với tốt với bạn, bạn lại sẽ cảm thấy hẳn không có ý tốt; mà khi bạn khách khí lại thì người ta lại lạnh nhạt với bạn. (lại chém tiếp ==)

“Tôi là tới dọn dẹp đồ đạc của mình.” Cô kéo hành lý tới trước mặt.

Ánh mắt Tư Khấu Ngọc nhìn từ trên túi hành lý rồi dời đến trên mặt của cô, gật đầu một cái, đổi dép, lướt qua cô đi vào.

“Về nhà ở sao?” Giống như lời thăm hỏi bình thường nhất của một người bạn.

“Ừ, đúng vậy.” Kỳ thật là cô muốn nói mình sẽ rời khỏi thành phố này, nhưng mặc kệ có đi đâu, hẳn là anh cũng sẽ không để ý.

“Về nhà cũng tốt, trong nhà có người giúp việc, sẽ không phải suốt ngày đi ăn ở bên ngoài nữa.” Anh rót ỉnh một cốc nước, hỏi cô: “Muốn uống không?”

“Không cần.” Hàn Thủy lắc đầu.

“Vì sao lại chuyển cổ phần của Hàn thị cho tôi?” Tư Khấu Ngọc lại hỏi.

“Vật quy nguyên chủ thôi, thật ra thì Hàn thị đã sớm sụp đổ rồi.” Cô tận lực dùng giọng điệu lạnh nhạt nói, mà đó cũng là sự thật không thể chối cãi.

“À.” Anh trầm mặc.

Giữa bọn họ lúc này cũng chỉ có thể duy trì quan hệ người dưng mà thôi Hàn Thủy, mà còn mong chờ cái gì nữa?

“Tôi đi đây.” Cô không nói gặp lại sau, bởi vì bọn họ không còn khả năng sẽ gặp lại nữa rồi.

“Tốt.” Anh uống nước, cũng không quay lại.

Cho đến khi cánh cửa được đóng lại, tiếng cộp cộp quen thuộc của giày cao gót dần dần đi xa, Tư Khấu Ngọc mới buông cái ly thủy tinh đang cầm trong tay ra, bởi vì dùng sức quá mức, các đốt ngón tay đã trở nên trắng bệch, anh nhìn quanh bốn phía, cả căn nhà đã được quét dọn sạch sẽ, ngăn nắp, nhưng lại không hề có một chút đồ vật nào thuộc về phái nữ.

Im lặng một lúc lâu, anh rút cục nện cái ly thủy tinh xuống mặt đất.

Hàn Thủy, sao em lại tuyệt tình quá mức như vậy?

17. Chương 17: Chương 10.2

Thời điểm Hàn Thủy đến Lệ Giang, đã là một tháng sau.

Dụ Hàm Phàm ở chỗ này mở một quán rượu nhỏ, được trang trí theo phong cách cổ xưa, phục vụ xinh đẹp, nhiệt tình, khách hàng cũng khá đông, nhìn qua thật hữu nhân.

“Không trách được sau khi anh tới nơi này liền không bỏ về được, nơi này thật sự rất thích hợp cho cuộc sống an nhàn hoặc là dành cho người già an dưỡng.” Hàn Thủy nằm bò trên quầy bar, thở dài nói.

Dụ Hàm Phàm đứng sau quầy bar vừa pha rượu, vừa cười nhìn cô, khí hậu nơi này ẩm áp luôn luôn có nắng khiến làn da trắng nõn của anh đã trở thành màu lúa mạch, ít đi mấy phần nhũn nhặn, nhiều hơn mấy phần khỏe mạnh.

“Sao thế, em cũng không định quay về luôn à?”

“Hỏi vậy là sao, anh cũng muốn đuổi em đi hả?” Cô chau mày nhìn anh, thật vất vả du lịch đi ngang qua đây, còn chưa được ăn uống chùa mấy ngày, người này đã muốn đuổi cô đi?

Dụ Hàm Phàm cười lắc đầu một cái, tính khí Hàn Thủy vẫn là nóng nảy như vậy, nhưng là lần này anh lại thấy cô có gì đó không giống như trước đây.

Cô gái nhỏ trưởng thành rồi cũng sẽ có tâm sự của riêng mình.

Về việc tại sao cô và Tư Khấu Ngọc giải trừ hôn ước, thậm chí đem toàn bộ cổ phần của Hàn thị chuyển cho anh, Dụ Hàm Phàm rất thức thời không có hỏi tới.

Mà Hàn Thủy vẫn bảo trì trầm mặc, đối với chuyện xảy ra ở thành phố B, cô xác thực không có dũng khí nhắc đến, đó vĩnh viễn là vết thương trong lòng cô.

Vừa mới qua buổi trưa, trong quán rượu cũng không có nhiều người, khách khứa chỉ lẻ tẻ vài người, khí hậu nơi này quanh năm ẩm áp, ánh mặt trời dịu dàng càng khiến người ta thêm buồn ngủ.

Bên cạnh quán rượu có một cô gái cũng mới chuyển đến, rất thích pha rượu nên đã nhờ Dụ Hàm Phàm hướng dẫn, mà Dụ Hàm Phàm cũng rất ôn hòa chỉ dẫn cho cô, cô gái kia rất xinh đẹp, mái tóc dài đen nhánh búi thành hai bím tóc tròn trông rất dễ thương, cô có làn da lúa mạch, ánh mắt sáng ngời, đôi môi đỏ thắm, thời điểm cười lộ lên lộ ra hai má lúm đồng tiền, lúc cô hướng về phía Dụ Hàm Phàm cười, lông mi rung rung như cánh bướm, vụng về bất chước động tác của Dụ Hàm Phàm trông rất đáng yêu, Hàn Thủy mỉm cười nhìn họ, cô gái kia như có cảm ứng, quay đầu lại nhìn Hàn Thủy, dí dỏm cười một tiếng.

Trong quán rượu yên tĩnh lại, nụ cười trên mặt Hàn Thủy biến mất, như có như không đùa nghịch cái ly thủy tinh trước mặt.

Đã qua lâu như vậy, đi qua nhiều nơi như vậy, nhưng trong lòng vẫn chưa quên được hoàn toàn.

Vừa nghĩ tới người kia, sâu trong nội tâm cô vẫn có cảm giác chua xót.

Hàn Thủy vô lực nằm trên quầy bar, lật tới lật lui cái điện thoại nhìn xem cuộc gọi và tin nhắn.

Đến một lúc lâu sau mới nhớ ra là vừa rời khỏi thành phố B thì cô đã đổi sim.

Thế nhưng trong lòng vẫn không khỏi mong đợi điều gì đó.

Cửa chính quán rượu “két” một tiếng mở ra, có khách đi vào, cước bộ nhanh nhẹn mà trầm ổn từ xa đến gần, ngồi xuống cái ghế cách cô không xa.

Người khách kia không nói lời nào, chỉ ra dấu cho phục vụ pha chế một ly rượu đưa tới.

Hàn Thủy mơ màng nghĩ tới tâm sự của mình, biến cái điện thoại trở thành đồ chơi, ở trong lòng bàn tay tung tới tung lui, bất ngờ trượt tay, điện thoại liền rớt cái bịch xuống đất. (tội nghiệp em để)

May mắn là sàn nhà bằng gỗ nên điện thoại không bị sao, Hàn Thủy cuống quýt xoay người lại nhặt lên, cùng lúc cũng có một bàn tay khác cũng cầm vào cái điện thoại của cô.

Bàn tay kia rất đẹp, ngón tay thon dài, da thịt trắng mịn như ngọc.

Hàn Thủy nhặt điện thoại lên, cố gắng kiềm chế trái tim đang đập thình thịch, từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía chủ nhân của bàn tay kia.

Tư Khấu Ngọc mím môi, nhàn nhạt nhìn cô.

Hàn Thủy mở trừng hai mắt, không biết có phải là mình đang nằm mơ hay không.

Đây là Lệ Giang, cách thành phố B xa vạn dặm, mà bọn họ lại chạm mặt ở một quán rượu nhỏ nhỏ, nói là ngẫu nhiên thì chả ai tin.

“Thật là trùng hợp.” Anh mở miệng, âm thanh rất bình thản, giống như bọn họ chỉ là bạn bè tình cờ gặp nhau giữa đường.

“Ách, thật là trùng hợp.” Cô có chút không biết làm sao, mặt từ từ đỏ lên.

Sau đó Tư Khấu Ngọc không nói gì, trầm mặc ngồi lại chỗ cũ, hớp một ngụm rượu.

Hàn Thủy cũng ngồi lại vị trí, nhưng rõ ràng cô không có định lực như người kia, cô hiện tại đi cũng không được, mà ngồi cũng không xong, không khí nhất thời trở nên lúng túng.

Cô vừa động viên, vừa an ủi chính mình, cũng không phải là đi chiến trường, nếu cứ rời đi như vậy, lại giống như cô rất ích kỷ.

“Sao anh lại tới đây?” Vừa hỏi xong, cô liền muốn cắn đầu lưỡi của mình, lời này quá mập mờ rồi, giống như cô muốn hỏi có phải anh đến vì cô không.

“À, đi ngang qua.” Anh liếc cô một cái.

Hàn Thủy cảm giác trong đầu mình loạn thành một mớ bòng bong, đi ngang qua? Xin hỏi, anh đi đâu, trùng hợp như thế đi qua cái địa phương nhỏ bé mà lại xa lắc xa lơ như thế này?

“À.” Cô cũng rất thành thật mà phụ họa theo.

Hai người lại trở nên tẻ ngắt tiếp.

“Đi chơi vui vẻ không?” Anh lại hỏi.

“Cũng may rất vui vẻ.” Cô thành thật trả lời, đúng vậy, thời gian vừa qua đúng là thời gian vui vẻ nhất trong 19 năm qua của cô, hoàn toàn không có gánh nặng trên vai, không có bất kì áp lực gì, nếu như đây lòng không có hình bóng người đàn ông này, cô sẽ càng vui vẻ hơn.

Tay cầm ly rượu của Tư Khấu Ngọc run lên, liền Hàn Thủy một cái, cái liếc mắt kia, thế nào cũng khiến cô cảm giác được là anh đang rất không vui?

Nhưng cuộc sống an nhàn hưu dật ở Lệ Giang khiến cho Hàn Thủy có chút đánh mất bản năng cảnh giác, cô ngây ngốc lấy điện thoại ra, lật tìm mấy tấm ảnh, tựa như nóng lòng muốn chứng minh mình quả thật sống rất vui vẻ.

Từ khía cạnh khác mà nói, Hàn Thủy còn quá non nớt, hành động này đúng là giấu đầu hở đuôi.

Tư Khấu Ngọc nhìn hình, nhưng về mặt anh vẫn rất bình tĩnh, một chút cũng không nhìn được ra anh đang suy nghĩ gì, Hàn Thủy có chút không xác định được, người đàn ông này, đằng sau lớp vỏ công tử phong lưu, thật là âm trầm đáng sợ.

“Chơi vui vẻ là được rồi.” Anh trả lại di động cho cô.

“Số điện thoại của anh đã được lưu lại bên trong.” Anh lại nói. A? Đây là ý gì? Hàn Thủy ngốc lảng nhìn anh.

Tư Khấu Ngọc quay mặt đi, bên tai lảng lẽ lan ra một mảnh hồng hồng, “Ngày mai anh phải trở về, nếu em cũng muốn về thì gọi anh, anh sẽ giúp em đặt vé máy bay.”

Hàn Thủy tiếp tục ngốc lảng, đây là cái tình huống gì vậy?

Lông mày Tư Khấu Ngọc nhíu chặt lại, ho khan một tiếng, “Dù sao cũng tiện.”

“À được.” Hàn Thủy không biết nên nói gì, chỉ đành gạt đầu đồng ý, nhìn đáng vẻ nghiêm túc của anh, trong lòng dâng lên một cảm giác kì diệu.

Cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng nghiêm túc tìm hiểu về anh, trước đây chỉ cảm thấy anh không tốt, thật ra thì cũng có lúc anh rất đáng yêu đấy chứ?

“Vậy cứ quyết định như vậy đi.” Anh đứng lên, lấy ra một cái thẻ tín dụng, đưa cho người phục vụ để quẹt thẻ, liền quay đầu đi ra khỏi quán rượu, cũng không liếc cô lấy một cái, cũng không nói tạm biệt.

Nhưng hình như anh quên không lấy thẻ tín dụng về rồi????

Hàn Thủy cũng không phải ngu ngốc, lúc Dự Hàm Phàm trở lại, liền bị Hàn Thủy bắt lại tiến hành thẩm vấn.

Dự Hàm Phàm không chịu được cô năn nỉ ỉ ôi, chỉ đành phải khai báo mọi chuyện với cô.

Thì ra là, lúc Hàn Thủy vừa rời khỏi thành phố B, Tư Khấu Ngọc liền tìm tới anh, nguyên nhân là ngay cả số điện thoại Hàn Thủy cũng thay đổi, một chút tung tích cũng không tìm được, Tư Khấu Ngọc không có biện pháp, mới tìm đến Dự Hàm Phàm, dặn dò anh, nếu như Hàn Thủy đến Lệ Giang phải báo với anh ngay, kết quả Hàn Thủy ở trên đường vui chơi quên trời đất gần một tháng sau mới mò đến Lệ Giang.

Vậy mà mới tới chưa được mấy ngày, Tư Khấu Ngọc đã từ thành phố B vội càn chạy tới.

“Đúng là đồ ngốc, em vẫn chưa nhìn ra được sao?” Dự Hàm Phàm nhìn Hàn Thủy đang thất thần, rốt cuộc hiểu ra, người khiến cho cô thay đổi chính là Tư Khấu Ngọc.

“Nhưng là em và anh ấy đã không thể quay lại với nhau rồi.” Giọng Hàn Thủy ỉu xìu.

“Em có yêu anh ta không?” Anh rất hiểu tính tình cố chấp của cô, một khi đã quyết định làm rùa rụt đầu thì rất khó lôi được cô ra khỏi mai rùa.

Yêu sao? Sương mù trong lòng Hàn Thủy dần dần tản ra, thật ra thì thời điểm ở thành phố B, cô đã có cảm giác với Tư Khấu Ngọc, nhưng lại bị những chuyện khác che mờ mắt, không thấy được rõ ý nguyện chân thật của nội tâm, còn tự cho là đúng mà gây tổn thương cho anh.

Mất anh, là đáng đời cô.

Nhìn bộ dáng cô, cũng biết là đã thành công lôi được cô ra khỏi mai rùa rồi, Dụ Hàm Phàm thở dài một cái, vỗ vỗ bả vai của cô.

“Không nên bởi vì quá cố chấp những chuyện nhỏ nhặt mà đánh mất hạnh phúc cả đời mình, có lúc, tình yêu cần sự nhân nhượng của cả hai bên, không nên để cho đối phương phải chờ đợi quá lâu, cũng đừng để cho bản thân mình có cơ hội hối hận.” Suy nghĩ của Dụ Hàm Phàm đã bay đến bên kia bờ đại dương, không biết nói những lời này là cho Hàn Thủy nghe hay là cho chính mình nghe.

Hàn Thủy nắm chặt cái thẻ tín dụng, nhớ lại từng kỉ niệm lúc ở thành phố B.

Anh nói: “Chỉ cần em muốn, anh sẽ giúp em lấy được.”

Anh nói: ” Hàn Thủy, nhớ, em là của anh, vĩnh viễn chỉ có thể là của anh.”

Anh nói: “Hàn Thủy, anh yêu em.”

Anh nói: “Chơi vui vẻ là được rồi.”

Tư Khấu Ngọc đúng là không phải là người tốt, phong lưu, giả heo ăn cỏ, thời điểm tức giận thì rất hung dữ, lúc tính toán người khác thì y hệt như một con hồ ly, thời điểm gia trưởng lại khiến cho người ta ghét cay ghét đắng, thời điểm thương tâm lại khiến cho cô đau lòng, thời điểm lưu manh lại cũng rất dễ thương.

Cái gì gọi là “Dù sao cũng thuận tiện”? Hàn Thủy buột miệng cười, có cảm giác mây mù đã tan hết để lộ ra ánh nắng ấm áp.

Cô cầm điện thoại di động và thẻ tín dụng lên, vội vàng ra khỏi quán rượu, mới phát hiện cô không biết địa chỉ của Tư Khấu Ngọc, gọi cho anh, lại là tắt máy.

Hàn Thủy lại vội vàng quay lại quán rượu, hỏi Dụ Hàm Phàm địa chỉ cụ thể, lại xông ra ngoài.

Dọc theo đường đi, lại vừa hưng phấn vừa thấp thỏm.

Lần này, cô nhất định sẽ bỏ cái tính ngang ngược bướng bỉnh ấy đi, cũng không tỏ ra kiêu ngạo vớ vẩn nữa; lần này, cô nhất định phải chính miệng nói cho anh biết, cô yêu anh, yêu rất nhiều.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-nuoi-ba-xa>